

BURMESE
CLASSIC
.com

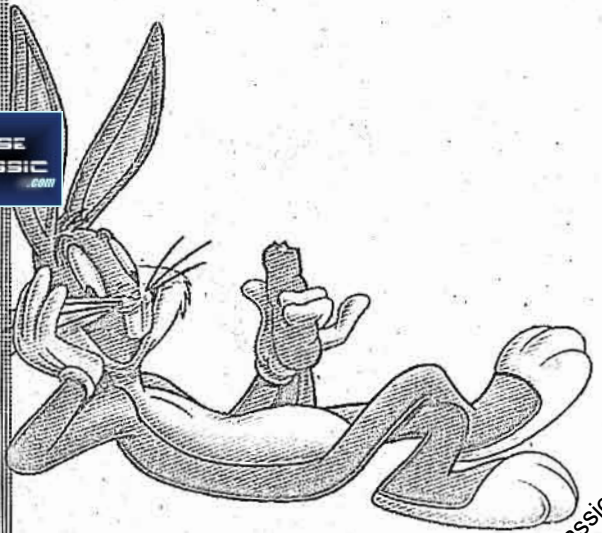
မြပုလဲခင်

မြန်လည်မွေးဖွားခြင်းနယ်မြေသစ်သို့

ဒေါက်တာ

ဝေလ

BURMESE
CLASSIC
.COM



၅၅၂၀၀၃-၅၄၁၇၇၅-၅၅၂၀၀၄-၀၉၈၀၀၅၅၈-၀၉၈၀၀၅၅၉

ပြည်ထောင်စု ဖြိုကွဲရေး၊ ဒို့အရေး၊
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖြိုကွဲရေး၊ ဒို့အရေး၊
အချစ်အပြာအကာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး၊ ဒို့အရေး။

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး၊ အလိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို
နောင်ယုက်ယုက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နောင်ယုက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဇာတ်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

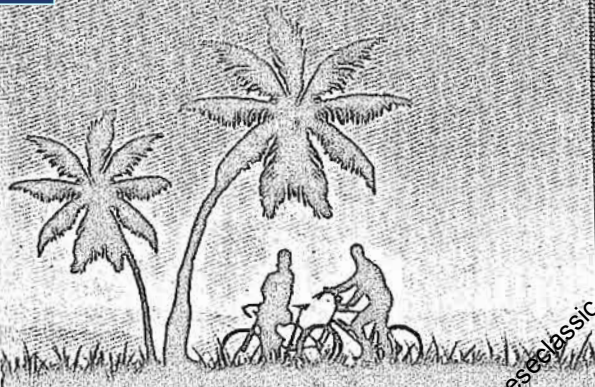
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
ဗိုလ်မာညည့် ခွဲစည်မှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်မှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
ခေတ်စီမံဦးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။



စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ကျေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖွံ့ဖြိုးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍
စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
မျိုးရစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဣပူလ်သင်





မျက်စိပျောက်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၂၅၂၀၀၈၇

ပျက်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၄၇၈၁၂၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

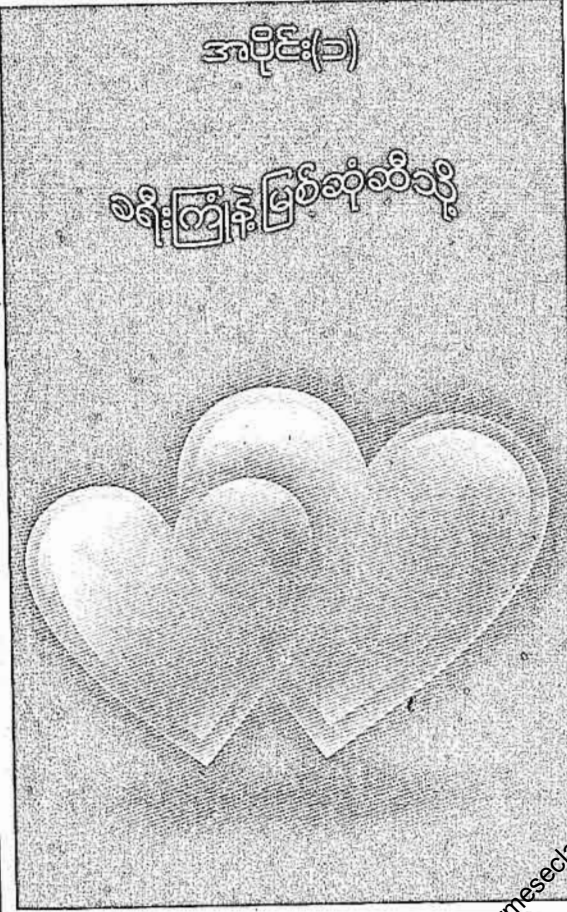
အတွင်းနှင့်ပျက်နာဖုံးခွင့်ပိုင်

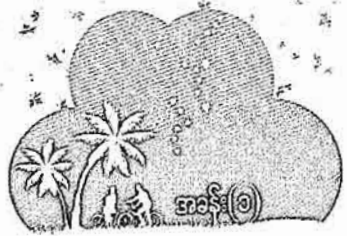
ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သွယ်(၁)၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူးရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။
၅၄၁၇၄၅၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။

မိသားစုကြီး - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ (၀၀၀၀၀၀၀၀) ကျော် (၅၅၀၀) ကျော် (၁၆၀) ကျော်





မင်းခေါင် စိတ်ညစ်ညူးရသည့်အထဲ ရထားက ယနေ့မှ အချိန်ပြောင်းလိုက်ရတယ်ရယ်လို့။ ညနေမှ ထွက်ဖြစ်မည်တဲ့။

ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ "(မ. မ)" ရယ်ဟု စိတ်ထဲမှ မြည်တမ်းလိုက်သည်။

မန္တလေး-မြစ်ကြီးနားအဆန်အမှတ်(××) တရုတ်ရထားကို စီးလိုသဖြင့် နံနက်စောစောစီးစီး အိပ်ပျက်ခံကာ တန်းစီထားပြီး ကာမှ ရထား"(မ. မ)"က နောက်ကျမှ ထွက်မည်တဲ့။ ကောင်းကွာ။

ဒါတင် မကသေး။ သုံးည လေးရက် တည်းခိုခဲ့သော ပထမိတ်ဟိုတယ်ကိုလည်း ရထားက မွန်းလွဲ(၁၂)နာရီခွဲဆိုတော့ (၁၂)နာရီတိတိမှာ ထွက်ခဲ့ပြီမို့ တာ့တာပင် ပြခဲ့လိုက်တော့

ယခုတော့...

“ညနေ(၅)နာရီခွဲမှ ထွက်ပါမယ်”

မီးရထား စုံစမ်းရေးစခန်းမှ ရသော သတင်းစကား

ကြောင့်...

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အကြောင်းမညီညွတ်လို့ပါရှင်... သွားစရာရှိရင် သွားတာပေါ့”

“ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတကားကားနဲ့ ဘယ်သွားလို့ရမှာလဲ”

“ဪ... ဒီအတွက်လည်း မခက်ပါဘူး၊ ပစ္စည်းထိန်းဌာနမှာ အပ်နှံသွားလို့ရပါတယ်”

ပြောတော့ လွယ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ မန္တလေးမှာ လည်စရာ ပတ်စရာတွေ ပေါများမှန်း သိပါသည်။ သို့သော် (၃)ရက်နှင့် နံ့သွားခဲ့လေပြီ။ ဟိုတယ်က ဆိုင်ကယ်ကို နာရီပိုင်းနှင့် ငှားပြီး လည်ပစ်လိုက်သည်။

သူကြီးပြင်းတာတ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေအားလုံးက ရန်ကုန်မြို့နှင့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့လည်း နိုင်ငံတကာ အသီးသီး ရောက်လို့နေပြန်သည်။

ထိုအထဲ သူကကော ဘာထူးသနည်း။ ရေကြောင်းသိပ္ပံထက်ပြီး ရေကြောင်းအရာရှိဘဝနှင့် နိုင်ငံတကာ လှည့်လည် သွားလာခဲ့သည်ဆိုတော့ မြန်မာပြည်တွင်းမြို့များနှင့်က အဆက်အသွယ် ပြတ်နေလေတော့သည်။

ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာတော့ ထူးထူးခြားခြားပင် ဖခင်က

မိခင်ကပါ သူ့အား အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လာသည်။

“မင်းရဲ့သင်္ဘောကုမ္ပဏီကိစ္စတွေဘာတွေ ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ ခရီးသွားရမယ်”

“ဗျာ... ကျွန်တော် အခုပဲ ခရီးက ပြန်လာတယ်လေ ဖေဖေ”

“မင်းခရီးတွေက ပြည်ပခရီးတွေ၊ ခု... ဖေဖေ ခိုင်းတာက ပြည်တွင်းခရီး”

“ဖေဖေကလည်းဗျာ... သား အေးအေးဆေးဆေး တောင် မနားရသေးဘူး”

“မနားနဲ့... ကုမ္ပဏီက ကိုထွန်းဦးကို ဖေဖေ ဖုန်းလှမ်း ဆက်မေးပြီးပြီ... မင်းအားနေပြီ၊ ဒီတော့ ခရီးသွားဖို့သာပြင်”

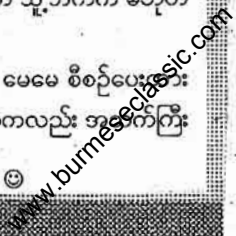
“ဘာ... ကား..”

“ဘာကားနဲ့မှ မသွားရဘူး၊ ရထားနဲ့ သွားရမယ်၊ လိုင်းကားတွေနဲ့ သွားရမယ်၊ ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်တာပဲ၊ နိုင်ငံတကာ သွားနေတဲ့လူပဲကွာ၊ ပြည်တွင်းခရီးစဉ်လောက်ကတော့ မင်းအတွက် မိုင်နာဖြစ်မှာပါ သားရ”

ဖေဖေကို သူ့ဆင်ခြေမကန်ရဲတော့။ မေမေကို စစ်ကူ တောင်းသော မျက်လုံးကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

သို့သော်... ရလိုက်သည့် စစ်ကူက သူ့ဘက်က မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေဘက်က ဖြစ်နေသည်။

“စားစရာ ပလတ်စတစ်ပွားတွေကို မေမေ စီစဉ်ပေးတယ်... လိုရမယ်ရပေါ့၊ ခြံစောင့် ဦးအိုက်စံကလည်း အဖေကကြီး



ပြီဆိုတော့ သားကို ဘာမှစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ လက်ဆောင်ထုပ်တစ်ထုပ်လည်း ပိန်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ဒီအိတ်တစ်လုံးနဲ့ သား ခဏ်ဆောင်အိတ်တစ်လုံးကိုတော့ မဖြစ်မနေ သယ်သွားရမှာပဲ”

သူ့... နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်ခရီးမို့လို့လဲ မေမေ”

“ဝန်းစီ”

“ဪ”

သိပ်အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ချေ။ ဖခင်၏ ဇာထိချက်

ကြော မွေးရပ်မြေဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“ဘယ်သူမှလဲ မရှိပဲနဲ့ဗျာ”

သူ့... ညည်းတွားသလိုပင် ပြောလိုက်သည်။ ရတောင့်ရဲရဲ ရန်ကုန်သင်္ကြန်၌ ကံရတော့မည်အခွင့်အရေးတွေ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည်အဖြစ်။

“ဘယ်နှစ်ရက် ကြာမှာလဲ”

“ဒါက သားအပေါ် မူတည်တယ်။ သားအရည်အချင်းရှိရင် ရှိသလို အလုပ်က တစ်ရက်နဲ့လည်း ပြီးမြောက်ချင် ပြီးမြောက်သွားနိုင်တယ်”

“ပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ရုံပါပဲ”

သူ့စိတ်ဝင်စားသွားရပြန်ပြီ။

“ဘာအလုပ်လဲ”

“ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ အတုလား အစစ်လား ခွဲခြားမယ်”

အဲ... အစစ်ဆိုရင် ယူလာခဲ့ဖို့ပဲ”

“ဪ... ဒါလား”

သူ့မှာတော့ ဘာများလဲလို့။ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုရင်လည်း တွင်းကျင်ပါရကူတွေ ခေါ်ပြလို့ရရဲ့သားနဲ့။

“ဒါလောက်ပါပဲ... ဒါပေမယ့် အတူဖြစ်နေရင်တော့ အစစ်ကို ရွာခမ္ဘာပေးပြီးမှ မင်းပြန်လာခဲ့ရမယ်”

“ဟာဗျာ... ”

စစ်မရောက်ခင် မြားထုန်သလိုတော့ သူမပြောချင်။ ဖေဖေက “မင်းယောကျ်ားမဟုတ်ဘူးလား” ဆိုသည့်အပြောကို သူ နာကျင်ထိခွင့်ခံစားရမည်ကို မလိုလား။ ထို့ကြောင့် “ဟာဗျာ” ဟု ညည်းတွားလိုက်မိပြီးမှ...

“ရန်ကုန်သင်္ကြန်ကို အပြတ်ကလိက်မယ် ရည်စူးထားကာမှ...”

ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်ပြီး ပင့်သက်မောကို ချလိုက်သည်။ ဒီနေ့ပဲ ဒဗြိလ(၈)ရက်ဖြစ်နေပြီ။ မနက်ဖြန်(၉)ရက်၊ မန္တလေးရောက်လျှင် ရထားလက်မှတ် စီစဉ်ရဦးမယ်ဆိုတော့...

သင်္ကြန်ဆိုသောအရာကြီးကို ခေါင်းထဲက ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာဟု ဆိုကာ “(မ. မ)” စုံစမ်းရေးဌာနက အကြံပြုသလို ပစ္စည်းထိန်းသိမ်းအပ်နှံရေးဌာန၌ အပ်ထားပြီး...

နွေအပူတို အန်တုကာ Air Con များ တပ်ဆင်ထားကာ Shopping Mall ထဲ ဝင်ရောက်ကာ လိုအပ်တာလေးတွေဝယ်

အစားအသောက်ကို ဇိမ်နှင့် မှာစား၊ ကွန်ပျူတာဂိမ်းပင် ဝင်ဆော့လိုက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက်သည်။

ညနေ(၅)နာရီမှ Shopping Mall ထဲက ထွက်ခဲ့တော့..

အားပါး.. ပူလိုက်သည့် မန္တလေး၏ နွေလယ်နေက နေညိုသည့်တိုင်အောင် အရှိန်က မသေးလှပါတကား။

ဘူတာရုံထဲ ပြန်ရောက်တော့ “(မ. မ)” စုံစမ်းရေးဌာနက ဝန်ထမ်းတွေက မျက်နှာပြောင်းလွှဲသွားသည်။ ရထားကား မထွက်နိုင်သေး။

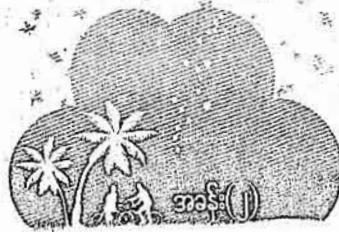
“မကြာခင် တွဲထိုးတော့မှာပါ.. စောင့်ပါရှင်” တဲ့။ ဟင်း.. အတော်ပါပဲ။ ညလယ်စာအတွက် တစ်ခုခုဝယ်ထားလိုက်ဦးမည်ဟု စဉ်းစားပြီး ဘူတာရုံအပြင်ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ ညနေစာလည်း တခါတည်း စားသောက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

သူလိုကိုယ်လို ခရီးသွားတွေအများကြီးပဲဟာ။ အကြောင်းမညီညွတ်သေးတော့လည်း ရထားက စကြို၌ တွဲမထိုးနိုင်သေး။ ဒီတော့ လိုက်ပါမည့်ခရီးသည်များကလည်း စောင့်ပေတော့ပေါ့။

ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ပုန်းကြီး ဖတ်စာအုပ်တွင် အော်ဖတ် ခဲ့ရသော စာပိုဒ်ကလေးကို သတိရလိုက်မိသည်။

“လူအများ စုဝေးနေကြသည်။

မီးရထားက မလာသေး” ဟူသော စာပိုဒ်တို့ ဖြစ်သည်။



“ရွှေရုပ်သွင်” စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ မိမိဘေးနား ပြုတင်းပေါက်နေရာပိုင်ရှင်သည် သဘောကောင်းသူဖြစ်ပါစေဟုလည်း အခါခါ ဆုတောင်းမိလေသည်။

“ရွှေရုပ်သွင်” နှင့် မစာက အတွင်းဘက် လူသွားစကြို၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာသာ နေရာရသည်။ လက်တစ်ကမ်းသာ အကွာအဝေး ရှိပေမယ့် နှစ်ယောက်သား ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်ချင်သည်ပေါ့။ မစာဘက်မှသူကလည်း မိန်းမသားကြီး။ အသက်(၃၀)ကျော်(၄၀)ခန့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခပ်သန့်သန့်ချောချော အမျိုးသမီးတို့ မစာက လဲပေးမလားဟု ပြောသောအခါ..

“တို့က အိပ်ပျက်ခံပြီး လက်မှတ်ကို တန်းစီပြီး ဝယ်ထား
ခိုင်းရတာ ပြတင်းပေါက်ဘက် တမင်လိုချင်လို့ ဒါမှ တစ်လမ်းလုံး
စိတ်ချလက်ချ အိပ်သွားရမှာ။ အဲဒီနေရာက အိမ်သာသွားတဲ့လူတွေ
ဘာတွေက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ထိမိခိုက်မိလို့ မလိုချင်ဘူး” တဲ့လေ။

ပြောင်ကျကျ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြလာတော့လည်း
ပြောမိသော မစာနှင့် ရွှေရုပ်သွင်ကပင် ပြန်အားနာသွားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် အစ်မ၊ ကျွန်မတို့အိမ်က ဒီခရီး
အခုမှ သွားဖူးတာဆိုတော့ တူတူထိုင်ချင်လို့ပါ”

“ညကြီး အိပ်သွားရမှာပဲ။ ထိုင်လည်း ဘာမှထူးခြားမှာ
မဟုတ်တာ” ဟုပင် မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့်ပင် ဆက်ပြီး
တက်တင်းထိုးနေလေတော့သည်။

ရွှေရုပ်သွင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မစာကို ကြည့်လိုက်ပြီး
ရင်ပူလာသဖြင့် ရေခဲရေကို စစ်ကာ သောက်လိုက်သည်။

မိမိဘေးမှ ခရီးသွား အမြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းရမည်
လား။

သို့တည်းမဟုတ်...။

မလာပါစေနဲ့ဟုပဲ ဆုတောင်းပေးရမည်လား မသိချေ။

မလာလျှင် မိမိတို့နှစ်ဦး အတူတကွ ထိုင်စီးသွားရုံ။ ယခု
ရထားအထွက်မီလာပါက မစာဘေးက အမျိုးသမီးကလေး “ပြတင်း
ပေါက်နေရာလိုချင်ရင် စောစော ထတန်းစီပေါ့။ ခုမှ အညွန့်လာ
မခူးစားနဲ့” ဟု မပြောရုံတမယ် လူစားမျိုးဆိုပါတ်...။

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရင်၊ မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား အထူး

အမြန်အဆန်(××)ရထားသည် မကြာမီအချိန်အတွင်း အမှတ်(၁)
စကြိုမှ ထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်ပါသဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြပါ
ရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်ရှင်”

ဟင်း... ရထားတောင် ထွက်တော့မည်။ နံဘေးမှ နေရာ
လွတ်အတွက် ဝမ်းသာရမည်လား မသိနိုင်။ ရင်ခုန်၍ စိတ်စောနေမိ
သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“အကြောင်းမညီညွတ်၍ မလာတာပဲ ဖြစ်ပါစေ” ဟု
တိတ်တခိုးလေး ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ရထားဘီးက သံလမ်းပေါ်တွင် စတင်ရွေ့လျားစဉ်၌
ရွှေရုပ်သွင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဝမ်းသာမှုက ထိန်းမရတော့။
နံဘေး လက်တစ်လှမ်းအကွာရှိ မစာထံ မျက်စိပစ်ကာ...။

“မလာတော့ဘူး ထင်တယ်”

ဟုလည်း ပြောလိုက်တော့...။

မစာက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ...။

“မစာ လာခဲ့ရတော့မလား”

“နေပါဦး... အခြားတွဲပေါ်တက်ပြီး ရောက်ချင်ရောက်
လာတတ်ပါတယ်” ဟူသော စကားကို ပြောလိုက်သူက မစာမဟုတ်၊
မစာနံဘေး ပြတင်းပေါက်နား၌ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးထံမှ
ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မစာကလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ဖြစ်သွားရ
သည်။

နောက်(၅)မိနစ်စွန်းစွန်းတွင် အနီအမျိုးသမီးစကားမှာ



အမှန်ပင် ဖြစ်သွားကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ပိန်အိတ် ခစ်တပ်ကိုထမ်း၊ ဘီးတပ်လက်ဆွဲအိတ်ကို တွန်းကာ လူတစ်ယောက် သူတို့အနီးသို့ ဘွားကနဲ ရောက်ရှိကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“D. Window ၊ ဟုတ်ပြီ... ဒီနေရာ”

တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလို၊ သူ့အား တိုင်တည်သလိုလို ပြောနေသောသူကို ရွှေရုပ်လွှာက မော့ကြည့်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

ကိုယ်က အကူအညီကို အလိုရှိနေသည် မှတ်လား...။

“ဒီနေရာ ရှင်နေရာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလေ... ကျွန်မတို့ညီအစ်မက နေရာကွဲနေလို့ လဲပေးနိုင်မလားလို့... ” ရွှေရုပ်သွင် အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုမြမြအပြုံးလေးနှင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောလိုက်တော့...။

ကိုယ်တော်ချောက မျက်မှောင်တွန့်ကာ သူနှင့် မစာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်သည်။

မစာကလည်း အစွမ်းကုန် သွားဖြီးလျက်...။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မညီမလေးနဲ့ ကျွန်မ အတူတူ ထိုင်ချင်လို့ပါ။ လဲပေးပါနော် မောင်လေး” တဲ့။

အဟင်း... မဆိုးပါဘူး။ မစာက မျက်နှာချိုသွေးတတ်သားပဲ။

ခရီးသည် ကိုယ်တော်ချောလည်း မိန်းမသားနှစ်ဦး၏ ပြုံးနေသောအပြုံးများနှင့် နှုတ်ထွက်စကားကို လွန်ဆန်နိုင်ခြင်း

ရှိဟန်မတူတော့ဘဲ...။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်လဲပေးလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ အဆင်ပြေမယ်မှတ်လား... လဲပေးပါ့မယ်၊ ကိုင်း... ကျွန်တော် ဘယ်မှာထိုင်ရမှာလဲ”

ထိုအခါ မစာက ပျာပျာသလဲ ထကာ...။

“ဒီမှာ... ဒီနေရာမှာပါ။ ဟို... ကိုလေးအထုပ်ထားဖို့ ကျွန်မတို့ဘက် အပေါ်မှာပဲ တင်ထားလေ၊ နေရာချောင်နေတာပဲ” ဟုလည်း လောကွတ်လုပ်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ မစာဘက်အခြမ်း ပစ္စည်းတင်စင်၌ပင် ခရီးဆောင်အိတ်နှစ်လုံးကို တင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

နောက် စားသောက်စရာခြင်းက မစာ၏ခြေရင်းနားမှာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေရုပ်သွင်တို့ဘက် ခေါင်းပေါ်ရှိ စင်၌ ရှင်းနေသဖြင့် သူ့အကျိုးကိုယ်အကျိုး လိုလားစွာပင် ပြောလိုက်သည့် မစာစကားကို ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...။

“သင့်ခံကျား... တင်လိုက်မယ်နော်”

ဟု ဆိုလာသဖြင့် ရွှေရုပ်လွှာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ခရီးတစ်ထောက်စာအတွက် အပိုင်စားရသွားပြီဖြစ်သော ပြတင်းပေါက်ကပ်လျက်နေရာကို ဝမ်းသာအားရ ရွှေ့ပြောင်းနေရာယူလိုက်ရင်း “မဟုတ်တာ... ကျွန်မတို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါရှင်”

ဟုလည်း ရွှေရုပ်သွင်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ပြောချလိုက်သည်။

ကျေးဇူးရှင်က ရွှေရုပ်သွင် ခေါင်းပေါ်သို့ အိတ်နှစ်လုံး

တင်လိုက်သည်။

“ဪ”

ကျေးဇူးရှင်က ဪကနဲ လုပ်လိုက်တော့ ရွှေရုပ်သွင် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ဘာများ ဆင်ခြေတွေ ပြုပြီး နေရာမလဲ သွားများ ပြောမလားဟု...

“ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဪ... ညလယ်စာ စားစရာ ယူမလို့ပါ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပိန်အိတ်ကြီးကို ပြန်ချပြီးမှ ဇစ်ဖွင့်က ပလတ်စတစ်အိတ်ပါးနှင့် တစ်ထုတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ယူစရာရှိလည်း ယူပါနော်... အားမနပ်ပါနဲ့”

ဟု ရွှေရုပ်သွင် လောကွတ်ချော်လိုက်မိသည်။ ဘာပဲပြော ပြော မစာနှင့် အတူထိုင်ခွင့်ရသည့် အခွင့်အရေး နည်းနည်း နောနောမှ မဟုတ်တာ။

အချို့ခရီးသွားတွေသည် အင်မတန် ကပ်ဆင်ကြသည်။ ပြတင်းပေါက်နား နေရာများ ရလျှင် တစ်သက်တာလုံးအတွက် အပိုင်စား ရသည့်အလား ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း သူတစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်သလို ဖွင့်လိုဖွင့်... ချလိုချ။ ကျန်ခရီးသွားတွေ၏ အနေ အထားကို လုံးဝမကြည့်တတ်တော့။

“ရပါပြီ... အေးအေးဆေးဆေးသာ ထိုင်ကြပါတော့”

“ရေပက်လိမ့်မယ်... တံခါးပိတ်ထားလိုက်ဦး”

တစ်ဖက် A1 Window ခုံပိတ်က သွမ်း၍ အမိန့်ပေး ပိုက်လေသည်။ တကယ့်ကို စကားပြောလျှင်လည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“ဟေ... တွန့်တော် တင်ပေးပို့မယ်”

တရုတ်ရထား၏ မှန်များက အပေါ်ကို ဆွဲတင်ရသည် ဖြစ်ရာ ကျေးဇူးရှင် ခရီးသွားကပင် တင်ပေးသွားသည်။

“အား... ပက်ပြီ”

“အိ... ”

“ဟာ... စိုကုန်ပြီ”

“သင်္ကြန်အကြိုတိုး”

“တံခါးတွေ ပိတ်သာ ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ညကြီးတောင် ပတ်သေးတယ်”

ရထားတွဲပေါ်မှာ ခရီးသည်များ၏ ပါးစပ်ပေါက်များမှ ထွက်လာသော တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများကြောင့် ရွှေ ရုပ်သွင် ရထားတွင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရေစိုသူများက ရေ သုတ်ပြီး ကလေးငယ်များကိုတော့ မိဘများက အဝတ်အစားလဲရန် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

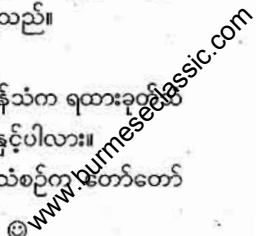
ရွှေရုပ်သွင်... ကျေးဇူးရှင် ခရီးသွားကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြူးပြူး မစာ နေရာ၌ သွားထိုင်လေသည်။

ချောမောခန့်ညားသော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်သွင်ကို မြင်ဖူးသလိုလိုလည်း ခံစားရသည်။

တုန်ပြန် ပြူးပြုလိုက်စဉ်...

ဘသ့်န့ယ့်... အသံန့ယ့် သူ ရင်ခုန်သံက ရထားခွဲဝါသံ နှင့် အပြိုင် “တဂျိုးဂျိုး... တဂျက်ဂျက်” နှင့်ပါလား။

ဒါတောင် တရုတ်မီးရထားသံက သံစဉ်က တော်တော်



(အလန်း)လေးဆိုတော့ လူပျိုပီပီ ကြွေမိသည်။

မကြာခဏ ခိုးကြည့်နေမိသည့်ကြားက ငိုက်မြည်းလာ သောမျက်လုံးကို ဒေါက်ထောက်ထားရမလို ဖြစ်နေသည်။

အိပ်ခန်းတွဲသာ ရလိုက်ပါက အဘယ်မျှ ကောင်းချိမ့်မည် နည်း။

အိပ်ခန်းတွေက အရာရှိ၊ ဝရမ်းသမားတွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေ ကို ဦးစားပေးရလို့ပါတဲ့။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ... ဟု ဆိုကာ ရရာကိုပဲ ယူခဲ့သည်။

ခက်ခဲပုံများ... ကြားဘူတာ နဘားလက်မှတ် မရသဖြင့် မြစ်ကြီးနားအထိ လက်မှတ်ဖြတ်ခဲ့လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို”

“ x x x ”

“အစ်ကို”

“ x x x ”

“ဗျာ”

“စားပါဦးလားရှင်”

ဪ... မချောလေးနှင့် သူ့အဖော်က ပါလာသော ထမင်းချိုင့်လေးများကို ဖွင့်လျက် အသီးသီး လောကွတ်ချော်လေ သည်။

“သုံးဆောင်ကြပါဗျာ... ကျွန်တော့်မှာ အပြည့်အစုံ ပါပါ တယ်”

ဟု ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြောလိုက်ပြီး ဝယ်လာသော

မဟုဘူးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပီဇာနှင့် ကြက်ခဲပတ်ကင်၊ နောက် ပါသည့် ညလယ်စာ ရိက္ခာကို ဆွဲကာ စားသောက်တဲ့ဘက်သို့ ကျွတ်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

နောက် မချောလေး ရှိရာသို့ မျက်စိစေ့လွတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာမှာဦးမလဲ... စားသောက်တဲ့ သွားမလို့”

“မမှာတော့ပါဘူး... ကျွန်မတို့မှာ အပြည့်အစုံ ပါပါ တယ်ရှင်”

“အိုကေ... ဒါဖြင့် သွားပြီ”

နစ်ဦးနှစ်ဖက် စီပြေနေမှုကို တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ ဝင်မရော တဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ကနုကမာလိုဟာရော၊ သံချောင်းကောက် ကောက်နှင့် ချည်များနှင့်ပါ အလုပ်ရှုပ် လိုက်ပါလာသော အမျိုးသမီး ကြီးဘက်သို့လည်း ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ...

“ဒီက အစ်မကြီးကော ဘာမှာဦးမလဲ”

“ရတယ်... မှာစရာမရှိဘူး”

ခပ်တည်တည်ပင် လူကို မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေကာ လက် ဂျှင်းများကြား တန်ဆာပလာမျိုးစုံနှင့် ယောက်ယက်ခတ် အလုပ် မှုန်နေလေတော့သည်။

“ပြီးရောပေါ့... သက်တောင် သာသေး” ဟု စိတ်တွင်း

ပြည်တမ်းရင်း စားသောက်တဲ့ဆီသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

စားသောက်တဲ့၌ နေရာသီနှင့် ကိုက်ညီသော...

“ဘီယာထဲက ဘာရမလဲ”

“မန္တလေး တိုက်ဂါး ဒဂုံ”

ရန်ကုန်သားပွဲထင်သည်။ ဒဂုံဘိယာကို သူနှစ်သက်သဖြင့်
 “ဒဂုံတစ်ဘူး ပေးကွာ၊ ပြီးတော့ ရေခဲရေသန့်တစ်ပုလင်း”
 “ရေသန့်ကတော့ ရတနာပုံပဲ ရမယ်”
 “အေး... ရတဲ့ဟာပဲ၊ အေးပါစေနော်”
 “စိတ်ချပါ... အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေစေရ
 မယ်” တဲ့။

စားသောက်တွဲ၏စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ ရိပ်တန့်ခိုပ်တန့်
 ကျန်ရစ်သော အမှောင်ထု၏တောရိပ်တောင်ရိပ်များကို လှမ်းအာက
 ခတ်ရင်းမှ ပီဇာတစ်စိတ်နှင့် ခဲပတ် ကြက်ကင်တစ်ခြမ်းတို့ ဘိယာ
 တစ်ဘူးနှင့် တွဲဖက်ကာ မြည်းပစ်လိုက်လေသည်။

ဘိယာက ကုန်သွားပြီ။ အမြည်းက မကုန်သေး။
 “ချာတိတ်... နောက်ထပ် ဒဂုံဘိယာတစ်ဘူး ပေးဦးကွာ”
 “ဟုတ်တဲ့”

(၄၅)မိနစ်ခန့် ဘိယာနှစ်ဘူးနှင့်အတူ အချိန်ဖြုန်းလိုက်
 တော့မှ အမြည်းက ကုန်သွားလေတော့သည်။

ပြီးသည်နှင့် ခရီးဆောင် သားရေဟင်းဘက်ခံအိပ်ထဲ၌
 ပါသော သွားတိုက်ဆေးနှင့် သွားပွတ်တံကို ထုတ်ကာ စားသောက်
 တွဲ၌ ကပ်ရက်တွဲ ဗေဇင်၌ ခံတွင်းသန့်ရှင်းခြင်း လုပ်လိုက်သည်။

မတော်တဆ ခရီးဖော် မိန်းမများက သူ့ထံမှ ဘိယာရန့်
 ရသွားလျှင် သူ့အပေါ် အထင်သေးသွားမှာကိုလည်း စိုးကြောက်
 သေးသည်။

အထူးသဖြင့် အသားအရည် ဝင်းနှစ်နှစ်နှင့် ရွှေသမင်



မျက်လုံးပိုင်ရှင်မလေးကို ဖြစ်သည်။
 နောက် ပီဇာပေးလိုက်သည်။
 နောက်မှ စနိုးတာဝါနှင့် မျက်နှာ လည်ပင်းလက်တို့ကို
 ဗွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီးမှ မိမိတွဲရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။
 နောက်မှ ကရုတ်မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး ရထားတွဲများ
 ဖြစ်သော အများခေါ် တရုတ်တွဲများ စီးရသည်မှာ မဆိုးပါဘူး။
 ဒါလမ်းမှ တော်တော်နည်းသဖြင့် စီးရသည်မှာ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး
 ဖြစ်သည်။

နှစ်ခုံတွဲနှင့် တစ်ခုံသာ ပါရှိသောတွဲများ ရပါက ဘယ်
 လောက် တောင်းလိုက်မည်နည်း။

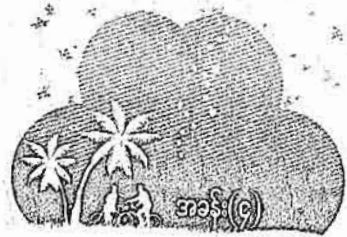
သူ့နေရာသို့ သူပြန်ရောက်တော့ ရွှေသမင်မျက်လုံးပိုင်ရှင်
 မလေးနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသည်။ မျက်လွှာ ကမန်းကတန်းချသွား
 လေတော့သည်။

ဆံမှာဝေါ့... သူ့အကြည့်ကလည်း ရွှေသမင်မျက်ဝန်း
 လေးဆီသို့သာ ရောက်ရှိနေတတ်သည်ကိုး။

ဂီရထားတစ်တွဲလုံး၌ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ မြင်သည်
 သူ့မျက်ဝန်းက ကွက်ကျား အမြင်မိုး ရွာသွန်းနေလေပြီထင်။

ဘိယာအရိန်ကြောင့် ဆီးနှစ်ခါလောက် သွားအပြီးတွင်
 ငိုက်မြည်းသွားလိုက်သည်မှသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွား
 လေတော့သည်မှာ မိုးလင်းအထိ ဖြစ်လေတော့သည်။





“ဗုဒ္ဓေါ... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

အလန့်တကြား အာမေဇိတ်သံကြောင့် ကာတွန်းဝိဇ္ဇာ စာအုပ်ထဲက တာယာပွဲကြီးနှင့် နှစ်ပါးသွားကာ စိတ်ထဲ ကြိတ်ရယ် နေမှုကြောင့် အပြုံးတို့ နှုတ်ခမ်းရိပ် တွဲခိုနေသော ရွှေရုပ်သွင်က “ဟင်” ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကာတွန်းစာအုပ် ချထားလိုက်ပြီး အသံ ကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘေးနားက ကျေးဇူးရှင်က တရှူးရှူးနှင့် အိပ်မောကျရာမှ နိုးထလာသည်နှင့် အလန့်တကြား ပြူးတူးကြောင်တောင်နှင့် ဘေးဘီသို့ ကြည့်ရာ...

သူ့အား မျက်ဝန်းဝိုင်းအစုံလှလှလေးက တအံ့တဩ



ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ “ဟ” ကနဲ ရယ်သွေးသွန်းလိုက် ပြီး...

“ဘယ်ဘူတာ ရောက်နေပြီလဲလို့”

“မဲဇာကို ကျော်လာပြီ”

ရွှေရုပ်သွင်က ကိုလူချော မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်သည်။ အလိုက်သင့်တော့ ဖြေပေးရမည်ပေါ့။ သူ့က ကိုယ့်အား နေရာလဲ ပေးထားသည့်ကျေးဇူး ရှိသည်။ နောက်ပြီး မစာကလည်း အိပ်နေ လိုက်သည်မှာ တုံးကနဲဆိုတော့ ကိုယ်မှ မဖြေလျှင် ဖြေပေးမည်သူ မရှိ။

“မဲဇာဆိုတာ”

“အမတ်ကြီး အနန္တသူရိယရဲ့ ရတုပိုဒ်စုံထဲက နေပျောက် မထိုးတဲ့နေရာလား၊ ဒါဆို ဝန်းသို့ကို လွန်လာပြီပေါ့”

သူ့ဟာသူ့မေး... သူ့ဟာသူ့ဖြေနှင့် ယောက်ယက်ခတ် နေသော မင်းခေါင်ကို နားမလည်ဟန်နှင့် ရွှေရုပ်သွင်က ငေးကြည့် ကာ...

“ကျွန်မလည်း အိပ်နေလို့ မသိလိုက်ဘူး”

ဟု ရိုးသားစွာ အဖြေပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ရထား စမ်းကတည်းက တက်တင်းထိုးနေသော ဖာစ်မက ခုလည်း ထိုးမြဲမပျက်က...

“ဟုတ်တယ်... ဝန်းသို့ကို လွန်လာပြီ”

“ဗျာ”

မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသလို ဖြစ်နေသော မင်းခေါင်မှ



တောင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသူပမာ အနိုးအကြောမရှိ ဆိုဖာပေါ် ပြန်ပုံ ကျသွားတော့သည်။

ဒီတော့မှ စကားမှ ပြောတတ်ပါလေစဟု ထင်ထားရသူ တက်တင်းအမျိုးသမီးက စကားစလေတော့သည်။

“မင်းက ပြောမထားတော့ အစ်မကလည်း မနိုးမိဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီတွဲက မြစ်ကြီးနား လမ်းဆုံးအထိ သွားမလှဲတဲ့ ဖြစ်နေတာ ကို။ ဒါကြောင့် ကြားသူတာမှာလည်း ဆင်းမယ်မထင်လို့ မနိုးလိုက်မိ ဘူး”

“ကျွန်တော် ဝန်းသို့မှာ ဆင်းပြီး ဝန်းစီကို သွားမလို့” စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ပြောလိုက်သော မင်းခေါင်စကား ကြောင့် ဆတ်ကနဲ ခေါင်းထောင်ပြီး မင်းခေါင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လာ သူက ရွှေရုပ်သွင်။ နောက် အားကိုးတဲကြီးဟန်လေးနှင့် . . .

“ဟင် . . . ရှင်ကလည်း ဝန်းစီကို သွားမှာ။ ကျွန်မတို့က လည်း ဝန်းစီကို သွားမှာပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ကော အိပ်မောကျနေလို့ ဝန်းသို့ဘူတာ ကို လွန်သွားတာပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်မတို့က မြစ်ကြီးနားသင်္ကြန်ကျပြီးမှ ပြန်ဆင်းရင်း ဝန်းစီကို သွားမှာ”

“ဟိုက်ရှားပါး” ဟု ဟစ်အော်ငြီးထနုန်မတတ်ပင် မင်း ခေါင် ဝမ်းသာသွားသည်။ စိုင့်ကော်လို့ ချဲ့ပေါ်ရောက်လေပြီ။ သူလဲ ချော်လဲရောထိုင်ကာ ခရီးစဉ် ပြောလိုက်တော့မည်။

“ခင်ဗျားက မြစ်ကြီးနားမှာ အသိရှိလို့လား၊ ရောက်ကော



ရောက်ဖူးလို့လား”

“မရောက်ဖူးဘူး . . . အသိတော့ ရှိပါတယ်၊ လာကြိုဖို့ တော့ အိမ်မေးပို့ထားပါတယ်”

“ဒီလိုဆို ဒီက ကောင်လေးလည်း မြစ်ကြီးနား လိုက်လည် လိုက်ပေါ့၊ မရောက်ဖူးသေးဘူး မှတ်လား”

ဒေါ်တက်တင်းက ဝင်ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်မှ ဒေသခံ အသိမှ မရှိဘဲ”

“ဒေသခံ မရှိလည်း ယောက်ျားလေးက ဟိုတယ်တွေ တည်းခိုခန်းတွေ မြစ်ကြီးနားမှာ အများကြီးပါပဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားပြောမှလား” ဟု စိတ်ထဲက ဘုတော လိုက်သော်လည်း နှုတ်တော့ . . .

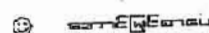
“အစ်မကြီးကကော”

“အစ်မလည်း ဝန်းစီကို သွားမှာပဲ”

“ဗျာ . . . ဒါဖြင့် ဝန်းသို့မှာ ဘာဖြစ်လို့ မဆင်းတာလဲ” ရွှေရုပ်သွင် မေးချင်သောမေးခွန်းကို မင်းခေါင်ကပင် ဦးဆောင်မေးလိုက်လေသည်။ ရွှေရုပ်သွင် ပါးစပ်ကလေး ပိတ်သွား ရသည်။

ဤလူနှင့် တော်တော်ခရီးကြိုတာပဲ။

“အစ်မက မြစ်ကြီးနားကို ပို့စရာရှိတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ ပို့ပို့ပေးရင် ဝန်းစီကို ပြန်ဆင်းမှာ၊ ဒီက ညီမတွေကော မောင်တွေကော အခက်အခဲ ရှိရင် အစ်မဆီ လာခဲ့နိုင်ပါတယ်၊ ရော့ . . . အိပ်မလေးကိုပါ Visiting Card ပါပဲ၊ မောင်လေး . . . ဟိုဘက်က မလေးကိုပါ



www.burmeseclassic.com

တစ်ခုပေးလိုက်”

မင်းခေါင် လှမ်းယူပြီး တစ်ခုက တစ်ဖတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

အားကျမခံ မင်းခေါင်တလည်း ရေငတ်တုန်း ခေတ္တငါးထဲကျ သူ့ Visiting Card ကို ထုတ်ရန် လက်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ မထုတ်ဖြစ်ချေ။

သူ့နာမည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ ဂုဏ်ယူရမည့်အစား ခုခေတ်ကြီးနှင့် အံ့မခင်သလို တသိဒါအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သတိရပြီး လက်ပြန်လှိုထားလိုက်ပြီး ဒေါ်ထက်တင်း ပေးသောကန်တိုသာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်နန်းပွင့်သဇင်ခိုင်

ဘီအေ၊ အမ်အေ (ဒဿနိကဗေဒ)

ငြိမ်း(ဌာနမှူး - မန္တလေးတက္ကသိုလ်)

အမှတ်(××) မင်းလမ်း၊ တော်တုန်းရပ်၊

ဝန်းစိဖြူ။

“ဟင်း”

ရင်ထဲ၌ မြည်ဟည်းသွားသော အံ့အားသင့်မှုတ နှုတ်မှ ရုန်းကန်မထွက်လာသဖြင့် တော်သေးသည်။

ဖိုတိုကရေ ခဲရောင်ရင့်ရင့် မျက်မှန်တတ်ထားသော ဒေါ်ထက်တင်းကို သူ ခုမှ စိတ်ဝင်စားပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ မေမေအသက်အရွယ်ထက်တော့ အများကြီး ငယ်မည်ထင်သည်။ ရုပ်ရည်က မကျောကြီးမဟုတ်သဘဲသို့ ရုပ်လည်း ခေတ္တ ကြည့်ပျော်ပျော်

ရှိသည်။ နူးကို အပြောင်သိမ်းကာ နောက်တွဲဆံထုံး ထုံးထားသည်။ မျက်နှာကြော တင်းသော်လည်း ကတော်ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု မင်းခေါင်က အနီးက သုံးသပ်နေစဉ်... .

“ဆရာမက ကျွန်မ သွားရမယ့်နေရာနဲ့ တစ်လမ်းထဲပဲ”

ရွှေရုပ်သွင်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ... ဒါပေမယ့် တို့က မြစ်ကြီးနားကနေ သင်္ကြန်အကြတ်နေ ပြန်ဆင်းမှာ၊ မင်းတို့က ရောက်တောင့်ရောက်ခဲနေရာမှို့ နေချင်နေကြဦး၊ အပြန်ကျမှ တို့အိမ်ကို ဝင်လာကြ၊ ပြီးတော့မှ မင်းတို့ရည်မှန်းချက်တွေကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော်ပေါ့... . ဟုတ်ပြီလား၊ ဒါပဲ... တို့ အိပ်တော့မယ်”

လေသံ၊ လေယူလေသိမ်းကအစ အထက်စီးဆန်ပြီး ပြတ်သားလေသည်။ ဆရာမမို့ ထင်ပါသည်။ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်လေးပဲ ခိုဦးမှာ၊ ဘာကြောင့်များ အငြိမ်းစား ယူလိုက်သည်မသိ။

ဂွတီးဂွကျနိုင်ပုံများ... . ။

အလင်းရောင် စူးစူးကြီး ထွက်ချိန်ကျမှ သူ့လက်ထဲက အရွှပ်ပလုပ်များကို ခြင်းတောင်းလေးထဲ ထည့်ပြီး စောင်ပါးပါးလေး ခြုံတာ မှန်ဘတ်သို့ ခေါင်းစောင်းကာ အိပ်လေတော့သည်မို့ မင်းခေါင်လည်း အနိပ်သုံးပါး နားလည်စွာဖြင့် ညင်သာစွာ ထိုင်ရာမှ ထခဲ့ပြီး အိမ်သာရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

လူတွေ့ရဲ့ အတွင်းမနောကို အပြင်ပန်း အန္တရာယ်အား၊ အပြောအဆိုနဲ့တင် အကဲခတ်ကြည့်၍ မရနိုင်သေးကြောင်းကို နိုင်ငံ



တကာ လှည့်နေသော မင်းခေါင် ခုမှ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဘေးနားမှ အမျိုးသမီးကြီးကို လူမှုရေးစိတ်ဝါတ် ခေါင်းပါးပုံရသည်။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ ပြီးစတမ်း လူစား၊ သာမန် လူတန်းစား ဈေးသည်။ လက်လုပ် လက်စား လူတန်းစားဟု ထင်ထားခဲ့မိတာ မှားသွားမှန်း သိလိုက်ရ လေသည်။

ဪ... လောကကြီး၌ သူလေ့လာစရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးလားဟု ရေသန့်ဘူးတစ်လုံးနှင့် ဗေဇင်၌ မျက်နှာသစ်ရင်း ဆင်ခြင်နေမိလေသည်။

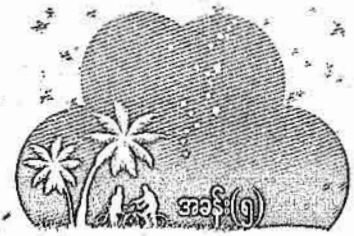
ထိုအချိန်၌ ရွှေရုပ်သွင်ကလည်း တစ်ဖက်စောင်းကာ အိပ်နေသော ဒေါ်နှင်းပွင့်သလင်ခိုင် အမည်ရ အမျိုးသမီးကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ...

အစကတော့ ဆက်ဆံရေး ကျဲလိုက်တာ၊ ခုတော့လည်း ကူညီတတ်လိုက်တာ...

နောက်ပြီး...

ပညာတတ် အမျိုးသမီးနှင့် မတူအောင် အနေအထိုင် ကျစ်လစ်သိပ်သည်းပြီး ထူးခြားလှပါတကားဟု...

စိတ်တွင်း သုံးသပ်နေမိလေသည်။



ထူးခြားမှုက မြစ်ကြီးနားဘူတာသို့ အရောက်တွင် ပိုမို ကြီးမြင့်သွားလေတော့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရထားပေါ်မှ နောက်ဆုံးမှ အေးဆေးစွာ ဆင်းကြရန် ရည်ရွယ်ထားသော မင်းခေါင်က...

“ဆရာမ... ကျွန်တော် ဘယ်ပစ္စည်းတွေ ချပေးရမလဲ”

“နေပါစေ... ရတယ်၊ လာကြိုမယ့်သူတွေ ရောက်လာ လိမ့်မယ်”

မင်းခေါင်စိတ်ထဲ ဤထူးခြားသော အမျိုးသမီးကို ထပ်မံ ပြောတော့ပဲ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထုတ်ကာ လာကြိုမည့်သူတွေ ပြောနေသော မချောလေးကို ကြည့်ကာ...

www.burmeseclassic.com

“ကိုင်း... အမိလေးတို့ကော ကိုယ့်အထုပ်ပိုးကို ကိုယ် နိုင်ရဲ့လား၊ လာကြိုတဲ့သူကော တွေပြီလား၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီ ပေးရဦးမလဲ”

ခရီးသွားချင်း ရိုင်းပင်းရမည့်ဝတ္ထုများကိုတော့ ယောက်ျား ရင့်မကြီးဖြစ်သော သူက ကျေပြန်အောင် ထမ်းဆောင်လိုသဖြင့် မေးခွန်းတွေ တသိကြီး ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာ သော ရွှေသမင်မျက်လုံးပိုင်ရှင်လေးကြောင့် သူ ရင်ထဲ စိုးရိမ်သွားရ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ရွယ်တူချင်းမို့ နာမ်စားကို ဘယ်လိုမှ မသုံးသေးဘဲ လက်ရမ်းလက်ဆာသာ မေးခေါ်ထူးခေါ် ပြောနေသော ခရီးသွား ချင်းမို့ သူ သိပ်တော့ နှုတ်မပေါ့ရဲ။

တော်ကြာ...

စေတနာကို ဝေဒနာ ထင်ကာ “ဖွန်ကြောင်” “မျက်နှာရှူး” ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်များ အတပ်မခံနိုင်။

သူ့စေတနာက တကယ်ကို သန့်သန့်ပါ။

“မိန်းကလေးတို့ကို လာကြိုမယ်သူ မလာဘူးထင်တယ်”

ထိုစဉ်... တက်တင်းဆရာမကြီးထံမှ စကားသံတွေ ထွက်လာသည်။ တဆက်တည်းဆိုသလို တင်တင်း ဆရာမကြီးကို လာကြိုသူ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတစ်ဦးက ရောက်လာသည်။ အထုပ်အပိုးများကို ချသည်။

တက်တင်း ဆရာမကြီးက ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စတီး တုတ်ကို အဆစ်များ ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ လက်ကိုင်တုတ် တစ်ချောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ထိုတုတ်ကို အားပြု၍ ထောက်လှမ်းလိုက်သောအခါမှ မင်းခေါင် အံ့အားသင့်သွားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဤမျှလောက် ညံ့ဖျင်းကြောင်း အခုမှ သိလိုက်ရလေတော့သည်။

အရိပ်ပြလို့ အကောင်မမြင်။

ခရီးစဉ် အစအဆုံး နံဘေးမှ အမျိုးသမီးကြီးသည် မျက်မမြင် ဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်းမသိ။

တုတ်ကို စမ်း... စမ်းနှင့် အသွားမှသာလျှင် သိရှိသွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေမိသည်။

ထိုနည်းတူစွာ မိမိနှင့် ခရီးကြိုနှစ်ယောက်ကလည်း ပါးစပ် ကလေးများ အဟောင်းသား ပွင့်ကာ ဒေါ် နှင်းပွင့်သင်္ဃင်ကို တအံ့ တဩကြီး ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

ရထားပေါ်မှ အသီးသီး ဆင်းသက်ကြပြီး စကြိုပေါ် ရောက်သည့်တိုင် ဟိုတိုဒီဒီကြည့်ကာ လာကြိုမည့်သူကို ရှာဖွေနေ သော မချောလေးကို မင်းခေါင်က အားပေးလိုက်သည်။

“ရှာမနေပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ရထားပေါ်က လှမ်းတွေ့တဲ့ ဟိုတယ်တွေမှာ တည်းပြီး မြစ်ကြီးနားရဲ့ အထင်ကရ နေရာတွေ လျှောက်လည်ကြတာပေါ့။ မင်းတို့ကို ကျွန်တော် အဖော်ပြုပေးပါ ဝယ်”

“ရှင်ကို ခုမှတွေ့တာ... ယုံစရာလား”

အလဲ့... မဆိုးပါဘူး။ မချောလေး၌ အစွယ်မရှိတူး ထင်ထားတာ။ ခုတော့ ရန်စွယ်လေးနှင့်ပါလား။

ထိုအခါ သူတို့ကြားသို့ ဝင်လာသူက ဒေါ်နှင်းပွင့်သင်ခိုင် ဖြစ်သည်။

“လူလေးနဲ့ မိန်းကလေး... ဒီနားတင် ဟိုတယ်ရှိတယ်၊ နဂါးနှစ်ကောင်ဟိုတယ်က အထပ်မြင့်တွေ ရှိတော့ မင်းတို့လို လူငယ်တွေနဲ့ ကိုက်တယ်၊ တစ်မြို့လုံး စီးမြင်ရတယ်... သွားတည်းကြ၊ အဲ... ဝန်းစီရောက်လို့ မင်းတို့သွားမယ့်အိမ်ကြီးဟာ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင်တော့ မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး တို့အိမ်မှာ လာတည်းကြ၊ အဲဒီရောက်ရင် တို့နယ်မြေပဲ၊ မင်းတို့အတွက် စားဝတ်နေရေး သွားလာရေးကအစ တာဝန်ယူတယ်... ဒါပဲ၊ ကဲ... ပစ္စည်းတွေ ပါတော့ ဆိုင်ကယ် တက္ကစီ ငှားပြီးသွားကြတော့”

ဒေါ်နှင်းပွင့်သင်ခိုင်သည် နားလည်ရခက်ခဲသော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။

သူတို့အား ထားရစ်ကာ တုတ်ကို အားပြု၍ သူ့အား လာကြိုသူနောက် လိုက်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ...

“ဪ... မိန်းကလေး”

“ရှင်”

“ရှန်”

မချောလေးရော အဖော်အစ်မကပါ ထူးသံပေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတို့ ခု ခရီးကြိုလာတဲ့ လူလေးကို ယုံပဲ”

ကြည်ကြည်နဲ့ ခရီးဖော်ပြုလိုက်ပါ။ သူ့ဟာ အခွင့်အရေးသမား မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

ဟု ပြောပြီး တဒေါက်ဒေါက်နှင့် တုတ်ကောက်ကို အားပြုကာ သူတို့အား ထားရစ်ကာ ထွက်သွားလေသူ အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်ရင်း မင်းခေါင် မနေတတ် မထိုင်တတ် မျက်နှာမထားတတ် မသို့တတ် ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူ့အား မြင်သည့်အလား။

ဒါတင်မက... .

သူ့ရင်တွင်းအဖွဲ့တ္တသဏ္ဍာန်ကို ဖောက်ထွင်းမြှင့်တွေ့သည့် အလား ပြောသွားဆိုသွားလိုက်တာ... .

ထူးဆန်းသော ဆဌမအာရုံ ရှိနေတာလား။

သို့တည်းမဟုတ်... .

မျက်မမြင်တို့၏သဘာဝတရားအရ အကြားအာရုံ၌ ထက်မြက်မှုရှိကာ သူ့လေယူလေသိမ်းကို ဖမ်းကာ မှန်းဆလိုက်ခြင်းပေလား။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ... .

လက်ကိုင် G.S.M ဖုန်းကို အခါခါနိပ်ပြီး ခေါ်နေသော ပချောလေး၏မျက်နှာက ပြိုမယောင်မိုးသို့နယ်တည်း။

ကားဆရာနှင့် သူ စကားပြောပြီး... .

“လာ... အိမ်တို့၊ ကားငှားပြီးပြီ... . ဟိုတယ်က ဒီနားကင်ပဲ၊ လျှောက်သွားလို့တောင် ရပေမယ့် အထုပ်အပိုးတွေကြောင့် ငှားလိုက်ရတာ၊ ရတယ်... . ကားဆရာ၊ သူတို့ပစ္စည်းတွေအသွား”

ပိုင်းသယ်လိုက်”

“ဟင်... ဘယ်လဲ”

မချောလေးက ဆီးရွက်မျက်နှာလေးနှင့် ခမ်းလိုက်သည်။ မင်းခေါင်က ခပ်တည်တည်နှင့်...

“အိမ်ရှေ့ရရသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ မင်းတို့ကို ရောင်းမစားဘူး” ဟု ခပ်တည်တည်လေးနှင့် မာန်သံလို ပြောလိုက်ပြီး ရွှေ့မှ ခြေလှမ်း ကျဲနှင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သောအခါ...

နောက်မှ ဒေါက်ဖိနပ်ခွာသံလေး တဥှပ်တဥှပ်နှင့် ထပ်ချပ် မကွာ လိုက်လာသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ ဩဇာကား ပြီးလိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲ၌လည်း “စိတ်ချပါ မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းကို ဘယ်သူမှန်း မသိသေးမေမယ့် မင်းတို့ဘဝ ခွဲတစ်ပေါက် မခွန်းရ အောင် ကိုယ်စောင့်ရှောက်ပေးသွားမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးကောင်းသားသမီးပုံ ပေါက်နေသော မချောလေးကို ကားပေါ်ရောက်မှ မိတ်ဆက်ပေးရသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ‘ခေါင်’ ပါ။ အလုပ်တော့ တစ်နှစ်ရှာ ခြောက်လစား သင်္ဘောသားအလုပ်ပါပဲ”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့...

ရွှေသမင်မျက်လုံးပိုင်ရှင်လေးက...

“ကျွန်မနာမည် ရွှေရုပ်သွင်ပါ”

“ဗျာ... ဘာ... နာမည်က”

သူ နားမရှင်းသလို “ဗျာ” ခွန်းဆင့်ကာ ပြန်မေးလိုက် သည်။

ထိုအခါ ရွှေသမင် မျက်လုံးပိုင်ရှင်က မျက်စောင်းဝင့် သည်။ အဖော်အစ်မကြီးက...

“ရွှေရုပ်သွင်တဲ့... ကျွန်မနာမည်က စာဥ”

“ဪ... ဟုတ်တဲ့”

“သူက ကျွန်မအစ်မမင်းတဲ့”

ဟု အမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် ရွှေအဆင်းသဏ္ဍာန် ရှိသော ရွှေရုပ်သွင်က သူ့အဖော်၏ဂုဏ်ကိုပါ မြှင့်တင်ပေးလေ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... အခုခပ်သိမ်းကို မှတ်ထားပါ့မယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နမတွေ့ပေါ့နော်၊ ကျွန်တော် ဦးဆောင်မှုနောက် ခပ်တည်တည်နဲ့ လိုက်နေပေးပါ”

သူ တောင်းဆိုမှုကို နားလည်ဟန်နှင့် ရွှေရုပ်သွင် ခေါင်း ညှိတ်လိုက်သည်။

မိဘများနွယ်... ဒီလောက်ချောလှတဲ့ သမီးပျိုကို ဝေးလံ တဲ့နေရာကို လွှတ်ရက်လိုက်တာ။

အင်းလေ... အချို့ဒီကတွေ့ဆို ထိုင်းတစ်ပါးကိုတောင် လွှတ်နေသေးတာပဲ။ ခုဟာ ကိုယ့်ထိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးကြား သွားတာပဲ။ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွေ့နိုင်ပါဘူးဟု မိန်းခေါင် တွေးလိုက်စဉ်မှာပင် ကားက ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဟင်... ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပါပြီ”

နဂါးနှစ်ကောင် ဟိုတယ်ရှေ့၌ ကားရပ်လေငြိး ဧည့်ကြို
ဝန်ထမ်းများက ဆင်းကြိုလေသည်။

ဟိုတယ်များနှင့် စိမ်းဟန်မတူသော ရွှေရုပ်သွင်ကလည်း
ခပ်ကြော့ကြော့ ခပ်မော့မော့လေးပင် ဧည့်ကြိုကောင်တာဆီသို့
လျှောက်သွားလေတော့သည်။



“သင်္ကြန်ရက် ပြစ်လို့ထင်တယ်၊ ဟိုတယ်ဝန်ဆောင်မှုတွေ
က သိပ်မတောင်းဘူး၊ မြန်မာ့ထမ်းပမ်း ကောင်းကောင်းလေးပဲ
စားချင်တယ်၊ အဲဒါ . . . ဒီက . . . အစ်ကိုကော ဘယ်မှာ စားတာလဲတဲ့”

နဂါးနှစ်ကောင် ဟိုတယ်ပေါ်မှနေ၍ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း
နံဘေးပေါ်၌ ငမုတ်မုတ်ထိုးပြီး မြစ်ကြီးနားမြို့ မဟာသင်္ကြန်ပွဲတော်
ဖွင့်ပွဲတုန်းပနေသည်ကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် တံခါးဘဲလ်တီးသံ
ကြောင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

မစာဥ . . . ။

ကိုယ့်ထက် အသက်ငါးပုံရသောကြောင့် ရွှေရုပ်သွင် ခေါ်
သကဲ့သို့ပင် . . .

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မစာ”

မစာက လာရင်းကိစ္စကို ရှင်းပြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းမို့ ခုချိန်ဆို ရွှေရုပ်သွင်လေးလည်း ဗဟိုမဏ္ဍပ်ကို လှမ်းကြည့် နေရောပေါ့ဟု တွေးရင်း မစာ မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ပင်ပန်းတာနဲ့ ရန်တုန်က ပါလာတဲ့ မသိုးထမင်းဟင်းတွေကို စားပြီး အိပ်လိုက်တာ ခုနုမှ နိုးတယ်။ Reception (ဧည့်ကောင်တာ)ကို လှမ်းမေးပေးမယ်”

“ကျွန်မတို့က အဲဒီက လှမ်းမှာစားတယ်... မနိပ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် စုံစမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ပေးမယ်”

“ရေစိုမှာလည်း ကြောက်တယ်တဲ့”

မစာက သူတို့အခန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်ပေသားပဲ။

လှယ်မင်းခင် “ရွှေရုပ်သွင်” လေးကို ဘယ်သူမှ ရေပက်တာ မလိုလား။

“ဒီလိုလုပ်မယ်... ကျွန်တော် စုံစမ်းပြီး ဝယ်လာပေးမယ်။ မစားတဲ့ အစားအစာကိုသာ ပြော”

“ကျွန်မကတော့ အစုံစားတယ်။ ရွှေရုပ်သွင်ကတော့ ခြေလေးချောင်းသား မစားဘူး။ နောက်ပြီး ငါ့ကြီးတွေ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ဆိုရင်လည်း မစားဘူး”

“မစာ”

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တံခါးလေး ဖွင့်ပယ်လာပြီး

အမည်နှင့် လိုက်ဖက်လှသော မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးက ဆည်းလည်း သံလေးနှင့် အသံပြုလိုက်သည်။

“ရှင်... ရွှေရုပ်”

“ဘယ်နှယ် သူများကို မှာရမှာလဲ။ ကျွန်မတို့ပါ အတူလိုက်စားမယ်လို့”

“နိုး... ရွှေရုပ်ပဲ ရေပက်မှာ ကြောက်တယ်ဆို”

“ခုကြည့်နေတာတော့ မဏ္ဍပ်တွေမှာကလွဲပြီး ရေလည်း သိပ်မပတ်ကြပါဘူး။ ညမောင်းမှ သွားစားတာပေါ့။ အစ်ကို သွားရင် ခေါ်ပါ။ ကျွန်မတို့ပါ လိုက်မယ်လို့ ပြောတာပါ”

သူတို့အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ပြောဆိုပြီးမှ ရွှေသမင် မျက်လုံးပိုင်ရှင်မလေး ရွှေရုပ်သွင်က...

“အစ်ကိုတို့ အဲဒီလို ပြောခိုင်းတာပါ။ မစာက ဘာတွေ လျှောက်ပြောမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ကဲပါ... မစာ အပြစ်ပဲ ထားပါတော့”

“ရပါတယ်... မစာ ပြောတာ သဘာဝ ကျပါတယ် မရွှေရုပ်သွင်”

“ခန့်”

ဟန်မဆောင်နိုင်ပဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ သတိရကာ ပါးစပ်ကို လက်တလေးနှင့် အုပ်ကာ ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီးမှ...

“အဲဒီလို မကြီး တပ်ခေါ်တော့... ဟင်း... ဟင်း။ ရယ်စရာကြီးနော် ခေါင်၊ ခေါင်ကိုလည်း တိုတပ်ခေါ်လို့မကောင်း။ သလို ကျွန်မနာမည်ကိုလည်း မတပ်ခေါ်လို့မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့်

အများခေါ်သလို ရွှေရုပ်လို့ပဲခေါ်ပါ ခေါင်”

“ဟင့်အင်း”

မင်းခေါင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

မင်းခေါင်က သူများ အမိန့်ပေးတိုင်း ခံတတ်သည့်လူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ရွှေရုပ်သွင်၏အမိန့်ပေးမှုကိုတော့ သူ့နာခံ ချင်ပါသည်။ သို့သော် နာခံသင့်သောအရာ မဟုတ်သဖြင့် သူ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

မျက်လုံးဝိုင်းကလေးက ပိုမိုဝိုင်းစက်သွားပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွှေရုပ်သွင်လို့ပဲ ခေါ်မယ်၊ အဲဒါ ပိုသဘာဝကျတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့လည်း လိုက်ဖက်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေရုပ်သွင် ပြုံးလိုက်သည်။

“သဘောပဲ”

ရွှေဆင်းနှင့် တူသော မိန်းကလေးက . . .

“ဒါပဲနော် . . . ခေါင် သွားရင် ကျွန်မတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက် နော်” ဟု ပြောကာ အခန်းထဲဝင် တံခါးပိတ်သွားချိန်၌ ခေါင်မှာ ရင်မှာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း၊ ခုကောင်းစွာ မသိကြသေး သော်လည်း . . .

ဆဋ္ဌမအာရုံခံစားသိနှင့် ရွှေရုပ်သွင်တို့၏အင်္ဂါရုပ်တို့ ဖမ်း ကြည့်မိသောအခါ . . .

အမျိုးကောင်းသားသမီး ပညာတတ်အလွှာမှ ပေါက်ဖွား

လာဟန်တူသည်။ ပြီးတော့ အလျှိုစင်လေးဟု။

မစာဥကတော့ . . .

ရွှေရုပ်သွင်နှင့် ညီအစ်မအရင်း မဟုတ်နိုင်သလို ဝမ်းကွဲ ဆိုပါကလည်း တော်တော်ကြီးကို သွေးဝေးသေးသော ဝမ်းကွဲဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသည်က မစာဥသည် ရွှေရုပ်သွင်တို့၏အိမ်မှ အိမ်ဖော်သာလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် ငယ်မွေးခြံပေါက်လို ဖြစ်ပြီး အင်မတန်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချရသော သစ္စာရှိသော အနေအထားမျိုးရှိခြင်းကြောင့် ဤခရီးဝေးသို့ နှစ်ယောက်တည်း လာခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းခေါင် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ရွှေရုပ်လွှာအကြောင်း တွေးနေထဲကဲ့သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ ရွှေရုပ်လွှာတို့ကလည်း မင်းခေါင်အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသည်။

“ရွှေရုပ် . . . ညီမလုက စိတ်ချရလား”

“စိတ်ချရပါတယ် . . . သူ့ရုပ်မှာ အကောက်ဥာဏ်ဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပါဘူး”

“ရုပ်ချောတိုင်း ယုံကြည်ရလို့လား”

“ယုံကြည်ရပါတယ် . . . အဲ . . . ရုပ်ချောတဲ့လူတိုင်းကို ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုလောလောဆယ် ခေါင်ကို ပြောတာ”

“နာမည်ကိုက . . . ခေါင်တဲ့”

“နာမည်ရင်းက စင်မင်းခေါင်ကျော်စွာပါ။ ခုခေတ်နဲ့ နာမည်ကို ပြောရမှာ သူ့စိတ်ထဲ ခေတ်လူငယ်ဆိုတော့ နာမည်က

လို့ ခေါင်တစ်လုံးထဲ ပြောလိုက်တာ နေမှာပေါ့”

“ရွှေရုပ်က သိလှချည်လား”

“သိဆို့... ကောင်တာမှာ စာရင်းသွင်းတော့ ကြည့်လိုက်တာကိုး၊ လက်တွေ့ခြေတွေ ကြည့်ပါလား။ ဘာအလုပ်ကြမ်းမှ မလုပ်ရတော့ နီထွေးနေတာပဲ။ ခြေသည်းလက်သည်းကလည်း ခေးညော်ကင်းတယ်။ အသန်အပြန်လည်း ကြိုက်ပုံရတယ်။ နောက်ပြီး...”

“အမလေး... ရွှေရုပ်လေးရယ်၊ ညီမဟာက အကြားအမြင် ရနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဟောလိုက်တဲ့ ဟောချက်တွေက...”

ရွှေရုပ်သွင် ရယ်လိုက်သည်။ သွားတက်လေးများ ပေါ်ပြီး ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက် ခွက်ဝင်သွားသည်။ အလှပေါ်တွင် အယဉ်တွေ ဆင့်သလို ရွှေစာပင် ကြည့်မဝ ဖြစ်သွားရသည်။

ဖြူစင်လွန်းသော ဤမိန်းကလေး၏တိုယ်ရဲတော်ပဲ ခေါ်မလား။ အထိန်းတော်ပဲ ခေါ်မလား။ မည်သို့ခေါ်စေကာမူ သူ့ရာထူးက အိမ်ဖော်က အိမ်ဖော်ပါပဲဟုတော့ စာဉ် နားလည်ထားသည်။

ဒါကြောင့် ရွှေရုပ်သွင်လေးကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် စောင့်ရှောက်ပေးရသည်။

ယခုခရီးလည်း သူ့ကို ယုံကြည်၍ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ်သွင်၏ “ပါပါ” ။ သူတို့အခေါ်အရ “ဘာ” ဆိုလျှင် သူ့သမီး မျက်နှာအငြိုးခံသူမဟုတ်။ ယခုလည်း သူ့သမီးဆန္ဒအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြားကနေ လွတ်သာ လွတ်လိုက်ရသည်။ စိတ်မချ။

“နောက်ပြီး သူက ကြီးကြီးမေမေရဲ့တူလေ”

“ဟင်... ရွှေရုပ်လေးက ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ပြီးပြီးမေ ပြောထားတယ်လေ၊ ဘာဘေတူတွေနာမည်နဲ့ ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်ဖလားကို...”

“ဪ... ဂလိုလား”

“ဒါကြောင့် ကုန်မလည်း ခေါင်အကူအညီကို ရဲရဲတင်းတင်း ဝှုးရဲတာပေါ့။ သူ့အကူအညီမပါလည်း ဒီခရီးလောက်ကတော့ ရွှေရုပ်သွင်တို့အတွက် မိုင်နာပါ မစာရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... အယ်လ်အေနဲ့ မြန်မာပြည်ကို အိမ်ပြန်နဲ့ ကြမ်းပြင်လို သွားလာနေတဲ့ ရွှေရုပ်လေးအတွက်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ”

“ကဲ... ကြီးကြီးမေဆီတို့ ဖုန်းခေါ် လိုက်ဦးမယ်”

မြစ်ကြီးနားနှင့် ရန်ကုန်ကို မိုတိုင်းဖုန်းတွေ အသုံးပြုခေါ်ဆို နိုင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ရွှေရုပ်သွင် G.S.M လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကြီးကြီးမေ၏ မဟာဆန်သော ပုံရိပ်သွင်လေးက ပေါ်လာလေသည်။

“ဟယ်လို့... သမီးလေးလား၊ ချောချောမောမော ရောက်ပြီလား”

“မြစ်ကြီးနားကိုတော့ ချောချောမောမော ရောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သင်းသင်း လာမကြိုဘူး၊ ကြီးကြီးမေ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သမီးရဲ့ Message မရဘူးလားမသိပါဘူး”

“သူ့အိမ်ကော မသွားကြည့်ဘူးလား”

“မသွားတော့ဘူး... ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ကိုင်မဝင့်လို့ မရှိလို့ သွားလည်း ထူးမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သမီးတို့ နဂါးနှစ်ကောင် ဟိုတယ်မှာ တည်းလိုက်တယ်”

“မြစ်ကြီးနားမှာ ကြီးမေ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပေးရမလား”

ကြီးကြီးမေကလည်း ပြည်ပခရီးကိုတောင် သွားလိုက် လာလိုက် လုပ်နေသော သူ့ကို သိပ်စိတ်ပူဟန်မဟူ။

“မဆက်ပေးနဲ့ ကြီးကြီးမေ၊ သူများအိမ်မှာ တည်းဆိုရတာ မလွတ်လပ်ဘူး၊ အိမ်ရှင်မျက်နှာ ကြည့်နေရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့်လည်း ကြီးမေက သိပ် မတိုက်တွန်းချင်ဘူး၊ သမီးလေးလည်း အသိတရားနဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟာ၊ မြန်မာပြည် ခန့်စဉ်လောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲလို့ ကြီးမေ နားလည်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးလေး... ”

“ရှင်... ကြီးကြီးမေ”

ကြီးကြီးမေသည်သာ သူ့မိခင် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် အစားရလာသည့် မိခင်တစ်ဦးပါပဲဟု ရွှေရုပ်သွင် ထောင်းစွာခံစား ခံယူထားသည်မို့... ”

“ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့နော်၊ အစစအရာရာ စားသတိ၊ လာသတိ၊ သွားသတိ ရှိပါစေနော် သမီးလေး”

“စိတ်ချပါ ကြီးကြီးမေ၊ သမီးတို့ မြစ်ဆုံနဲ့ တစ်ချိန်နော်တို့”

ဘာတို့လည်ပြီးတာနဲ့ သင်္ကြန်အတက်နေ ဝန်းစီကို သွားလိုက်မယ်”

“အင်း... ဆိုင်တယ်လ် ကယ်ရီတွေတော့ ရှိနေပြီ၊ ဒါပေ မယ့် မစီးနဲ့ သမီး မြင်းလှည်းနဲ့ပဲ သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးမေ၊ ဒါထက် ကြီးကြီးမေ ဘာလိုချင် သေးသလဲ”

“သာမှမလိုချင်ဘူး... ရန်ကုန်မှာက မြစ်ကြီးနားထွက် ပစ္စည်းတင် မတာဘူး၊ တစ်ပြည်လုံး တစ်ကမ္ဘာလုံးထွက် ပစ္စည်းတွေ ရနေပြီပဲ၊ အဲ... အစစ်နဲ့အတူသာ ခွဲခြားတတ်ဖို့ လိုတာလေ၊ လူအချင်းချင်း ပေါင်းရင်လည်း အစစ်နဲ့အတူကို ခွဲခြားတတ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးမေ”

ရွှေရုပ်သွင်... “ခေါင်” အကြောင်း ပြောပြရန် ရည်ရွယ် လိုက်သေးသည်။

သို့သော် မလိုအပ်သေးဘူးဟု ထင်သည်။ “ခေါင်” သို့သောလူ၏မနေ့ကတိ အဖြူရောင် ဆိုးထားသလား၊ အရောင်ညစ် တွေပဲ ဆိုးထားသလားဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် ခွဲခြားသိမြင်ချင်သေး သည်မို့ ကြီးကြီးမေကို “မင်းခေါင်ကျော်စွာ” ၏အကြောင်း မြှုပ်နှံ လိုက်သည်။

“အထူးဂရုစိုက်မှာချင်တာက မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြ သလိုတော့ ဖြစ်မယ် ဆရာဝန်မလေးရေ၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် နော်”

“ဟင်း... ဟင်း... ကြီးကြီးမေကလည်း၊ သမီး မိကျောင်းမင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးသူမ စကားဆိုတာ အကြောင်းခံရ

မှာပါ။ ကြီးကြီးမေ သမီးအတွက် စိတ်ချပါ။
 “ဒါဆို ကောင်းပါပြီ။ ငွေလိုရင် လှမ်းမှာလိုက်နော်။ ဝန်းစီ
 ဘဏ်ကို ငွေလှမ်းလွှဲလိုက်မယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးမေ... စိတ်ချပါ။ ငွေအသုံးတော့
 ကြီးကြီးမေရဲ့တူမပဲ။ ဘယ်အခါမှ မလျော့ဘူး။ ဒါပဲနော် ကြီးကြီးမေ
 သမီးဖုန်း စက်ဖွင့်ထားမယ်။ အိပ်ချိန်ကလွဲရင်တော့ အချိန်မရွေး
 ဆက်လို့ရပါတယ်”

“ကြီးမေကတော့ (၂၄)နာရီလုံးလုံး စက်ဖွင့်ထားမယ်။
 သမီးဘာဖေ ဖုန်းကောပဲ အချိန်မရွေးပဲ ဒါပဲနော်... နား... နား”
 ဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ချိန်မှာပင် မဃာတ...
 “ခေါင်အကြောင်း မပြောလိုက်ဘူးလား”

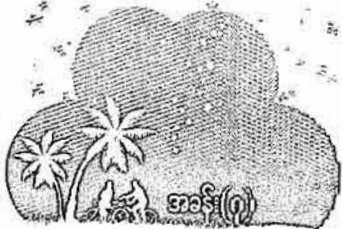
“မပြောသေးဘူး... လူချင်းတွေ့မှ ပြောမယ်။ ကြီးကြီးမေ
 ကို အလကား စိတ်ရှုပ်မခံခေရင်ဘူး။ ကြီးကြီးမေ ရောဂါအကြောင်း
 လည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“အေးပါလေ... ရွှေရွှင်ကလေး သဘောပါပဲ ဟော...
 ဟော... လာကြည့် လာကြည့်။ တိုင်းမှူး ရောက်လာပြီထင်တယ်...
 ဖွင့်တော့မယ်”

မြစ်ကြီးနားမြို့၏ မဟာသင်္ကြန် မြို့တော်ဝန်မဏ္ဍိုင်ကို
 စီးမြင်နေရခြင်းနှင့် ရောဝတီမြစ်တမ်းအနီး ရှိနေသော ဟိုတယ်
 အမြင့်ကြောင့် သဘာဝ အလှအပများကို စီးမြင်ခွင့် ရရှိခြင်းက
 အပန်းဖြေသူတို့၏ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းမှုကို တပန်းသာစေ
 သည်။

မုက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ “ခေါင်” ကော သူတို့လိုပဲ
 အပေါ်စီးမှနေ၍ ဗဟိုမဏ္ဍပ်၌ ကျင်းပသော အတာသင်္ကြန်ဖွင့်ပွဲကို
 အပေါ်စီးမှနေ၍ စိမ်းပြေနေပြေ ကြည့်နေမှာလားဟူသော အတွေး
 လေးက အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်လာသေးသည်။





“အို...ဟို...ဝေးဝေးလဲလဲ ရှာနေလို့တာ၊ နီးနီးလေး ပါလား”

“နဂါးနှစ်ကောင်ဟိုတယ်” ဧါ ကပ်လျက် အနောက်ဘက် ခြမ်း ဘေးလမ်းကို အနည်းငယ်မျှပင် လျှောက်ရသေးသည်။ “စိတ်ကြိုက်” မြန်မာထမင်းဆိုင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် “ခေါင်” က ရယ်သံပြု၍ ပြောလိုက်သည်။

စာဉက...

“ဟုတ်ပျိုတော်”

ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ ခြံငုံကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားဦးရေ

က များနေလေသည်။ ဘီယာသောက်သူကလည်း များတော့ ခေါင် စိတ်ထဲ၌ ရွှေရုပ်သွင်လေးအတွက် ခိုးရိမ်သွားသည်။

“အမိ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို... ဘာဖြစ်သလဲ”

ရွှေရုပ်သွင်က ခင်တည်တည်ပင် လူရှင်းလင်းသောစားပွဲ ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ခေါင်က အမိလိုက်ကာ “ရွှေရုပ်သွင်” ဧါမိခင် မွေးပေးသော အလှတရားတို့၏ဝင့်ထည်နေမှု၊ ချောမွတ်နေမှုကို မျက်စိစားပွဲထိုင်ချင်ကြသော ပုရိသတို့၏မျက်လုံးများကို ဖောက်ထုတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မနာလို ဖြစ်မိသည့်အတွက် ရွှေရုပ်သွင်အနားက ထပ်ချပ်ကျော လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“စားပွဲသုံးပွဲ... ဝက်ပုန်းရည်နှစ်ပွဲ၊ အမိနဲ့ မစာကော”

“မစာက ဆိတ်တလီစာ”

“ကျွန်မက... ငါးရဲ့ခြောက်စုတ် ရသလားဟင်”

“ရပါတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးသုတ်တစ်ပွဲ၊ ထမင်းပူပူလေးနော်”

“ဟုတ်တဲ့”

စားပွဲထိုး တောင်လေး ထွက်သွားတော့ ရွှေရုပ်သွင်က သူ့အား ကြည့်ကာ... “ခေါင်... ဘီယာသောက်ချင်သောက်နော်၊ ကျွန်မကို

အားမနာနဲ့”

“နာပါတယ်”

သူက အပြောင်းအပျက်လေး ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ပြောတာ”

“တကယ်ပြောမှန်း သိပါတယ်။ သောက်ချင်ရင် တိုတယ် ရောက်မှ သောက်တော့မယ်။ ခုနေ့တော့ မသောက်ပါဘူး”

ခေါင် ညာမနေချင်။

သူ့ချစ်မိသော မိန်းကလေးအပေါ် လိမ်ညာမှုများဖြင့် လည်း အမှတ်မယူချင်။

အရှိကို အရှိအတိုင်း အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပဲ သိရှိစေချင် သည်။

ဘီယာသောက်တတ်သည်။ အရက်ကောင်းထောင်းလေး

များ တွေ့လျှင်လည်း မျက်နှာလွှဲရမှာ အားနာတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဒကာခံမည့်သူ ရှိလျှင်လည်း အားနာပေးနာနှင့် မငြင်းဆန်တတ်။

ဒါမျှမကသေး။ ရံဖန်ရံခါ သူ့ အလှည့် တိုဟုံအလှည့်ဆိုသလို တိုဟုံ

ကလည်း ဒကာခံကာ စားခိုင်းသောက်ခိုင်းလေး ကျင်းဝဖေးတတ် သေးသည်။

သို့သော် ယခု ရွှေရုပ်သွင်ဆိုသော မိန်းကလေး၏ ရှေ့ မှောက်မှာ ဘီယာတစ်ခွက် သောက်ပုံအရေး အင်မတန် ဝန်လေးနေ သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့အားသင့်နေသည်။

“အရွက်ကြော်လေးတော့ မှာဦးမလား”

“အရန်ဟင်းတွေထဲ ဘာပါသလဲ ကြည့်ဦးမယ်လေ”

မိန်းမသားနှစ်ယောက် တွတ်ထိုးလိုက်စဉ်မှာပင် သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။



ထင်သည့်အတိုင်း ပုရိသ ကြီးကြီးရွယ်ရွယ် တော်တော် များများ၏ ချက်ဝန်းရိပ်များက ရွှေရုပ်သွင်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိနေတတ်သည်။

ခေါင် . . . ပင့်သက်သူခိုးလေး ရှိုက်လိုက်သည်။

သူကကော ပုရိသ တစ်ဦးပီပီ ရုပ်အဆင်းခန္ဓာ အင်္ဂါရပ်ပါ လှထိပ်ခေါင် ဖြစ်နေသော ရွှေရုပ်သွင်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းလော။

သို့တည်းမဟုတ် . . .

မြင်မြင်ခြင်း ချစ်မိတယ် ဟူသော အတိတ်ဘဝက ပန္နက် စိုက်ထူခဲ့ခြင်းကြောင့်ပေလော။

ဝေခွဲမရ။

မကြာခဏဆိုသလို လှယမင်းသခင် ရွှေရုပ်သွင်လေးကို မိုးကြည့်ရင်း ချစ်စိတ် ဒီရေကတော့ တက်လာခဲ့လေသည်။

“ရေသန်သောက်မလား။ အအေးဘူးကော . . .”

ခေါင် မေးလိုက်သည်။

ရွှေရုပ်သွင်က သွက်လက်စွာပင် . . .

“ရေခန်းကြမ်း”

အသံလေးတအစ နားဝင်ချိုမြိန်လွန်းလှသည်။

ခေါင်က စားပွဲဝိုင်းကောင်လေးကို လှမ်းမှာဖူးလိုက်သည်။

ထမင်းပွဲနှင့် ဝေပီ တို့စရာ အရံဟင်းပွဲများ ရောက်လာသည်။

ရွှေရုပ်သွင်က ထမင်းကို တို့ကြည့်လိုက်သည်။ ပီဘီ

ကလေးလေးလိုပါပဲလားဟုလည်း ခေါင်က မှတ်ချက်ပြုကာ ကျွေး နှစ်မိလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ . . . မိသားစုအတွက် အရေးကြီးသော



တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်နေပါသည်ဆိုမှ နောက်ထပ် ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံး တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်က ခန့်အပ်သူ မရှိပဲ သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါလား။

နောက် မှာထားသော ဟင်းလျာများ ရောက်လာသည်။

ထမင်းဖြူလေးနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းလေးကိုသာ သပ်သပ်ကပ်ကပ် စားသော၊ ခရမ်းချဉ်သီးသုတ်ကလေးကို ခပ်စား တတ်သော၊ ရေခန်းကြမ်းကိုသာ ထမင်းတစ်လုပ် တစ်ခါသောက် တတ်သော ရွှေရုပ်သွင် စရိုက်လေးများကိုလည်း ထမင်းသုံးပွဲ အရ ဟင်းနှင့် ဝက်ပုန်းရည်တစ်ပွဲ ထပ်မံမှာကာ စားရသော သူနှင့်တော့ တသီးတခြားစီကို ဖြစ်နေပေသည်။

စာဥကတော့ သူ့ကဲ့သို့ပင် မြန်ရည်ယှက်ရည် စားသုံးလေ သည်။

ထမင်း(၂)ပန်းကန်(၃)ပန်းကန် စားသော မစာဥနှင့် သူက အရင်ပြီးနှင့်ပြီး ကြောင်စာသာသာ ထမင်းကိုသာ စားသော ရွှေရုပ် သွင်ကို ပြန်စောင့်နေရလေသည်။

“အားနာလိုက်တာ ခေါင်၊ ကျွန်မက ထမင်းစားရင် ဒီလိုပဲ အစာကို ကြေညက်အောင် စားတတ်တယ်”

“ရပါတယ်... ပြေးပြေးစားပါ၊ အခြားအလုပ်တွေ ရှိတာ မှ မဟုတ်တာ၊ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နားနားနေနေပါ ရွှေရုပ်သွင်”

ရွှေရုပ်သွင် ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ချိန်တွင် ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် ထမင်းတစ်စေ့ မကျန်ချေ။ ငါးရဲ့ခြောက်မှ ထွက်လာသောအရိုးများကိုလည်း ပန်းကန်အနားတွင် ပုံထားသည်။

ဒါ့အပြင် အရံဟင်းကို “တန်အောင် စားခြင်း” ဟူသော လူတန်းစား ထဲ မပါချေ။ သူ့မှာထားသော ဟင်း(၂)ပယ်ကလွဲပြီး ဘာမှ ထပ် မနှိုက်၊ ထမင်းလိုက်ပွဲလည်း မယူချေ။

ရွှေရုပ်သွင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူကပဲ ဂရုစိုက်လွန်း တာကြောင့်လား မသိ၊ သူ့များတကာထက် ထူးခြားတာကတော့ အမှန်ပင်။

“မစာ... ရှင်းလိုက်တော့နော်”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြီးပါပြီ”

“ဟင်... ဘယ်တုန်းက”

“စောစောက ထသွားပြီး ရေခန်းပူပူ သွားယူတုန်းကလေ”

ရွှေရုပ်သွင်က... . .

“အမေရိကန် စစ်စတန်နော်... ကိုယ်စားတာ ကိုယ်ရှင်း

ကြေး”

“ဇိုး... ဒါ အမေရိကန်ပြည် မဟုတ်ဘူး... မြန်မာပြည်၊

စေတနာပါရင် ပါသူက ဦးသူ ရှင်းစတမ်းပဲ”

ခေါင်က ခပ်တည်တည်ပင် ပြောကာ ထိုင်ရာက ထလိုက် တော့ လိုက်ထရင်း... . .

“ကောင်းပြီ... ခေါင်စကားနှင့်ခေါင် မြဲမြံမှတ်ထားပါ”

“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော်က ပြောပြီး မမေ့တတ်ပါဘူး... . .

စကားတည်ပါတယ်”

ခေါင်စိတ်ထဲ၌ “ဘယ်လိုဟာလေးလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်အောင် မြန်မာဆန်ဆန်နှင့်၊ ပြောတော့ အမေရိကန် စစ်စတန်နော် ဒါ သူ့

အပေါ် ကျေးဇူးအတင်ခံရမှာစိုးသဖြင့် ကြိုတင် ကာတွယ်သည့် စကားလား” ။

“ဘယ်သွားဦးမလဲ ရွှေရုပ်သွင်”

“နည်းနည်းတော့ လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်တယ်၊ ဟိုဘက် ညဈေးတန်းမှာ အသီးအနှံတွေ ရှိတယ်”

“ကောင်းသားပဲ... သွားကြရအောင်၊ ဒီက လူတွေက မဆိုးဘူးနော်၊ ညနေဘက် ရောက်တာနဲ့ ချေပက်တော့ဘူး”

ပဟိုမဏ္ဍပ် ရှိရာဘက် ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ညဈေး တန်းဘက် လျှောက်ရင်း ပန်းသီး၊ ဆီးသီး၊ ဂရိတ်ပုရွ လိမ္မော်တို့ကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။

သူက ပိုက်ဆံကို ဦးအောင် ရှင်းရှင်းနေသဖြင့် ရွှေရုပ်သွင် ၏မျက်စောင်းဆုကို ရလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ရှင်ဦးဆောင်တဲ့ ခရီးစဉ်က ခွဲထွက်ရ လိမ့်မယ် ထင်တယ်နော်”

“အဟဲ့... ဦးသူ ရှင်းစတမ်းလေ၊ ဒါထုံးစံမဟုတ်ဘူး လား”

ဟု ခေါင်က ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သော်လည်း တကယ် တော့ ခေါင်စိတ်ထဲက စကားကိုသာ ရွှေရုပ်သွင် ကြားလျှင်တော့ ဆွေဆွေခွန်ကာ သူ့အား မိတ်ဆွေအဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်ခိုင်းမည်မှာ သေချာသည်။

စိတ်ထဲက စကားကတော့... .

“အဟဲ့... လူပျို၊ အပျိုကို ပိုးကြေးပန်းကြေးက ဒီ

လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ ချစ်လေးရယ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

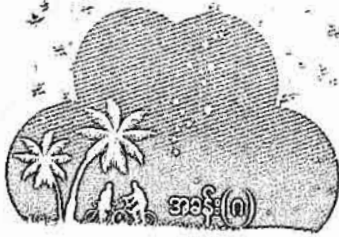
သို့သော် ရွှေရုပ်သွင်ကပဲ ဖြူစင်လွန်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နေတတ်လွန်းတာလား မသိ၊ ဘာဆိုတာမှ မသိသလို ခပ်တည်တည် လေးပင်။

မည်သို့ပင် တည်တည်ကြည်ကြည် နေစေကာမူ အေးမြ သောမျက်နှာလေးက ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်နွယ် လှလွန်းလှပါ တကား။

မင်းခေါင်ကျော်စွာ ရင်ထဲ နက်နက်နှိုင်းနှိုင်းကို တိုးဝင်ထိရှ ခံစားနေရလေပြီ။

ဒါ “အချစ်ဆိုသော အကောင်ကြီး” က ပေးသော ဝေဒနာ ဟု... ။





တံခါးခေါက်ကာ ပြောလျှင်လည်း ရရဲသားနဲ့ ဟိုတယ်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကို မကူးဘဲ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ပြောသည့် သဘောက... .

ဂုဏ်သိက္ခာကို အပြန်အလှန် လေးစားသည့်သဘောလား။ သို့တည်းမဟုတ်... .

မလိုအပ်ဘူးထင်၍ ကြီးကျယ်တာလား။

ရွှေရုပ်သွင် ကွဲလွဲပြားပြား နားမလည်။ ခေါင်စိတ်ကိုမှ မဟုတ်။ ယောက်ျားတွေအကြောင်းကို ရွှေရုပ်သွင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယောက်ျားဆိုရင် နီးနီးကပ် နေဖူးတာဆို၍ ဘာဖေနှင့် ပါပါသာ ရှိသည်။

ပါပါက အနေအေးသည်။

မာမာကိုလည်း သိပ်ဂရုစိုက်လှသည်မဟုတ်။

L.A ၌ သူ့လူနာ သူ့ခွဲခန်းများ၌သာ အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

ဒါတောင် သူတောင်းပန်လွန်း၍ မြန်မာပြည်သို့ ခြေပြန်ချရန် ကတိပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပါပါအကြောင်း တွေးနေစဉ်မှာပင် ခေါင်ဆီမှ ဖုန်းခေါ်သံ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်လို”

“ရွှေရုပ်သွင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခေါင်ပါ”

ရွှေရုပ်သွင် ရုတ်တရက် အတွေးပွားသွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်း ဖုန်းဆက်ရတယ်ရယ်လို့၊ ယောက်ျားတွေရဲ့သဘောထားက အင်မတန် သိရခက်သလား။

“ကိစ္စရှိလို့လား ခေါင်”

“တုတ်တယ်လေဗျာ... . ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက်ခရီးဝေးကြီး လာကြပြီး ဟိုတယ်ထဲမှာပဲ အိပ်နေလို့ ပြီးမလား၊ အပြင်ထွက်လည်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

အံ့မယ်... . လာလာချည်သေး။ ရွှေရုပ်သွင်ကို... . ဟိန်း

လားဟောက်လား လုပ်လို့ရမလား။

“ဪ...ဟော်၊ ရှင် အသက်ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ ခေါင်၊ ရှင့်စကား ရှင်မေ့နေပြီလား၊ ဒီခရီးစဉ်ကို ရှင်ပဲ ဦးဆောင် မယ်ဆို သွားစရာ လာစရာတွေ စီစဉ်ပြီးရင် ရှင် ကျွန်မကို သတင်း ပို့ရမှာ ရှင်အလုပ်လေရှင်၊ ကိုင်း... ပြော၊ ခရီးစဉ် စီစဉ်ပြီးပြီလား။”

ကိုင်း... မှတ်ကရော၊ တဖက်က လူ၏မျက်နှာအနေ အထားကို မတွေ့မြင်ရသော်လည်း တော်တော်လေး ခံရခက်သွား မည့် အနေအထားမျိုးတော့ ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။

မတတ်နိုင်... ရွှေရုပ်သွင်က ကိုယ့်ကို မထိလျှင် ရေမြေ လို့ နေလေ့ရှိပြီး...

ကိုယ့်ကို လာထိလျှင်တော့ မြေပွေးလို ဖြစ်သွားတတ်သည်။

“မှားပါတယ် သခင်မလေးရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ပြောမိတာ မှားပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးတော်မူပါ”

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမှားမို့ လွတ်စေတည်း၊ ဟင်း... ဟင်း...”

ရွှေရုပ်သွင် ပြောရင်း ရယ်လိုက်မိသည်။ “ခေါင်” နှင့် တွေ့မှ ပွင့်လင်းသော ရယ်မောခြင်းတို့သည် သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါလား။

“မဟာကျေးဇူးတော် ကြီးမားလှပါပေတယ်”

“သွား... သူများကို ငရဲပေးနေတယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ပျော်လို့ပါ ရွှေရုပ်သွင်လေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ဆောင်ကြဉ်းပေးလာတဲ့

ရွှေရုပ်သွင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုင်း... မနက်ဖြန် ကား တစ်စီး ငှားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်လား... ဘာကားလဲ”

“စုပါရုံဖ်ပင်... ဖြစ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“မြစ်ဆုံပဲလား”

“မြစ်ကြီးနားရဲ့ အထင်ကရ နေရာတွေမှန်သမျှ အကုန်ပို့ ပေးမယ် ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား... ကားခက ဘယ်လောက်တဲ့လဲ”

“ငါးသောင်း”

“တစ်ယောက် တစ်ဝက်နော်”

“ငါးသောင်းက ကျွန်တော့်အင်္ကျီတစ်ထည်ဖိုးလောက်ပဲ ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကို လိုက်ကပ်သပ်နေရင်...”

“အင်းလေ... ရှင်တစ်ယောက်တည်းက ကျေးဇူးတွေကို သိမ်းကျုံးယူလို့ ရမလား၊ ဒီလိုပဲပေါ့... ငါးသောင်းက ကျွန်မ အင်္ကျီတစ်ထည်ဖိုးတောင် မရှိတာ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းလည်း ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကဲပါဗျာ... ခင်ဗျားကျေနပ်အောင် လက်ခံပေးပါ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အမှန်တော့ ပိုက်ဆံတွေက ပေးလိုက်ယူလိုက်နဲ့ ဇယား ရှုပ်လွန်းလို့ပါ၊ ဒီငွေလောက်နဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဒီမှာ ရွှေရုပ်သွင်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အောက်နာနဲ့

သတိပေးလိုက်မယ်နော်၊ ခင်ဗျားရုပ်သွင် ခင်ဗျားပုံစံက လူကြားထဲ သိပ်ကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတာ၊ ငွေကြေးကို ရေလို သုံးနိုင်တဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ထဲကို ပြောပါ၊ အခြားလူတွေ မပြောမိစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြန်ပေးအဆွဲခဲနေရမှာ စိုးရိမ်လို့ဗျ”

“ဪ... ဟော်... အဓိပ္ပါယ်မဲ့လိုက်တာ၊ လူကို သူငယ် နှပ်စားလေးများ မှတ်နေလား”

“သူငယ်နှပ်စားမဟုတ်လို့ ပြောရတာပေါ့ဗျာ၊ ပိုအန္တရာယ် ကြီးလွန်းလို့ပါ”

ရွှေရုပ်သွင်စိတ်ထဲ အတိုင်းမသိသော ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ကြောင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးသွားသည်။

ဘာဘဖေကဲ့သို့ သူ့အပေါ် ပေးသော ဂရုဏာ မေတ္တာ တရားမျိုးလား...။

“ဟုတ်ကဲ့... ခုလို သတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်မနက် ဘရိတ်ဖတ် စားပြီး ကမ်းနားဘက် လျှောက်မယ်၊ ပြီးရင် ဟိုတယ်ပြန်ပြီး ကားစောင့် မယ်”

“ကားကို ဘယ်နှစ်နာရီ မှာထားလို့လဲ”

“ရှစ်နာရီခွဲ... ဖြစ်တယ်မှတ်လား”

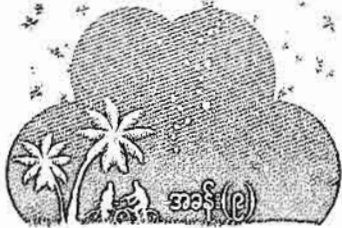
“ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် အိပ်တော့နော်... ဝှတ်နိက်”

“ဝှတ်နိက်” ဟု တုန်ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲက တော့...။

“ဟင်း... နေရာတကာ လူကို လိုက်ပိုင်စိုးနေတယ်၊ အိပ်ချင်မှ အိပ်မှာပေါ့... သူ့အပူလား” ဟု ရန်စွယ်နှင့် ငေါငေါ လုပ်လိုက်မိသေး။





“ဝါး... ဒါ မြစ်ဆုံ ဗျူးပို့လှတလား”

မြစ်ဆုံကို အရင်သွားရအောင်ဟု ရွှေရှုပ်သွင် အလိုကျ ကားဆရာက လိုက်လျောခဲ့သည်။

“မြစ်ဆုံ မရောက်သေးဘူး၊ လှမ်းမြင်ရတဲ့ ဗျူးပို့ပဲ၊ ခါတ်ပုံ ရိုက်ချင်ရိုက်ကြရအောင် ရပ်ပေးတာပါ”

ခေါင်က ကားပေါ်က ဆင်းကာ ဝမ်းသာအားရ ပြော လိုက်သည်။

ရွှေရှုပ်သွင်ကော မစာပါ လိုက်ဆင်းကြသည်။ ဖုန်း၌ ပါသော ကင်မရာနှင့်ပင် နှစ်ဦးစလုံး ချိန်ကြည့်ကြသည်။

“တစ်ယောက်တစ်လူည့်နော်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

“ဟင့်အင်း... ရှင့်ဖုန်း ကျွန်မကို ပေး၊ ကျွန်မဖုန်း ရှင် ယူထားရမှာ”

“ခေါင်” အကြံကို ကြိုတင်သိနေဟန်တူသော ရွှေရှုပ်သွင် လွှာက သူ G.S.M ဖုန်း စထုတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လဲလှယ် လိုက်သည်။

ကောင်းကင်ကြီးက နွေနေ့မို့ ပြာလုံလုံ အရောင်အဆင်းကို ဆောင်နေသည်။

ထိုအပြာရောင် မိုးသားအောက်က စတော်ဗယ်ရီရောင် ဂါဝန်လေးက ဆန်းပြားသော်လည်း လုံလုံခြုံခြုံ ပီပီပြားပြားလေး ဝတ်ထားသည်မှာ တကယ့်ကိုပင် ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်လို အလှ ကြွယ်လွန်းလှသည်။

NOKIA 90A ဖုန်းအမျိုးစားချင်း တူညီနေခြင်းကိုကပဲ ကူညီသော စိတ်သဘောထား တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟု ဆိုရမလို့ ဖြစ်နေ သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နီကီယာဖုန်း Screen ထဲ ပေါ်လာတာ ဖြူရှုပ်သွင်၏အလှကတော့ ပြိုင်စံရှားလွန်းလှသည်။

ရွှေသမင် မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်လေး ဆံကေသာ အလှပိုင်ရှင်မ ငယ်လေး ခေတ်ရေစီးကြောင်းအရ ဆံပင်ပျော့နက်သန်သန်ကို ဖားလျှား ဖျားထားပြီး ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းထားသည်ကအစ ဒေါက်ဖိနပ် ငယ်လေး စီးထားသည့် ခြေချောင်းလေးများအဆုံး အပြစ်ဆီဖုန်းမရှိ

အောင် လှလွန်းလှသည်။

“တော်ပြီနော်... သုံးပုံပဲ ချိတ်၊ မစာကို တစ်ပုံချိတ်ပေ။

ပြီးတော့ မစာနဲ့ တွဲရက်တစ်ပုံ”

သဘောကောင်းလွန်းသူလေးအဖြစ် သူ့ရင်ထဲ၌ မှတ်တမ်းတွေ တင်ကာ စိတ်ကြိုက် လိုက်လျောပေးရသည်။

သူ့ပုံကို ရွှေရုပ်သွင် ပြန်ချိတ်တော့ သူ့ မနေ့တတ်။

Screen ၌ ပေါ်လာသော သူ့ပုံချိတ်သွင်ကို ရွှေရုပ်သွင် ရင်မခန့်ဘူးလားဟု မေးလိုက်ချင်သည်။

“ဘယ်နှစ်ပုံလဲ”

“သုံးပုံ”

“ဟွန်း... သူများ လုပ်သလို လိုက်လုပ်တယ်”

“ကိုယ်က မင်းသားလုပ်စားမယ့်သူမှ မဟုတ်ဘာ၊ အမှတ်တရ ပုံတွေဆိုရင် တော်ပါပြီ၊ အိမ်မှာလည်း ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘန်က ဘီရိုတစ်လုံး ပြည့်နေပြီ”

“မင်းသားရူး ထင်တယ်”

တစ်နိုင်ငံ ရောက်တိုင်း မရောက်ဖူးသေးသမျှ နေရာဒေသတို့ကို သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းတပ်စားနှင့် လှည့်ပတ်သွားလာနေတတ်ပြီး အမှတ်တရဝယ်၊ ဓါတ်ပုံချိတ်တတ်သော သူ့ အကျင့်စဉ်ကြောင့် ထင်ပါသည်။ ဓါတ်ပုံအယ်လ်ဘန်များက အမှန်တကယ်ပင် စာအုပ်၊ ဘီရိုတစ်လုံးစာမျှပင် ရှိနေပြီ။

ယခုမှ ရွှေရုပ်သွင်၏ကောက်ချက်ချလိုက်သော ဩဘာဝါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူပင် ရှက်စိတ်ဝင်သွားရသည်။ မလိုအပ်ပဲ ရွှေ

ဖြန့်တီးရာများ ရောက်နေပြီလား။

“ကိုင်း... သွားမယ်လေ၊ ဖုန်းချင်း မလဲသေးဘူးနော်၊

မြစ်ဆုံမှာ အများကြီး ရိုက်စရာ ရှိသေးတယ်”

“ကိုယ့်မှာ ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာလည်း ပါသေးတယ်၊

လိုအပ်ရင် တိုက်ရိုက်ပေးပါ့မယ်”

ကားပေါ် ရောက်သည်နှင့် မင်းခေါင်က သဘောရိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ရွှေရုပ်သွင်ဆိုသောမိန်းကလေးသည် နယ်နယ်ရရ မဟုတ်နိုင်ပေ။ အရာရာကို သိနားလည်ပြီး ထက်မြက်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

မင်းခေါင် ရွှေရုပ်သွင်အကြောင်း တွေးနေသကဲ့သို့ ရွှေရုပ်သွင်ကလည်း နောက်ခန်းမှနေ၍ ခေါင်၏နောက်စေ့ကို ကြည့်ကာ ထူးခြားသလို ခံစားနေရသည်။

ဒီလူကို မြင်ဖူးသည်။ ဒီလိုခေါင်းပုံစံမျိုးလည်း မြင်ဖူးသည်မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို မြင်ဖူးသည်။ ဘယ်မှာပါလိမ့်...။

“ကျွတ်”

ခုမှ သတိရသည်။ ခြောက်လွန်တတ်သော အိပ်မက်ဆိုးထဲက လူတစ်ယောက်ပေမဲ။

ရွှေရုပ်သွင် စိတ်ထဲ တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း အိပ်မက်ဆိုးက လွတ်မြောက်ရန် မဝေးတော့ပြီ။

အိပ်မက်တချို့သည် စိတ်၌လမ်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပုံရိပ်တချို့ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟင်... မြစ်ဆုံက အောက်ထဲ ဆင်းရဲမှာနော်”
မြစ်ကမ်းနံဖူးမှ ရေစပ်ရောက်ဖို့ တော်တော်ကို ဆင်းရဲမည် ဖြစ်သည်။

“စားသောက် အပေါ့အပါး သွားချင်သွားပြီးမှ အောက်ထဲ ဆင်းကြမယ်၊ ကားနဲ့ပဲ ပို့ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကားဆရာကြီးရေ၊ အပြန်မှပဲ စားတော့မယ်၊ ခု ရေထဲ အရင်ဆင်းလို့မရဘူးလား”

ရွှေရုပ်သွင်က သူ့အကျင့်အတိုင်းပင် အသစ်အဆန်းရှိရာ ကို အရင်ပြေးကြည့်ချင်စိတ်ကြောင့် လောလိုက်သည်။
သို့သော် မစာက...

“ကားဆရာကြီး... ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုသာ အရင်ပို့ပေးပါ၊ ကျန်းမာရေးကော ရေသန့်တစ်ဘူးလောက် လိုချင်လို့ပါ၊ အဟံ... အထွက်ကော အဝင်ကောပေါ့”

ကားဆရာက အတော့်ကို စိတ်ရှည်သည်။

“ကောင်းပါတယ်... ဆိုင်မှာ ခဏရပ်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ ပထမအသုတ်အနေနဲ့ လုပ်လိုက်ပြီးတော့မှ ပြန်တက်ပြီး ထမင်းစား ကြပေါ့၊ အပြန် ဝင်စရာနေရာတွေ ရှိသေးတယ်... ဒီလိုဖြစ် မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်... နော်... ခေါင်”

“လေဒီဖတ်စံလေ... ရွှေရုပ်သွင်တို့ သဘောအတိုင်းပါ”

“ခေါင်” ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် သူ၏ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာကို သုံးကာ မြစ်နှစ်ခု ဆုံရာဒေသကို

ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
သူကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့...
ဧရာဝတီမြစ် စတင်မြစ်ဖျားခံရာ ဒေသ။
မြန်မာနိုင်ငံ၏အသက်သွေးကြောမြစ်ကြီး စတင်ပေါက် ဖွားရာ ဒေသသည်... . .

အရှေ့ဘက်က မေခ၊ အနောက် မဲလီခ ခေါ် (အင်မိုင်ခ) တို့ ပေါင်းဆုံ စီးဆင်းရာ နေရာဒေသလေ။

ရင်ထဲ၌ ဖခင်ရှိရာ လော့အိန်ဂျယ်လိစ်သို့ ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် သွားလာခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုနိုင်ငံ၏အလှအပတို့က သာယာလိုက်တာဟု မှတ်ချက်ချသည်မှအပ ရင်ထဲသို့တိုင်အောင် စိမ့်ဝင်မှု မရှိချေ။

ယခုတော့... . .

ဒီနေရာ ဒီဒေသလေး၌ အမှတ်တရ တစ်ခုခုကို ရယူ ဆောင်ကြဉ်းသွားချင်သည်။

ဘာလုပ်ရ ကောင်းမလဲ။

အတိတ်ဘဝ အသင်္ချေပေါင်း များစွာကကော ဤနေရာ ဤဒေသသို့ မရောက်ဖူးဘူးဟု ပြောနိုင်မလား။

“ခေါင်ရေ သောက်မလား”

ကားဆရာ၏မေးခွန်းကြောင့် သဘာဝ အလှတရား၏ ဖမ်းစားမှုနောက် လိုက်ပါနေသော ရွှေရုပ်သွင်၏ အတွေးအာရုံ ပျောက်ပြယ်သွားသည်။

“မသောက်ပါဘူးဗျာ... အမျိုးသမီးတွေ ပါတော့ အေးနာ

တယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ့... ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြစ်ဆုံကို ရောက်လာပြီးမှတော့ ဒေသထွက် ခေါင်ရေကို မသောက် ဖူးဘူးဆိုရင် မပြည့်စုံသလို ဖြစ်နေမယ်၊ မူးအောင် မသောက်နဲ့ပေါ့ ဗျာ၊ တစ်ခွက်တစ်ဖလားတော့ မြည်းကြည့်သင့်ပါတယ်”

ရွှေရုပ်သွင် မနေသာတော့။ မိမိထံသို့ ရောက်ရှိလာသော ခေါင်းအကြည့်ကို သိနားလည်လိုက်သည်။

ခွင့်ပြုချက် တောင်းခံသောအကြည့်ဟု...။

ရွှေရုပ်သွင် စိတ်ထဲ ကြိတ်ပြိုးနေမိသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်က အသောက်သမားမို့ ဖခင်နှင့် အတူ ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ် မူကြိုအရွယ်ကတည်းက လိုက်ကာ အသောက်စားပွဲပေါ် ထိုင်ကာ အမြည်းစားလျှင်စား မစားလျှင် စားပွဲပေါ်မှ တူတို့... ဇွန်းတို့... ပန်းကန်တို့ကို ဆိုင်းပိုင်းလုပ်ခဲ့ သည်။ ဆိုင်းပိုင်း၏ စည်းချက်က...။

“ချင်... ချင်... ခလွမ်... ခွပ်” စသည်ဖြင့်...။

ဖခင်က စားပိုင်းထဲ အမြဲတမ်းလိုလို ကွဲသွားသော ဇွန်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဖိုး ရှင်းပေးနေကျ ဖြစ်သည်။

ဒါကို သဘောကျကာ...။

“ဟတ်... ဟား... ဟား၊ ပါပိုသမီးက သိပ်လက်သံ ပြောင်တာပဲ၊ ကြီးလာရင် စန္ဒယား ဆရာမ လုပ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု လျှာလေးအာလေးကြီးနှင့် ပြောခဲ့လေသည်ကို အမှတ် ရကာ ပြုံးရင်း...။

“ခေါင် သောက်ပါ... ကျွန်မတို့လည်း တစ်ငုံလေး မြည်း ကြည့်ချင်တယ်၊ တဗျာစာဆိုတွေ တင်စားကြတဲ့ ကချင်ပြည်နယ်ရဲ့ ခေါင်ရည်အရသာကို ကချင်ပြည်နယ် ရောက်တုန်း အမှတ်တရ လေးအနေနဲ့ မြည်းစမ်းချင်တယ်”

“ဆေးဘက်ဝင်တယ်... ဆီးကောင်း ဝမ်းမီးကောင်း တယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြန်တက်မှ သောက်ပါ့မယ်၊ အောက် အရင် ဆင်းကြည့်မယ်”

“ကောင်းပါတယ်... နေမပူခင်ပါ”

ဝိတ်လျှော့ပြီးပြန်လာသော မစာကို မြင်သည်နှင့် ရွှေရုပ် သွင် ဆော်ဩလိုက်သည်။

ရောဝတီ မြစ်ဦးရေကို ထိတွေ့ချင်ပြီ။

မြစ်ကမ်းနံဖူးမှသည် မြစ်ကမ်းစပ်ဆီသို့ အောက်စောက် အတိုင်း တားကို ဆင်းလာရသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ပိုင်းကဲ့သို့မဟုတ်၊ ကျောက်စရစ်ခဲ ရောင်နံတို့က သဲသောင်ဖြူလွယ်ပေါ်သို့ အုပ်မိုး အနိုင်ကျင့် မင်းမုတူးလိုက်သည်မှာ သဲသောင်ပြင်ပင် ပျောက်ဆုံး လျက်ရှိသည်။

သို့သော် ကြည်လင်သော ရေအလျဉ်ကြောက စိမ်းနေစေ လေသည်။

“ဟာ... သာယာလိုက်တာ”

ထားက ရှေ့ဆက်သွား၍ မရနိုင်သော မြေမာအထိ ရပ်ပေးနိုင်သည်။

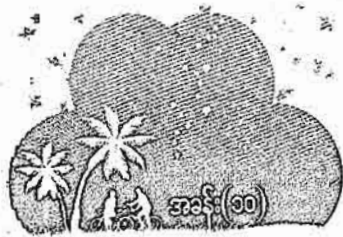
ကျောက်စရစ်နှင့် တည်ဆောက်ထားသော ကမ်းပေါ်ပေါ်
လေဒီရှူးဒေါက်နှင့် လျှောက်ဖို့ရာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။
ထို့ကြောင့် . . .

“ဖိနပ် ကားထဲ ချွတ်ခဲ့မယ်နော်”

“ရတယ် . . . စိတ်တိုင်းကျသာ နေကြပေတော့”

ကားဆရာကြီးက သဘောကောင်းသည်။

ရွှေရုပ်သွင် ဘာမှ ပြောမနေတော့။ ကျောက်စရစ်ခဲ
ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်၊ လင်းလင်းလက်လက်ကလေးများပေါ်သို့
ခြေဖဝါးနှင့် ထိတွေ့ကာ အပြေးအလွှားလေး ဧရာဝတီမြစ်ရေ
ရို့ရာသို့ တဟုန်ထိုး သွားလိုက်လေသည်။



“ဟိုဟာ ဘာလုပ်တာလဲ ခေါင်”

“ရွှေကျင်နေကြတာလေ”

“ဟို . . .”

ခဲချောချောပြောင်ပြောင်လေးများကို ဘေးမှာ ပုံထား
ဖယ်ရှားထားပြီး ပေါ်လာသော သဲများကို မျောသဏ္ဍာန် ထိုးကာ
ကော့ချ ရွှေကျင်နေသူများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် သင်္ကြန်ရက်မှာတောင်
မနားကြရပါလားဟု ရွှေရုပ်သွင် တွေးလိုက်မိသကဲ့သို့ ခေါင်လူနှင့်
တွေးလိုက်မိလေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရေထဲ၌ သင်္ကြန်ရေပုက်ကစားနေသူများ အား ဓါတ်ပုံရိုက်နေသူများကို တွေ့ရသည်။

“ရွှေရှုပ်သွင်”
“ပြော... ခေါင်”
“ရော... အမှတ်တရ”
“အို... ”

လူများနှင့် ကင်းထေးရာ၌ သူတို့(၃)ဦးသာ ရှိကြသည်။ ကားဆရာကြီးကတော့ ရွှေကျင်နေသူများနှင့် စတားစမြည် ပြောနေသည်။

ကားဆရာက Tourist များနှင့် ခရီးသည်များကို အမြဲတစေလိုလို လာပို့နေကျဖြစ်သဖြင့် ဤနယ်ခြေဒေသနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်ပုံရသည်။

ခေါင်က အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ရေထဲအရောက်တွင် ဧရာဝတီ မြစ်အထက် မြစ်ရေများကို ဘယ်လက်ခတ်နှင့် ခပ်ယူပြီး ညာလက်ချောင်းများနှင့် ထပ်မံ တုတ်ထပ်သူပြီး ရွှေရှုပ်သွင်၏မျက်နှာ လှလှလေးကို အားမနာတမ်း တောက်ကာ သင်္ကြန်ရေထဲ စတင်ပက်ကာ နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ရွှေရှုပ်သွင် အမှတ်တမဲ့ခွဲ ခံလိုက်ရသည်။
“ခေါင်... မကောင်းဘူးကွာ”

“ကောင်းပါတယ်... သင်္ကြန်ရေဆိုတာ ထိကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှ နေကောင်းမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲ ဆင်းပြေးသွားခဲ့သည့် ခေါင်အနီးသို့

ရွှေရှုပ်သွင်က လူမထိစေဘဲ ရေကို ပေါက်ကာ ရေပန်းဖွာစေသည်။

“ဟတ်ဟား... မိအောင် ပစ်ပါလား”
“ပစ်ရင် နာသွားမှာစိုးလို့ တမင်လွှဲပစ်တာများ”

ရင်းနှီးမှုလေးတွေက အလိုအလျောက် စတင်လာခဲ့သည်။ ရွှေရှုပ်သွင်စိတ်ထဲ ခေါင်ကို လူ့ဖြောင့်တစ်ယောက်ဟု အလိုအလျောက် ယုံကြည်ထားတာကလည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ပံ့ပိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်စေသည်။

မျိုးရိုးဇာတိ၊ နေရပ်ဒေသကို သိနေမှတော့ “ခေါင်” ရုတ်ရုတ်သံသံ လုပ်လို့ရမည်တဲ့လား။

“ဟာ... လှလိုက်တာ၊ ကျောက်စိမ်းအရိုင်းတုံးထက် လှတယ်”

သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မထိတမ်း ခဲပေါက်ကျီစယ်နေမှုကို ကြားဝင် ဖောက်ထွင်းလိုက်သူက မစာ။

ကြည်လင်နေသော ရေအောက်က ဖောက်ထွင်းမြင်ရသော ခဲလုံးကလေးများကို သဘောကျစွာ ကောက်ယူရင်း ပြောလိုက်သော မစာစကားကြောင့် လောဘမပါသော်လည်း စူးစမ်းလိုစိတ်နှင့် မစာအနား ပြေးတပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆီမီးပူဇော်ရင် အောက်ခံထွန်းဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကြီးကြီးမေအထွက် ကောက်သွားဦးမှ... ”

ရွှေရှုပ်သွင်က လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံများ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဆာဆင်ပေးပေး ဖယောင်းတိုင်မီးကိုသာ ထွန်းညှိပူဇော်နေတော့နပ်တတ်သော ကြီးကြီးမေကို ပထမဦးဆုံး သတိရလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခေါင်လည်း မေမေအတွက် ကောက် သွားဦးမှ”

ခေါင်က သံယောင်လိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ရွှေရုပ်လွှာ က မျက်စောင်းထိုးကာ... .

“အလှပန်းအိုးထဲ ထည့်ဖို့ လှလှစိမ်းစိမ်းလေးတွေ ကောက် သွားရအောင်နော် မစာ”

“အင်း”

“ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ဒိုးပစ်ဖို့ ကောက်ဦးမှ”

ခေါင်က တစ်ခွန်းမှ မခံ။ သူ့နောက်မှ လိုက်ပြောနေသည်။

“အံ့မယ်... သာဂိက ကျောက်ဒိုးပစ်တတ်တယ်ပေါ့”

“ပစ်တတ်တယ်... မြေပြင်ပေါ်မှတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရေလွှာကိုတောင် လျှပ်တိုက်ပစ်တတ်တယ်... ဒီမှာကြည့်”

ခေါင်က ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲမှ ကျောက်ပြားခဲတစ်ခဲ ကောက်ယူကာ ဧရာဝတီမြစ်ရေထဲသို့ ဒိုးပစ်သလို ရှုပ်တိုက် ပြေးလွှားစေရန် ပစ်လိုက်သောအခါ... .

ခဲပြားလေးသည် ရေပြင်ကို ၄-၅ ကြိမ် ရှုပ်တိုက် ဂယက်ထ စေပြီးမှ နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

“ဟာ... ခေါင် တကယ် ပစ်တတ်တယ်၊ မစာ... .

ကြည့်ကြည့်”

ရွှေရုပ်သွင် ပျော်ရွှင်ဖြူးဖြူးစွာဖြင့်လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ခုန်ပေါက်ပျော်ရွှင်မှုက ပီတိကလေးငယ်တစ်ဦး၏ဟန်ပန်မျိုးပင်။ တကယ့်ကို အမူပိုသော ဟန်ပန်မျိုးမဟုတ်မှန်း လူကြား

တိုးဝင်... လူတန်းစားစုံ၊ လူမျိုးပေါင်းစုံ ပေါင်းတတ်သည့် “မင်းခေါင်” ကောင်းစွာသိသည်။

စလွယ်သိုင်းထားသော ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာကို ဖျတ်ကနဲ မျက်နှာအပ်ကာ လက်ကလည်း ဖတ်ကနဲ ခလုတ်ထံ လက်က ရောက်သွားသည်။

“ခေါင်... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

အံ့အားသင့်ကာ မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသား... နှင်းဆီငုံ လွှာလေး အာတာတာနှင့် သူ့အား ကြည့်ကာ အမေး... . ဖျတ်ကနဲ ခလုတ်ကို နှိပ်ပြန်သည်။

“ခေါင်နော်”

“စိတ်ချ... ကူးပြီးရင် ဖလင်ကော ဓါတ်ပုံပါ ပေးမှာပါ။ ရိုက်မယ်... ပြီး ဆိုတာထက် သူ့ဖာသာသူ ပြီးပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပုံရိပ်ကို ရိုက်ရတာ တကယ် သဘာဝကျပြီး ပီပြင်သက်ဝင်လွန်းလို့ ပါ”

“ဒါဖြင့် ပြီးရော၊ မှတ်ထားနော်... အဲဒီဖလင်လိပ် ကျွန်မ ကို ပေးရမှာ”

“ယူစေသတည်း... ဒါပေမယ့် ခေါင်ပုံတွေပါ ကူးပေးရ မှာ”

“အင်း... ကူးပေးမယ်၊ ခေါင်... ပြန်ပစ်ပြဦးလေ၊ ကျွန်မကိုလည်း သင်ပေး”

ခေါင်က ကျောက်ပြားလေးများကို ရွေးယူကာ ရေလွှာကို ရှုပ်တိုက် ဒိုးပစ်သလို ပစ်ပြလိုက်သည်က အကြိမ်ကြိမ်... .

ရွှေရုပ်သွင်က သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာမှနေ၍ စူးစမ်းကြည့်သည်။

နောက်... သူ့ကဲ့သို့ လိုက်ပစ်ကြည့်သည်။

တစ်ကြိမ်... မရ။

တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် “ပလုံ” သွားသည်။

ဒုတိယအကြိမ်...။

“ပလုံ” ပြန်သည်။

တတိယအကြိမ်...။

ကျောက်ခဲပြားလေးက ရေလွှာကို တစ်ကြိမ်ရှုပ်တိုက်ပြီး ပြီး ဒုတိယအကြိမ်မှ “ပလုံ”လေတော့ ရွှေရုပ်သွင် ဝမ်းသာအားရ ပျော်မြူးရပြီ။

“ဟော... ဟော၊ ရပြီ... ခေါင်... ရပြီ၊ မစာ... ရပြီ”

သမင်မျက်ဝန်းအစိုက မဟူရာခြံလွှာပေါ်သို့ ဖောက်ထွင်း ထွက်လာသော သောက်ရှူးကြယ်ညိုနောင်သဖွယ် လင်းလက်သွားလေသည်။

သူကတော့ ကင်မရာခလုတ်ကို တဖတ်ဖတ် နှိပ်လျက်။

ရွှေရုပ်သွင်ကလည်း ခေါင်ကို အရေးစိုက်မနေတော့။

လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုသော အရသာကို ဘာအရာတွေနဲ့မှ လဲဖယ်မနေတော့။

ကျောက်ပြားလေးတွေကို ရွေးချယ်ကောက်။ ဧရာဝတီ မြစ်ရေအလျှင်ပေါ် ရှုပ်တိုက်ပစ်တော့...။

ညာလက်မောင်းလေး အောင်လာချိန်တွင် ခဲပြားလေးက

၃-၄ ကြိမ်အထိ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားတော့ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ခေါင်ကတော့ နောက်ဆုံး ပစ်ပြသည်မှာ ခုန်ကြိမ်လား။

ရှစ်ကြိမ်လား မသိ... ရှုပ်တိုက်ပြေးသွားသည်။

“ခေါင်ကို မတုတော့ပါဘူး၊ ခေါင်က သမ္ဘာရင့်နေပြီပဲ”

“ဒါပေါ့... ဆရာကို ကာပြန် အာခေါင် လုံစူးတတ်တယ် ဆိုတော့ မတုတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ရယ်မောသံလေးများက ရေစီးသံညှင်းညှင်းလေး လေတိုးဝှေ့သံ တိုးတိုးလေးများနှင့်အတူ လွင့်မျောပါသွားသည်။

ရေလွှတ်ကင်းသောနေရာ၌ ကင်မရာနှင့် လက်ကိုင်အိတ်

များကို ပုံချထားပြီးနောက်...။

“မစာ... ခါတ်ပုံရိုက်တတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော် ရေထဲ

မှာ ဆော့ကစားမယ်၊ မစာ ခါတ်ပုံရိုက်ပေးနော်၊ ကင်မရာမင်းဖိုး ပေးပါမယ်”

“အိုကေ... ရွှေရုပ်လေးကို ရိုက်ပေးနေကျမို့ ပြစ်ပါတယ်

ခေါင်”

“ပြီးမှ မစာကို ရိုက်ပေးမယ်”

“မစာ... ရွှေရုပ်လေးကိုကောပဲ ရိုက်ပေးနော်”

“အေးပါ”

သူဘာလုပ်လုပ် အားကျမခံ လုပ်တတ်သည်က ညီမဆိုးလေး သဏ္ဍာန်နှင့် တူနေပြန်သည်။

တကယ့်ကို အသွင်သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနှင့် သူ၏ရုပ်အိမ်

သို့ တိုးဝင်နေပါလား။ ရွှေရုပ်လေးရေ...။

မင်းခေါင်... ရင်တို့ ထာဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ကာ အချစ်ဖွားတို့ တက်လေပြီ။

ကဲ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့...။

ရောဝတီမြစ်ဦးရေတို့ လက်ခုပ်နှင့် ခပ်ကာ မျက်နှာသစ်ချလိုက်ပြီးနောက်...။

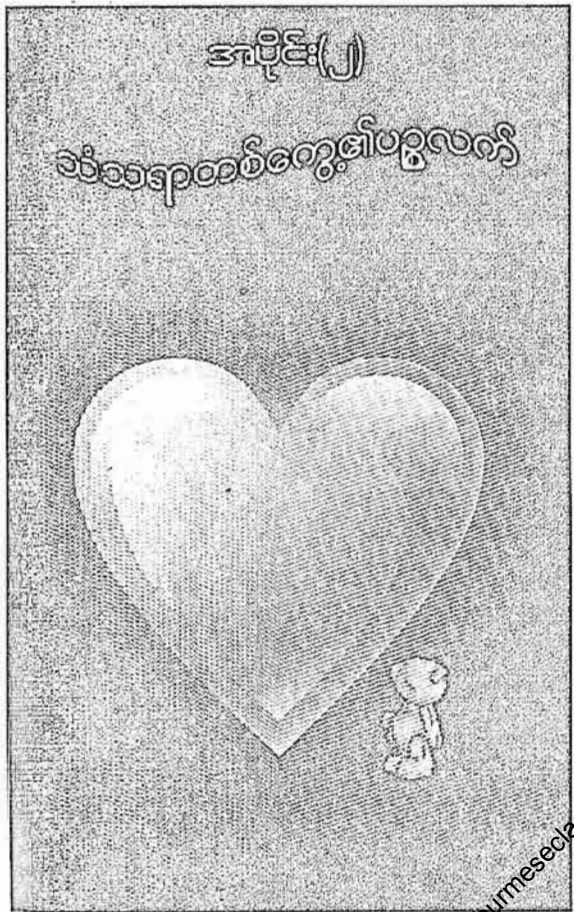
နောက်ထပ် ခပ်လိုက်သော ရေတော့ မိမိနှလုံးသားကို ဖွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်အောင် ပြုစားနေသော စုန်းတဝေမလေး ရွှေရုပ်သွင်၏မျက်နှာလှလှလေးတို့ ပက်လိုက်သည်။

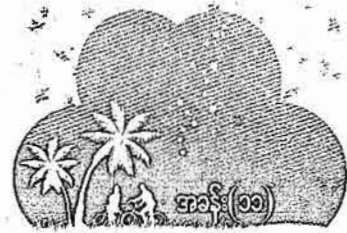
“ကြည့်စမ်း... ခေါင်... သိမယ်”

မိမိကဲ့သို့ ရေခပ်ကာ လိုက်ပက်သော ရွှေရုပ်သွင်၏ လက်ခုပ်ထဲက ရေကို ပြေးလွှားဟန်ပြုရင်း အပတ်ခံရတော့...။

မင်းခေါင် နှလုံးအိမ်သို့တိုင်အောင် ရောဝတီ မြစ်ဦးရေစိမ့်ဝင်သွားသကဲ့သို့ ရွှေရုပ်သွင်၏လက်ခုပ်ထဲက ရေကဲ့သို့ သူ့နှလုံးအိမ်သည် သဏ္ဍာန်ပြောင်းဝင်သွားကြောင်းကို သူ့ကိုယ်သူ့လည်း သိလိုက်သည်။

သူ့ဘဝသည် ရွှေရုပ်သွင်၏လက်ခုပ်ထဲက ရေအသွင် ဖြစ်ချေပြီဟု...။





“ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီတွေတော့ ရှိတယ်”
 ကသာ ဘူတာရုံလေး၌ ဆင်းပြီးနောက် ရွှေရုပ်သွင်၏
 အားငယ်မှုက စတင်လာသည်။
 ခေါင့်ကိုသာ အားကိုးမိလေတော့သည်မို့ ခေါင့်မျက်နှာကို
 သာ ကြည့်ရင်း...

“ခေါင့်သဘောလေ”
 ရွှေရုပ်သွင်က “ခေါင့်သဘော” ဟု ဆိုလေ... မင်းခေါင်
 မှာ ပို၍ သတိကြီးစွာ ထားရလေ ဖြစ်သည်။
 သူတစ်ယောက်တည်းဆို အကြောင်းမရှိ။

တုံးဆို တိုက်၊ ကျားဆို တိုက်လို့က်ရုံပင်။

ယခုဟာက...

ရွှေစင်ရုပ်ထုလေးနယ် လှသွေးကြွယ်သည့် ရွှေရုပ်သွင် ဆိုသော မိန်းမချောလေးအတွက် အစေအရာရာ သတိကြွယ်ရပြီခိုး

“မြင်းလှည်းပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဘူတာရုံနှင့် မလှမ်းမတမ်း၌ ရှိသော မြင်းလှည်းဂိတ်သို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရန်ကုန်ရှိ ဆိုက်ကားဂိတ်များကဲ့သို့ အလှည့်ကျစနစ်နှင့် ထွက်ရသည်မို့ အလုအယတ် ခရီးသည်များကို ခေါ်ခြင်းမှ ကင်းဝေး လေသည်။

“ဝန်းစိကို သွားချင်လို့”

“ဝန်းစိကို တော်တော်သွားရဦးမှာ၊ လိုင်းကားစီးရလိမ့်

မယ်”

“ဗျာ... ”

“ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီတွေနဲ့တော့ ရတယ်”

“ကားဂိတ်ကိုသာ ညွှန်ပေးပါတော့ဗျာ”

“ဆေးကြီးမှာ ဂိတ်ထိုးတယ်”

“ဒါဖြင့် ဆေးကြီးကို လိုက်ပို့ပေးပါလား”

“နီးသားပဲ လူခလေးရဲ့၊ လျှောက်သွားလို့တောင် ရပါတယ်”

မြင်းလှည်းသမားတွေ၏ရိုးသားမှုကို မင်းခေါင် သဘော ကျသွားသည်။ မြို့တော်ကြီးတွေလို ဟိုနားဒီနားလောက်ကို ဟိုလမ်း၊ ကွေ့မောင်း၊ ဒီလမ်း ကွေ့မောင်းနှင့် ငြီးတော့ ဝန်ဆောင်ခ မတရ

အင်ကာ တောင်းဖို့စိတ်ထူးမျိုး မရှိကြချေ။ ရိုးသားဖြူစင်ကြပါလား ဟု တွေးမိလိုက်သည်နှင့် တွေးနပ်သွားပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုလေးပါခင်ဗျာ၊ မိန်းကလေးတွေ ပါလို့ပါ။ ပြီးတော့ အိတ်တွေနဲ့ဆိုတော့...”

“ကောင်းပါပြီ... လာတက်ကြ”

မလှမ်းမတမ်း၌ ရပ်နေသော မချောနှစ်ယောက်ထံ လျှောက်သွား၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ ပစ္စည်းများကို ကူသယ်ပေးရင်း...

“ခင်ဗျားတို့အထုပ်တွေက ပိုလေးလာတယ်၊ ကျောက်စိမ်း တုံးလေးတွေ ပါလာတာလို့ ရဲ့တွေကို လက်တို့လိုက်ရမလား”

မြင်းလှည်းရှိရာသို့ လျှောက်ရင်း မင်းခေါင် ရွှေရုပ်သွင်ကို ‘စ’ လိုက်ခိုသည်။

“ပြောလိုက်လေ... ရှင်လည်း အတူတူပဲဟာ”

ဟု ရွှေရုပ်သွင် မြန်ပြောရင်းက ရင်ထဲ လေးသွားသည်။ ဤခရီး ပြီးဆုံးချင်လှပြီ။

မိမိနှင့်လည်း ဘာမှမဆိုင်သော ခရီးဖြစ်သည်။ ရထား ယာယီမှာ ကြိုခဲ့သော အမျိုးသမီးကြီးကို သတိရလိုက်သဖြင့်...

“ဦးလေးကြီး”

“ဗျို”

“ဒေါ်နှင်းပွင့်သဇင်ခိုင်ဆိုတဲ့ ဆရာမကို သိသလား”

“ဟာ... သိပ်သိတာပေါ့၊ ‘မေတ္တာရိပ်မြုံ’ ဆိုတဲ့ခြံကို မ... (ဟဲ့လူ မရှိဘူး၊ တူမကြီးတို့က အဲဒီကို သွားမလို့လား၊ ခရီးမီးက

နည်းနည်းကြမ်းပြီးလှမ်းလို့ပါ။ နို့မို့ဆို ဦးလေး လိုက်ပို့ပေးပါလား”

“ရပါတယ် ဦးလေး၊ မြင်းလည်း သနားပါတယ်၊ ကားရှိရင် ကားနဲ့ပဲ သွားမှာပါ”

ရွှေရုပ်သွင်က မြင်းလည်းဆရာနှင့် အခြေတင် စကားဆို နေရင်းမှ ဆက်၍ . . .

“ဟိုလေ . . . ဝန်းစီကပဲ၊ ဟော်ကို သိသလား”

“သိတာပေါ့ . . . ဒီနယ်တိုက်ချဲ့စော်ဘွားပဲဟာ၊ သူခေတ်

သူ့အခါတုန်းကတော့ ထင်ရှားတာပေါ့၊ ခုတော့ သားစဉ်မြေးဆက် တွေက ဒီမှာ မနေကြတော့ဘူး၊ မြစ်စောင့် အိမ်စောင့်ပဲ ထားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်သမား လွှတ်ပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းတာလောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊ အဲဒီမှာ မကျွတ်လွတ်ထဲ့သူတွေ မှီတယ်ဆိုလားပဲ”

ရွှေရုပ်သွင်မျက်နှာ ဖွေးဆုတ်သွားသည်။

မစာက . . .

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကယ်တော်မူပါ”

မင်းခေါင်စိတ်ထဲ မခံချင်။

“လူတွေ သက်သက် သတင်းလျှင်တာ နေမှာပါဗျာ”

“လူလေးတို့က ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“အဲဒီဟော်နန်းကိုပဲ”

“ဟေ . . .”

ရွှေရုပ်သွင်က သူ့တို့ စိုက်ကြည့်သည်။

သူက ရွှေရုပ်သွင်ကို ကြည့်ကာ . . .

“အမိကကော . . .”

“မေတ္တာရိပ်မြို့မှာ ခဏသွားခိုလို့ဦးမယ်၊ ပြီးမှ သွားသင့်တဲ့ ဆီကို သွားမယ်”

ရွှေရုပ်သွင် အကြိတ်အနယ် တွေးကာ အဖြေရှာထားရ သော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ပြစ်သည်။

“ခေါင်” က သူ့အား စူးစမ်းသောအကြည့်နှင့် ကြည့်လာ လေသည်။

“ရွှေရုပ်သွင်က ဘယ်သွားမှာလဲ”

ရွှေရုပ်သွင် ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေလိုက်သည်။

“မပြောဘူး” ဟု စိမ့်တိန်း ချထားသော်လည်း ဘာကြောင့် ရယ်မယ့်၊ ရင်ထဲ၌ ခေါင့်ကို ယုံကြည်နေသည်။ “ခေါင်” သည် လောဘ၏ သားကောင် မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟု . . . ။

“ကားဂိတ်ရောက်ပြီ”

“ဟင် . . . တကယ် နီးနီးလေးပဲ”

“အင်းလေ . . . လင်းတစ်ကွေ့ပဲ ပြောတာကို လူလေးက အတင်းလိုက်ပို့ခိုင်းလို့၊ တစ်ပြားမှ မပေးနဲ့၊ ဒီလောက် ခရီးအတွက် မြင်းလည်းခလည်း မသတ်မှတ်ထားဘူး”

မင်းခေါင်အာရုံက မြင်းလည်းသမားဆီသို့ ရွှေပြောင်း သွားသည်။

ရွှေရုပ်သွင်က . . .

“ဟင့်အင်း . . . မြင်းလေးကို သနားတယ်၊ ရော့ . . . သူ့အဖို့”

အစားကောင်းကောင်းတွေ့နေနော်” ဟု ဆိုကာ တစ်ထောင့်တန် နှစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်မို့ . . .



မင်းခေါင်ကလည်း အားကျခဲ... .

“သူက မြင်းအတွက် ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ငြီးငွေ့လေးရဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပေးထား ရှေ့... မိသားစုနဲ့ ဟင်းကောင်းကောင်း ဝယ်စားပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ တစ်ထောင်တန် သုံးရွာဘိ ထုတ်ပေးလိုက်တော့ မြင်းလှည်းသမားမှာ ကွမ်းချိုးတက်နေသော သွားအပြီးသားနှင့် မဝံ့မရဲ လက်ခံယူရှာသည်။ “ပတွတ်... ပတွတ်” နှင့် ဆုတွေလည်း ပေးရင်း အထုပ်အပိုးတွေ သေသေချာချာ ချွေးထွက်လှထွက်ခင် ကားဆီသို့ ပြေးပြေးတားကာ... .

“သေသေချာချာ ပို့ပေးလိုက်။ ဆရာမကြီးရဲ့ နေ့ညသည် တွေ... .”

ဟု ဆိုတော့ ကားဒီရိုင်ဘာက ချက်ချင်းပင် ဆင်းလာကာ စပယ်ယာအား... .

“နေရာရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်... အလယ်နေရာ ရှိတယ်။ ရွှေမှာ ဘုန်းကြီးနဲ့ ဆိုတော့ ယောက်ျားလေး ရမယ် ဆရာ”

စကားသံတွေက အနည်းငယ်တော့ ဝဲကြာသည်။ သို့သော် နားလည်လွယ်သည်။ စပယ်ယာ၏ အဖြေကြောင့် ရွှေရုပ်သွင် မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်ကို မင်းခေါင် ကောင်းစွာ သတိပြုမိ လိုက်သည်။

“ရတယ်... ကျွန်တော် နောက်က တွယ်စီးမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မြို့သားရယ်၊ လူပုံက ချောချောနုနု... .”

မင်းခေါင် မျက်နှာပြင် မီးတပ်ခံရသည့်နှယ် နွေးကနဲ ဖြစ် သွားလေသည်။ မြင်းလှည်းသမားက စိုးရိမ်စွာပင်... .

“နောက်တစ်စီးမှ စီးပါလား”

“မို့သေးလို့လား”

“ဂိတ်ကို သွားမေးပေးမယ်”

“အေးဗျာ... အေးတော့ နာပါတယ်။ ဧည့်သည်တွေကို နေရာပေးချင်ပေမယ့်... .”

မင်းခေါင်းကပါ ကားဂိတ်သို့လိုက်သွားလိုက်သည်။

တားတော့နေရသည်။ ခရီးလမ်းကြမ်းကြမ်းမို့ ထင်ပါသည်။

ဆန်နီ၊ ဟိုင်းလတ်ကား မော်ဒန်အောက်အောက်တွေကိုသာ တစ်စီးစ နှစ်စီးစ တွေ့ရသည်။ မင်းခေါင် မေးလိုက်သည်။

“စီးလုံးငှားလို့ ရမလား ခင်ဗျာ”

“မရဘူး... ဈေးသိမ်းချိန်အတွက် ခရီးသည် များမယ်၊

ကားမရှိလို့ မရဘူး ပြည့်မှ ထွက်ပေးမှာပါ”

မင်းခေါင် စိတ်ပျက်သွားသည်။

သူက အကြောင်းမဟုတ်။ ရွှေရုပ်သွင်လေးကို ဘယ်သူနှင့် မှ အထိအခိုက် မခံနိုင်။ လွှတ်ရက်သော ရွှေရုပ်သွင် မိဘများကို မမြင်ရသေးဘဲ ဒေါ်ကန်နေမိသည်။

“ကိုယ့်သမီး ချောချောလှလှလေး မွေးထားပြီး ခရီးကြမ်း ကို လွှတ်ရက်တယ်” ဟု... .

တဆက်တည်း ကားယူခွင့်မပြုသော သူ့မိဘများကိုတွေ့ ကျေးဇူးတင်သွားသည်။ သူ့သာ ဤဒေသသို့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့လာ

လျှင် လမ်းက ကြမ်းပြီး ရွှေရုပ်သွင်နှင့်လည်း ဆုံစည်းခွင့်ရမည် မဟုတ်ချေ။

“ဒီလိုဆို ရှေ့ခန်းရမလား”

“နှစ်ယောက်တော့ ရမယ်၊ ဒါကလည်း ဘုန်းကြီးမပါမှ”

ရဟန်းသံဃာများကို ဦးစားပေးတတ်သော အလေ့အထ

က ချစ်မြတ်နိုးစရာပင် . . . ။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ မင်းခေါင်အတွက် ဤခရီးသို့ လာရသည်မှာ အကျိုးအမြတ်ချည်းသာပင် ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိစဉ် . . .

မြင်းလှည်းသမားက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်တို့ဒေသက ကားရှားတယ်ဆိုတော့

နောက်တစ်စီးမှပဲ စီးလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ် စောင့်တင်ပေးပါမယ်၊

ဟိုကားတောင် လူပြည့်လို့ ထွက်သွားပြီ”

“ဦးလေး အလုပ်ပျက်မှာပေါ့”

“ဘာပျက်စရာ ရှိသလဲ၊ နှစ်ရက်စာလောက် ရထားပြီးပြီပဲ၊

ပြီးမှ . . . ဈေးသိမ်းပြန် ဖောက်သယ်ကို သွားပို့မယ်၊ နောက် သစ်စက်

က အလုပ်သမားတွေ သွားကြိုပေးပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

မြင်းလှည်းသမားကြီး စွတ်သဘောကောင်းနေသည်။

ဒါကလည်း မြင်းလှည်းသမားနှင့် သူတို့ ဒီနေရာတွင်တော့ . . .

“Money made everything.” ဟု သူ မယူဆချင်။

“စေတနာရိုက်လင်းတန်း” ဟုသာ မင်းခေါင် ယူဆလိုက်သည်။

နောက်ကားတစ်စီးထွက်လာပြီး ဂိတ်ထိုးသည်နှင့် မစာက

“ရှေ့က နှစ်ယောက်တည်း ဆန့်တာ၊ ကိုခေါင်က အလယ်

မှာ ထိုင်ပေးလိုက်၊ မစာ ကြားဖူးတာက ဒရိုင်ဘာလက် မျောက်

လက်တဲ့ . . . ကြောက်တယ်”

ခေါင်ကလည်း တိုးတိုးပင် . . .

“စပယ်ရာ လက်လည်း အတူတူပါပဲ၊ သတိထား မစာ”

“စိတ်ချ . . . ထိပ်ချောင်မှာ ကပ်ထိုင်နေမယ်၊ ရွှေရုပ်လေး

ကို စိတ်ချထားမယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို မစာဥက နောက်ခန်းသို့ တက်သွားကာ

ရှေ့ဆုံးထောင့်၌ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ထိုင်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး

မင်းခေါင် မြိုးလိုက်မိသည်။

မြင်းလှည်းသမားက ပစ္စည်းတွေကို စပယ်ရာနှင့်အတူ

ခေါင်မိုးပေါ် ပိုင်းတင်ပေးရင်း . . .

“မေတ္တာရိပ်မြဲက ဆရာမကြီးညွှန်သည်တွေနော်၊ သေသေ

ချာချာ ပို့ပေးလိုက်”

“စိတ်ချပါ . . . ဆရာမကြီးနဲ့က တစ်မြို့လုံး ကင်းနိုင်တာမှ

မဟုတ်တာ၊ ဆရာမကြီးညွှန်သည်ဆို အထူးသတိထားရမှာပေါ့”

“ဘုန်းကြီးမလာပါဘူး . . . ရှေ့မှာသာ ထိုင်ကြပါ၊ လူလေး

တို့ တက်ထိုင်ကြလေ၊ ဟိုမှာ ခရီးသွားတွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ လာနေပြီ”

“ဟုတ်တဲ့ . . . ဦးလေးကြီးလည်း သွားပါ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ . . . ဒါဖြင့်သွားပြီ၊ ဈေးသည်တူရင်း ပို့ရဦး

မှာမို့ မင်းတို့ခရီးက တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ရောက်ပါပြီ မြောင်ရဲ့ ပျိုးလည်း အားမငယ်နဲ့နော်၊ သွားပြီ ကလေးမ"

မြင်းလည်းသမားကြီး နှုတ်ဆတ်ခါ ထွတ်ခွာသွားတော့မှ တချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော ရွှေရုပ်သွင် လှိုင်လှိုင်ရှားရှား ပြစ်လာသည်။

"ကျွန်မ... မစာနဲ့ပဲ ထိုင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်" မင်းခေါင် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ မစာဥက...

"အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ။ ဒီမှာ ကုန်စိမ်းတွေနဲ့ ဖုန်နံ့တွေနဲ့ ညီမလေး ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုခေါင်ရေ... တက်တော့"

ရွှေရုပ်သွင် အနေမခက်စေရေးအတွက် သူ ကြိုးပမ်းရသည်။

ရွှေရုပ်သွင် သူ့ကို ရွှိန်နေရသည့် အကြောင်းရင်းကလည်း သူ့အဖြစ်တွေ အများကြီး ပါသည်။

ဒီမျက်ဝန်းက လူယမင်းခင် ရွှေရုပ်သွင်ကလေးဆီသို့ ခဏခဏ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါတိုင်း အကြည့်မြားနှစ်စင်း ခလုတ်တိုက်မိကြသည်က မကြာခဏဆိုတော့...

ရွှေရုပ်သွင်က သူ့စိတ်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်လေပြီမို့ သူနှင့် နှစ်ကိုယ်တူ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်ဖို့အရေး ရှက်သွေးကြွယ်နေတာ လား...။

သို့တည်းမဟုတ်...

ထွန်းပင်များ ပေါများပြီး အပင်ကြီးများ၊ ချုံနွယ်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော တောကြီးမျက်မည်းအလယ်က မရောက်ဖူးသော ဒေသစိမ်းကို သွားလာရခြင်းအတွက် အားငယ်နေရှာရော့လားဟု တွေးကာ ဒင်းကလေး အနေမခက်စေရေးအတွက်...

"လာ... ကျွန်တော် အရင်တက်မယ်၊ နေရာက အကျယ် ကြီးပဲ"

ပြောပြောဆိုဆို သူ့က အလယ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်... သူ၏တွေ့လီမှတ်စတွေ ထည့်ထားသော ကြိုးသိုင်း သော့ကိန်းခါးပတ်ဆောင်အိတ်ကို ဖြုတ်ကာ အလယ်၌ ချထားပေး လိုက်သည်။

မင်းခေါင်ရင်ထဲ ဆန္ဒတစ်ရပ်က... ကိုယ့်ကို သူတစ်ပါး အခွင့်အရေးသမားဟု ထင်မှာ စိုးကြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ရတောင့်ရခဲ လူ့ဘဝမှာမှ ယောက်ျားဖြစ်ရခြင်း အပေါ် တွေးနပ်ကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ် သည်မှအပ အခွင့်အရေးကို သူတတ်သော ယောက်ျားမဟုတ်ချေ။

ချစ်သူရည်းစားဆိုသော နောင်ဖွဲ့မှုကိုပင် မခံချင်သော ကြောင့် ရည်းစားမထားခဲ့ချေ။

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာကိုတော့ ဝေလာဝေး။ ယောင်ရွှ် အိပ်မက်မျှပင် မမတ်ခဲ့ပါချေ။

ယခုတော့...

ရှေးဇူစာအကြောင်းက သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်...

သူ့နှလုံးသားတစ်စုံက ရင်ခုန်သံနှုန်း မြန်စေကာ အချစ်ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်ရောက်လေပြီဦး . .

စောစောက အိုက်အိုက်နှင့် ဖောက်ကာ မျက်နှာသူတ်ထားသော စံနိုးတာဝါ အပိုင်းအစလေးနှင့် ဆိုဟာကို သူတ်ဖေငြီးဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ခင်းကာပေး၍ . .

“တက်လို့ရပြီ ရွှေရုပ်သွင်”

ဟု မျက်နှာလုပ်လိုက်သည်။

တကယ့် စိတ်ရင်းပါ . . .

သို့သော် . . .

“ဂျာနယ်ဖယ်လိုက်ပါ ခေါင်”

မရွှေရုပ်သွင်က အမိန့်ဆန်ဆန် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာတစ်လုံး ဘုရားတစ်ဆူဆိုတဲ့စကား မှီတယ်လေ။ လေ့အပ်ပဲ စာပါတဲ့ စာရွက်တွေကို ကျွန်မ အကြမ်းအသုံးမချတတ်ဘူး”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

သူ ရွှေရုပ်သွင် စိတ်တိုင်းကျ ရှုပ်သိမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ . .

ရွှေရုပ်သွင်က ကားရှေ့ခန်းသို့ တက်ကာ သူ့နံဘေး ထိုင်လိုက်သည်။ ချောကလက်ရောင် စတိုင်ဘောင်းဘီ၊ ဘုတ်အင်္ကျီခါးရှည်နှင့် ကျစ်ဆံဖြိုး ကျစ်ကာ ဆံပင်ကို နေဘက်ချထားရာမှ ရှေ့သို့ ယူသိမ်းချလိုက်သည်။ နောက် . . . ဦးထုပ်လေးကို တားဒတ်ချီဘုတ်ပေါ် တင်လိုက်ပြီးမှ မှန်ချလိုက်သည်။

ရေဘင်နေကာမျက်မှန်တို့တော့ မချွတ်သေး။
ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် . . . ဘယ်လိုပဲနေနေ လှနေသော
ရွှေရုပ်သွင်အတွက်တော့ . . . သူ ရူးတော့မည်ထင်ပါသည်။
ထိုအလှအမျိုးအစားက လူသားတိုင်းနှင့် မကင်းနိုင်သော
“အချစ်ရူး” အမျိုးအစားဖြစ်ပါသည်။





ကျွန်းပြားပေါ်၌ “မေတ္တာရိပ်မြို့” ဟု ရေးထားပြီး မြားဦးပြ
ထားသည့် လမ်းညွှန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကားကို ချိုး
တွေ့ရင်း ဒရိုင်ဘာက...

“အခြားခရီးသည်တွေဆိုရင်တော့ လိုက်မပို့ပေးဘူး၊ ဒီမှာပဲ
ချထားပေးတယ်၊ ခု... မောင်ရင်လေးတို့က ဆရာမကြီးနည်းသည်
ဆိုတော့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်...”

နှစ်ဦးသား သံပြိုင်ထွက်သွားသည်။

“မလိုပါဘူးကွာ... ကျုပ်တို့ ဒေသခံတွေက ရပ်ဝေးက

ညွှေသည်တွေကို ကူညီရမယ့် ဝတ္တရား ရှိပါတယ်၊ ဒီမြို့က လူ
တော်တော်များများဟာ ဆရာမကြီးကျေးဇူးနဲ့ ကင်းတဲ့လူက ခပ်
ရှားရှားပါ... ကျုပ်အပါအဝင်ပေါ့”

တစ်လမ်းလုံး “ဘယ်က လာတာလဲ” ဟု မေးရုံမှအပ
ကွမ်းကို မပြတ်ဝါးလာခဲ့သော ကားဒရိုင်ဘာဆီက ယခုမှ ရှည်ရှည်
လျားလျား စကားသံ ထွက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မြေလမ်း ကုန်းလေးပေါ် တက်သွားရသဖြင့် ဖုန်က
အလိမ့်လိမ့် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရာ ရွှေရုပ်သွင် နောက်က ခရီးသည်များကို
အားနာသွားရသည်။

သို့သော်... ကျွန်းလုံးတိုင်များနှင့် ခြံဝန်းခတ်ထားပြီး
ကျွန်းတိုင်ဝင်ပေါက်၌ စောစောက လမ်းညွှန်ကျွန်းပြားထက် ကြီး
သော ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားသည်။ “မေတ္တာရိပ်မြို့ဂေဟာ” ဟု...။

သို့သော် ကားက ထိုမြို့ရှေ့ မရပ်ဘဲ ဆက်တက်သွားသည်။
ကျယ်ဝန်းသောခြံကို လွန်မြောက်သွားပြီးနောက် မြို့ရှေ့၌
ရပ်လိုက်သည်။

ဘာဆိုင်းဘုတ်မှ မတင်... ကျွန်းလုံးများ အင်မတန်
ပေါများသောအရပ်ပေပဲ။

“ဆရာမကြီးအိမ်ပဲ”

ရှင်းလင်းသော ခြံဝန်းအတွင်း မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို
လှပသော ပန်းပင်လေးများက ဝန်းရံထားသည်။ ထိုကို လွန်မြောက်
သော် ကျွန်းသားနှင့် တည်ဆောက်ထားသော ဖျဉ်ထောင်အိမ်ပေါ်
တစ်လုံးကို စိတ်တူးယဉ်ဆန်ဆန် တွေ့လိုက်ရသည်။

မြို့သူလိခင်

အိမ်ပတ်ပတ်လည်၌ ဝချန်ဟာ ခေါ် လသာဆောင်ကို ဝန်းရံထားသည်။

အထုပ်အပိုးများကို နိုင်သလောက် မင်းခေါင်က သယ်ဆောင်လိုက်သည်။

ရွှေရုပ်သွင်က လိုက်လှသည်။ မစာကလည်း လိုက်လှပြီး သယ်ယူသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ရွှေရုပ်သွင်”

“အံ့မယ်... သူ့ဩဇာကြီးပဲ”

“ရှေးဟောင်း သီချင်းတစ်ပုဒ် ကြားဖူးတယ် မှတ်လား၊ လောဘာတီမမြရင်ရဲ့ သီချင်းလေ”

မင်းခေါင်က မြန်မာ့ဝတ္ထဝင်သီချင်းကြီးများကို နှစ်သက်တတ်သော မေမေသီချ်နေကျသီချင်းကို အမှတ်ရမိတာ ရွှေရုပ်သွင်ကို ကျီစယ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း”

အရိုးခံမလေးက အရိုးခံသက်သက်၊ မသိတာကို ဟန်မဆောင်ပဲ ခေါင်းခါရင်း “ဟင့်အင်း” လိုက်သည်။

“ချစ်သူ့ဩဇာတဲ့”

“ကြည့်စမ်း... သွား”

လက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့် သူ့အား ထုရန် ရွယ်လိုက်ပြီးမှ သတိနှင့် ထိန်းချုပ်လိုက်ဟန်တူသည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ လက်သီးရောက်မလား။

သို့သော်... နှလုံးသားပေါ် သို့တော့ လှပသော ပန်းတစ်

ပွင့် ထိမှန်သွားသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလှပဆုံးသော မျက်စောင်းပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော်... အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးက ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီး တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေသော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံရသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“လာကြ... စပ်မင်းခေါင်ကျော်စွာနဲ့ ရွှေရုပ်သွင်တို့ ထင်တယ်”

“ဟင်...”

မင်းခေါင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ့နာမည်အပြည့်အစုံကို သူ ရထားပေါ်မှာ ဒေါ်နှင်းပွင့် သလင်ခိုင်ကို မပြောခဲ့ဘူးဟု သူ ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။

“မတည်းတန်ဇေ... ဧည့်သည်တွေကို နေရာပေးလိုက်တော့ဟေ့၊ ကိုင်း... မင်းတို့ တစ်ခါတည်း မကျည်းတန်နောက် လိုက်သွားကြ၊ ပြီးရင် ရေမြီးချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းကို လာခဲ့ကြ၊ ညစာထမင်းစားကြရအောင်”

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အဘိုးကြီးက သူတို့ကို ကြိုသိနေသလို ကောင်းမွန်စွာပင် ကြိုဆိုသည်။ လောကွတ်စကားတစ်လုံးမှ မပါ။

သို့သော် မင်းခေါင်တို့ တွေ့လိုသူကိုမှ မတွေ့ရလေသော်လည်း ထို့ကြောင့်...

“ဆရာမကြီးကော”

“သူက မိုးချုပ်မှ ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ ဂေဟာမှာ ဒီနေ့ ရှိနေမယ်”

မေတ္တာရိပ်မြုံဂေဟာကို ပြောကြောင်း သူ ကောင်းစွာ သိလေသည်။

“မေတ္တာရိပ်မြုံဂေဟာမှာလား”

“ဟုတ်တယ်... ငါက သူ့အဘိုးပဲ၊ ကဲ... မင်းသွားပါ။ မင်းနဲ့ငါ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိတယ်”
အဘိုးကြီးကို မင်းခေါင် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိသည်။ ဘယ်မှာပါလိမ့်။ အသက်အရွယ်ကို ခန့်မှန်းရခက်ပါဘိ။

“ဆရာမကြီးရဲ့အဘိုးတဲ့လား”

ရွှေရုပ်သွင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော် မေးမြန်းတွေးတောချိန် မရလိုက်။ “ကျည်းတန်” မည်သော အမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် တော်တော်လေးကို အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးအသားမဲသော မြင့်မြင့်တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မိန်းမကြီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီး အထုပ်အပိုးများကို ကူဆွဲပြီး ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသည်။

“သူက အနေတယ်”

“ဟင်...”

ရွှေရုပ်သွင်တို့ ဂရုဏာသက်သွားရသည်။ ဆရာမကြီးက မျက်စိမမြင်၊ ဒေါ်ကျည်းတန်က အနေသည်တဲ့။ ပြီးတော့ အသက်အရွယ် အဘယ်မျှ ရှိမှန်း မမှန်းနိုင်သော ဆံပင်နှင့် မျက်နှာ

နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးသိုင်းမွှေးများ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော အဘိုးအို။ ထူးဆန်းသော နေရာတစ်ခုပင်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ...

မဟော်ဂနီရောင် ထနေသော စန္ဒယားကြီးနှင့် မဟော်ဂနီရောင် ကျွန်းဆက်တီခုံနှင့် ပေါ်လစ်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက် ထနေသော ဧည့်ခန်း၏ကျက်သရေရှိမှုက လူနေမှုအဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေသည်။

ပျဉ်ထောင်အိမ် ဖြစ်သော်လည်း ကျယ်ဝန်းလှသည်။ အထပ်သားထိုး တံခါးလေးများနှင့် အခန်းများကို ဖွဲ့စည်းပေးထားသည်။

“အ... အ...”

မင်းခေါင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ခေါင်းရင်းဘက် အခန်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

အစက မင်းခေါင် ရွှေရုပ်သွင်တို့ကို ဒေါ်နှင်းပွင့်သဇင်ခိုင် နှိ အပ်နှံပြီးလျှင် ဟော်နန်းသို့ တန်းသွားရန် စိတ်ကူးရှိသည်။

ယခုတော့ ဒေါ်နှင်းပွင့်သဇင်ခိုင်ကို မတွေ့ရသေးတော့။ ရွှေရုပ်သွင်တို့အား လူအိုတစ်ဦးနှင့် အကာ အကျည်းတန်သော ပန်းမကြီးလက်ထဲ မအပ်ရက်ပါချေ။

“နေဦး ရွှေရုပ်သွင်၊ မင်းက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

ရွှေရုပ်သွင် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်၊ တွေဝေသွားသည်။ ဘယ်လိုမှ ဖူးကွယ်ထား၍ မရနိုင်သောနေရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင့်သက်ချပြီး ပြတ်ပြတ်ပင် ဖြေလိုက်သည်။

“ဟော်နန်း”

“ဟင်..”

မင်းခေါင်ထံမှ နောက်ထပ် မေးခွန်းများ မထွက်လာမီ ရွှေရုပ်သွင်သည် ဒေါ်ကျည်းတန်နှင့် မစာ ဝင်ထားသော အခန်းထဲ သို့ လိုက်ဝင်လိုက်သည်။

မင်းခေါင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ ကျိန်းသေလေသည်။

နောက်ထပ် အံ့အားသင့်စရာတွေ ထပ်မံကြုံတွေ့ရဦးမည် ဟု မင်းခေါင် ကြိုတင်သိခဲ့ပါလျှင် မည်သို့ ဖြစ်ချေမည်နည်း။

ရွှေရုပ်သွင်က (၁၅)ပေပတ်လည်အခန်းအလယ်၌ နံရံကပ်ဘီရိုကြီးများမှအပ ဘာမျှမရှိ။ စာရေးစားပွဲပုလေးတစ်လုံးနှင့် ပစ္စည်းနတ္ထိ ဖြစ်နေသော ကျွန်းကနုတ် ရှေးမှန်တင်ခုံမှလွဲ၍ ဘာမှ မရှိချေ။

သို့သော် ပြတင်းပေါက်များကို သံတိုင်လုံးများနှင့် ကာရံပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်များ ဖြစ်သည်။ အခန်းဆီး အဝါနုလေးချား တပ်ဆင်ထားသည်။

ဒေါ်ကျည်းတန်က တံခါးမတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပြပေးသည်။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ တွဲရက် ရှိနေသည်။

မျက်လုံးနှင့် စကားပြောသည်။ ရေချိုးဖို့ဟု...။

“ဟုတ်ကဲ့... ရေချိုးလိုက်ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ရွှေရုပ်သွင်က လေးလေးစားစားပင် ဖြေလိုက်သည်။ နောက်... ဒေါ်ကျည်းတန်က ဘီရိုဖွင့်ပြီး ဝှမ်းကပ်၊ စောပ်၊

ခေါင်းအုံးတို့ကို ထုတ်ပေးရာ မစာက ဝိုင်းကူယူရင်း...။

“ကျွန်မတို့အသား ခင်းပါ့မယ်... စောပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထွက်သွားလေသည်။ နောက်... ထိုတံခါးကို တွန်းထိုးကာ ပိတ်ပေးသွားသည်။

“အင်း... ဒီလိုအိမ်ချိုးမှာသာ ကြာကြာနေရရင် ပျင်းပြီး သေမှာပဲနော် ရွှေရုပ်သွင်”

“လူ့ဘဝကြမ္မာက အကြောင်းမန်လာတော့လည်း ဒီလိုပဲ နေထုတ်အောင် နေရမှာပေါ့ မစာရယ်”

ဟု စာနာအတွေးလေးနှင့် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ဖြေလိုက်လေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းနည်းသလိုလို ကြေကွဲသလိုလို ခံစားနေရသည်။

သဘာဝ၏ အလှတရား၊ တောရိပ်တောင်ရိပ်တွေ၏ အံ့ခိုင်းပွဲမှုကပ် လှမ်းရိပ်ကို ဖန်တီးလေ့ရှိသလားဟု တွေးရင်း ရွှေရုပ်သွင် ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။





အမျိုးမပါသော မြင်းလှည်းလေးကို မောင်းနှင်လာသူက အရုပ်ဆိုးဆိုး ပုပြတ်ပြတ်နှင့် ဂင်တိုတို လူတစ်ယောက်...။

နောက်က မြင်းလှည်းခုံတွင် ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာသူကို ရွှေရုပ်သွင် ငေးကြည့်နေမိသည်။

လည်မှာ စီးထားသော ပုဝါအဝါနုလေးက လေထဲ တလူလူ လွင့်လျက် လရောင်အောက်မှာ တင့်တယ်စွာဖြင့် ကျက်သရေရှိရှိ လှပနေသော အမျိုးသမီးကြီးဒေါ်နှင်းပွင့်သဇင်ခိုင်။

မျက်မှန်မပါသောကြောင့် ယခုမှ ဒေါ်သဇင်၏အလှတရားကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်ခွင့်ရရှိလေသည်။ ခြံပတ်ပတ်လည်၌ ထွန်းထားသော ညမီးတိုင်များ၏သွေးဆောင်မှုကြောင့်လား။ လ၏

ဖြားယောင်းမှုကြောင့်လား မသိ။ ဒေါ်သဇင် လှနေသည်ကို ရွှေရုပ်သွင်ကဲ့သို့ပင် မင်းခေါင်လည်း အသိအမှတ် ပြုမိသည်။

ဒေါ်သဇင်နှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိနေသူက မြင်းလှည်းမောင်းသမား ဖြစ်နေသည်။

ဤအိမ်မှာ ရှိသောလူတွေသည် အံ့ဖွယ်ရာတွေပါလား။

“ဆရာမကြီး ရောက်ပါပြီခင်ဗျာ”

ဒေါ်သဇင်က မည်သူ့အကူအညီကိုမှ မယူဘဲ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

တကယ့်ကို လမင်းသမီးအသွင် တင့်တယ်ရွန်းပသော အလင်းရောင်ကို ဆောင်စေသည်။

ဝတ်ထားသည်က ယောလုံချည် အဝါနုရောင်လေးနှင့် လိုက်ဖက်သော အဝါနုရောင်အင်္ကျီလေးပေါ်၌ ပိုးပုဝါလေးက တလူလူ လွင့်လျက်...။

“ကျက်သရေရှိလိုက်တာ”

ရွှေရုပ်သွင်နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ ချီးကျူးလိုက်သကဲ့သို့...။

မင်းခေါင်စိတ်ထဲမှာလည်း သူမြင်မြင်ဖူးသမျှ အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲက လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ထဲ၌ဆိုလျှင် အလှဆုံး၊ ကျက်သရေအရှိဆုံး အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်လေသည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ရောက်နေကြပြီလား”

လက်ရမ်းကို အားပြုကာ လှေကားသုံးထစ်ကို တက်လာသော ဒေါ်သဇင်ကို ရွှေရုပ်သွင် ဖေးမ လက်တွဲလိုက်သည်ကို

ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ရတယ် မိန်းကလေး၊ ကျင့်သားရနေတဲ့ဘဝမှာ ခဏ တစ်ဖြုတ်ဆိုတဲ့ အကူအညီတွေကို ယူလိုက်ရင် ရေသာခိုတဲ့ အကျင့် ဆိုးလေးတွေ ဝင်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ အနာဂတ်လမ်းကို ဆူးညောင့်ခလုတ် ဖြစ်စေလိမ့်မယ်ကွယ်... ဒါကြောင့်ပါ။ မင်း လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ မိန်းကလေး။”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ထမင်းဆာနေကြပြီလား... လိုက်ခဲ့ကြ၊ ထမင်းစားခန်း ကို တန်းသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်သဇင်၏ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြေးပြေးပင် လိုက်သွားကြလေသည်။ လျှပ်စစ်အလင်းရောင်ကို လည်း နံရံကပ် သင်္ဘောသား မီးရောင်ဝါဖျော့ဖျော့မှအပ အခြား အရောင်ကို မသုံးချေ။

သူတို့တွေအတွက်တော့ အမြင်ဆန်းနေသည်။

ကျွန်းစားပွဲရှည်ကြီး၏ထိပ်၌ အဖိုးအို ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အဖိုး၏ညာဘက်၌ ဒေါ်သဇင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို စောင့်ပြီးမှ ဒေါ်သဇင်၏ဘေး၌ ရွှေရုပ်သွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မင်းခေါင်က အဘိုးကြီး၏ဘယ်ဘက်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း..

“မစာကော”

မစာဥကို မမြင်သဖြင့် မေးလိုက်သည်။

မစာက မီးဖိုဘက်မှ... .

“စားနှင့်ကြပါ... ကျွန်မ ဒေါ်ကျည်းတို့နဲ့ ဝိုင်းလုပ်ပေး ရင်း ပြီးမှ စားပါမယ်”

ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။

ရွှေရုပ်သွင်လည်း ဘာမှပြောမနေတော့။ အိမ်ရှင်တွေ ကြိုက်မှန်းမသိ၊ မကြိုက်မှန်းမသိ။ အိမ်မှာလည်း မစာက သူ့ဖာသာ သူပင် အခြားအိမ်စာရိယ အလုပ်သမားများနှင့် စားနေကျဖြစ် သည်။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်သိသည့်အတွက်လည်း ရွှေရုပ်သွင် စိတ် ပင်ပန်းစရာမလိုချေ။

“ကိုင်း... စားကြတော့... ဆာနေကြရောပေါ့။ ဩော် လူလေးတို့နဲ့ ဘိုးဘိုးကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ အန်တီရဲ့အဘိုး ဦးမာယတဲ့၊ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီထင်လဲ”

အရေးအကြောင်းတွေ ထင်ရုံမှအပ အသားအရည်တွေက တင်းတင်းရှိနေသည်ဆိုတော့ မှန်းရခက်သည်။ မင်းခေါင်တို့စိတ်ထဲ တွက်ဆလိုက်သည်။

ခန့်မှန်းချေအရ ဒေါ်သဇင်အသက်(၄၀)ထား။ ဒေါ်သဇင် ဖခင်က (၆၀)ကျော်၊ ဒါဆို ဒေါ်သဇင်အဖိုးက (၈၀)ကျော်ပေါ့ဟု မှန်းကာ... .

“ရှစ်ဆယ်ကျော်”

“ရှစ်ဆယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး သံပြိုင်ဖြေလိုက်မိတော့ ဒေါ်သဇင် ရယ်သံက တိုးတိုးညှင်းညှင်း။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... .”

အဘိုး၏ရယ်သံကတော့ ဝါးလုံးကဲ့။

“ဟား... ဟား... ဟား။ ဒီအတိုင်းသာဆို ငါတော့ လောကကြီးကို ပျင်းနေအောင် နေရဦးမယ် ထင်တယ် မြေး၊ နိုး... နိုး။ ကလေးတို့ ဖြေတာ နည်းနည်းလိုသွားတယ်”

“ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“နှစ်နှစ်ဆယ်”

“ဗျာ..”

“လာမယ့် ဇူလိုင်(၂၇)ရက်မှာ အသက်နှစ်တစ်ရာပြည့် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမယ်။ ကလေးတို့ကို ခုထဲက ဖိတ်ထားမယ်။ လာနိုင် ရင် လာခဲ့ကြဦး”

ရွှေရုပ်သွင်ကော သူ့ပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ သည်။

အသက်ရာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့မြင်ခွင့်ရခြင်းသည် ထူးကဲ သော ကံတရားတစ်ခုဟု မှတ်ယူကာ အဘိုးပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ခူးခပ် ဦးချရင်း မင်းခေါင်က...

“ဝမ်းသာပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် စပ်မင်းခေါင် ကျော်စွာပါ။ အဖေကတော့ ဒီဇာတိပါ။ ဦးစပ်ကျော်စွာစည်သူရဲ့ သားပါခင်ဗျာ။ အဘိုးကတော့ စပ်မင်းခေါင်စည်သူပါ”

“မင်းရဲ့အဘိုးရဲ့အဖေကိုကော မင်းသိရဲ့လား။ နာမည်လေ ကွာ... မင်းအဘိုး စပ်မင်းခေါင်စည်သူရဲ့အဖေလေ”

မင်းခေါင် သိပ်သိသည်ပေါ့။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ရာဇဝင်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ရှိနေခဲ့သည်

ပဲ။ “အဘိုးတော်” နှင့် တူသည်ဟု။ ထို့ကြောင့်...

“စပ်နေမျိုးစည်သူပါခင်ဗျာ”

“သူပုံတော်ကိုကော မြင်ဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေတို့ ပန်းချီကားချုပ်ကြီးကို အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ထားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး... သူနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းလို့ ပြောလည်း ရတယ်။ ရဲဘော်ရဲဘက်လို့ ပြောလည်း ရတယ်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ကို တိုက်ပွဲဝင် စဉ်တုန်းက အတူတကွ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာကွ။ သူက... ကဲ... ကဲ... စားစား၊ ထမင်းစားတုန်း စကားမပြောတာပဲ ကောင်းပါ တယ်ကွာ”

မှိုင်းမှုန်ဝေသီသွားသော မျက်ဝန်းရိပ်ကို ချက်ချင်း လင်း လက်သွားစေရန် ပြောင်းလဲလိုက်ပြီးနောက် စကားလမ်းကြောင်းကို ပါ ပြောင်းလဲလိုက်လေသည်။

“ဘိုးဘိုးပြောခဲ့တဲ့အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ရမယ်။ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ကိုပဲရှု ဆိုတဲ့စကားကို မမေ့ပါဘူးနော်”

“မမေ့ပါဘူး... ဘိုးဘိုး သတိရှိပါတယ် မြေး”

ရွှေရုပ်သွင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အသိနှင့်သတိက ရုပ် အသွင်ကိုပါ ကြည်လင်ရှင်းသန့် နုပျိုစေသည်ထင်ပါသည်။

ဘိုးမာယ၏ညနေစာ ကြည့်ဦး... ဆန်ပြုတ်ကိုသာ သောက်သည်။ ဆန်ပြုတ်ထဲ၌ ကျောက်ပွင့်လေးများ ပါရှိနေသည်။

နောက် ကျွဲကော်သီး တစ်ပန်းကန်က သီးသန့်ရှိနေသည်။

ရေနွေးကြမ်းက တစ်ခွက်။

“ငါ အသက်ရှည် ကျန်းမာရတဲ့အကြောင်းက အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်လာကတည်းက ညနေစာကို ဆန်ပြုတ်နဲ့ အဖျင်ပါ အရည်ရွှမ်းတဲ့ အသီးတစ်မျိုးမျိုး စားတယ်။ ဆန်ပြုတ်က အဖျင်းစုံပေါ့ကွာ။ ကန်စွန်းဥ ဆန်ပြုတ်၊ ဒီနေ့ ကြက်နားရွက် မှိုဆန်ပြုတ်၊ ဒါတွေအားလုံး ငါ့ခြံထွက်ကြီးပဲ။ ဘာခါတုခါတ်မြေဩဇာကိုမှ မသုံးစွဲဘူး”

မင်းခေါင် . . . ဘိုးမာယစကားကို နားထောင်ရင်း ထမင်းတစ်ပန်းကန် မည်ကဲ့သို့ ကုန်သွားမှန်း မသိလိုက်ချေ။

“နေ့လည်စာကိုတော့ ထမင်းတစ်ပန်းကန်နဲ့ အသားငါးတစ်မျိုးမျိုး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်နဲ့ ဟင်းချိုတစ်ပန်းကန်လောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးကို ကုန်တယ်။ မနက်စောစောကို ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ပဲလွန်းဖြူကို စားနိုင်သေးသလို ခေါပုတ်နဲ့ ဆတ်သားခြောက်ကိုလည်း ငါစားနိုင်သေးတယ်။ စားနိုင်သလို ငါ အလုပ်လုပ်နိုင်နေတယ်။ ပေါင်းသင် မြေဆွ . . . အသီးခူးလောက်ပေါ့။ နောက် . . . ကလေးတွေကို ပုံပြောနိုင်နေတယ်”

“ကလေးတွေဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ဘိုးဘိုး”

ရွှေရုပ်သွင်ထံမှ သူ့ဆန္ဒနှင့် ထပ်တူညီသောမေးခွန်း ထွက်လာသည်။

“မေတ္တာရိပ်မြို့မှာလေ”

“မိဘမဲ့တွေချည်းပဲလား”

“ဆိုပါတော့ . . . မိဘ တာဝန်မယူတော့ဘဲ စွန့်ပစ်ခြင်း ခံရသူတွေလည်း ပါသလို မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့ မမွေးနိုင်တော့တာကို ရပ်ကွက်က ထောက်ခံပေးတာလည်း ပါတယ်။ လူမှု

ဝန်ထမ်းဦးစီးဌာနရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှု ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်နဲ့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ရပ်တည်ပေးရတဲ့ကျောင်းပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်သဇင်က ကြားဝင် ရှင်းလင်းပေးလိုက်သည်။

“လူဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်၊ ရင်ခွင်ပိုက်ကနေ ဆယ်ရှစ်နှစ်အထိ လက်ခံပေးတယ်”

“ပညာရေးလည်း တာဝန်ယူတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာ သင်ပေးပြီးရင်တော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ပြီ။ ဒါပေမယ့် အချို့က ဒီမှာပဲ ကလေးတွေအပေါ် တာဝန်ပြန်ယူပြီး မူကြိုဆရာမ ပြန်လုပ်တာ များပါတယ်။ မနက်ဖြန် ရောက်ရင် ကလေးတို့ကို ခေါ်သွားပေးမယ် . . . စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

“ဝင်စားပါတယ် အန်တီ”

“ဟာ . . . သိပ်စိတ်ဝင်စားပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်က မွှားအနံ့ သင်္ဘောလိုက်ခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့လောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့နေရာ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

မင်းခေါင် စိတ်ရင်းအမှန်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ဒီတစ်ချီတွင်တော့ ရွှေရုပ်သွင် ပြောချင်သော စကားအပြည့်အစုံကို မင်းခေါင် ဦးသွားလေသည်။

“လူ့လောကမှာ အသက်ရှည်ရှည်နေရတော့လည်း အထီးကျန်မှု မဖြစ်အောင်ရယ်၊ အမိပျိုယ်ရှိသော နေထိုင်ခြင်းဖြစ်အောင်ရယ် နေထိုင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒါကို ရှေးရေစက်ကြောင့်

www.burmeseclassic.com

ရောက်ရှိလာတဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘဝနေထိုင်နည်းသင်ခန်းစာ တစ်ရပ်အနေနဲ့ ငါတို့မြေးအဘိုးက သင်ပေးရတာပေါ့ကွာ။ ဒါလည်း အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုလို့ မှတ်ယူပေါ့ကွာ”

ခေါင်းတုန်ခြင်း မရှိသလို လေသံကလည်း မာမာချာချာ ပင် ရှိသေးသည်။ သာမန်လူစကားနှင့် ပြောရလျှင် ဘိုးမာယကို “သီလကောင်းလိုက်တာ” ဟဲ့...။

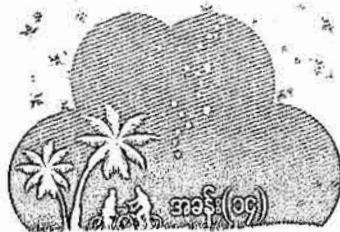
အမှန်တော့ “အသက်ဉာဏ်စောင့်” ဟူသောစကားကို လက်ကိုင်ပြုကာ သက်ရှည်ကျန်းမာဖို့ အစားအသောက် အနေအထိုင်ကိုပါ အသိ သတိနှင့် ယှဉ်နေထိုင်ခြင်းကြောင့်ဟု မင်းခေါင် တို့ သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

ရွှေရုပ်သွင်ကလည်း ဘိုးမာယနှင့် ဒေါ်နှင်းပွင့်သဇင်ခိုင်တို့ မြေးအဘိုးအိမ်ကို ကြည့်ရင်း အိပ်မက်ဥယျာဉ်တစ်ခုထဲက အိပ် တစ်လုံးသို့ ရောက်ရှိနေသလို ခံစားရလေသည်။

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ဝင်္ကံပါတစ်ခုထဲ မည်မျှ တာဝဲလယ် လယ် ဖြစ်ရဦးမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်အောင်ပင်။

သို့သော်...။

စိတ်ထဲမှာတော့ ဆန်းကြယ်ခြင်း အတွေ့အကြုံ သစ်လွင် ခြင်းအပေါ်၌ စိတ်ဝင်တစား ရှိနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။



“ကောင်လေး... မင်း ဟော်ကို အရင်သွားမလား”
ဘိုးမာယက နံနက်စာ စားပြီးလျှင် စားပြီးခြင်း သူ့အား မေးလိုက်သည်။ မင်းခေါင်က မဆိုင်းမတွပင်...။

“နောက်မှ သွားမယ် ဘိုးဘိုး၊ မေတ္တာရိပ်မြို့ကို အရင်သွား မယ်”

“ဒါဆိုကောင်းပြီ... လမ်းလျှောက်သွားမယ်၊ မိန်းကလေး ငယ်က ဆရာမကြီးနဲ့ လိုက်သွားလိုက်”

“ဘိုးဘိုး... ဒီနေ့ ရက်ချိန်းနေတွေလေ”
ဒေါ်သဇင်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။
ဘိုးမာယက သူ့နဖူး သူ့ရိုက်ကာ...။

“ငါ့နှယ်နော်... မေ့တတ်ရန်ကော၊ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာလို့ အပျော်လွန်ပြီး သတိချွတ်ယွင်းသွားတယ် ထင်တယ်၊ ဒါဖြင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မြင်းလှည်းနှင့် သွား”

“ဟင့်အင်း ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်မလည်း လမ်းလျှောက်ချင်တယ်၊ ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ရတာကို သဘောကျတယ်”

“ကောင်းပြီ... ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”

ဘိုးမာယ၏ဦးဆောင်မှုဝယ် ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်း များ၏အလွန် ကျွန်းတောတစ်စုကို ဖြတ်ကျော်ပြီး နောက်ထပ် မြက်ခင်းစိမ်းနှင့် ကလေးကစားဝင်းကို ကျော်ကာ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ (E)ပုံသဏ္ဍာန် နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အဦးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ငါတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာပဲ၊ အဆောက်အဦးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီးဆောက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါမအုပ်ချုပ်ဘူး၊ တတ်သိနားလည်ပြီး ကလေးသူငယ် ဘက်စုံပြုစု ပျိုးထောင်နိုင်တဲ့ ဆရာမတွေကို ငှားထားတယ်”

“အန်တီကကော...”

“မြေးသလင်က ငါ့ရဲ့မြေးအငယ်ဆုံးပဲ၊ သားသမီး လေး ယောက်မှာ မြေးပေါင်းနှစ်ဆယ်ရှိတယ်၊ အတောင်အလက် စုံတော့ နေရာဒေသ အသီးသီးကို ပျံသန်းကြတယ်၊ နောက်ဆုံး ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်လာတဲ့ မြေးသလင်ပဲ ငါ့အရိပ်မှာ ပြန်နားခိုလာတယ်၊ အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ခေါင်းစွဲလုံ ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ပညာက ခေတ်စကားအရ အကြားအမြင်ပေါ့၊ အဲဒါ က သူ့ရဲ့အထီးကျန်ခြင်းကို ကယ်တင်ပေးလိုက်နိုင်တယ်”

“ဟင်... ”

“အို... ”

“ဟုတ်လား ဘိုးဘိုး”

မင်းခေါင်တို့(၃)ဦးစလုံး အာမေဍိတ်သံအသီးသီး ထွက် သွားကြလေသည်။

“လူဆိုတာလည်း ဒုက္ခဆင်းရဲ တွေ့လာတော့မှ ဘဝဆိုတာ မျိုးကို တွေ့မြင်လာကြတာ၊ ဒေါ်နှင်းပွင့်သလင်ခိုင်ဆိုတဲ့ ဒဿနိက ပေဒ ဌာနမှူး တထိတတစ်ယောက်အနေနဲ့တုန်းကတော့ ဝန်းစီလို မြို့ကို ခြေချဖို့ ဘယ်စိတ်ကူးမလဲ၊ အတ်ခ်ဆီဒင့်တစ်ခုကြောင့် မျက်ကြည်လွှာ ပျက်သုဉ်းသွားတော့ ငါက ဒီကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ပြီး ဒဿနိက ဆရာမကြီးကို လူ့လောကမှာ လင်းလင်းမှောင်မှောင် နေတတ်နည်း ပညာတွေ ပြန်ပို့ချပေးရတာပေါ့၊ ခုတော့ ကောင်း ကောင်း နေတတ်သွားပါပြီ”

ဘိုးမာယ ကျောင်းရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းရင်း စကားတွေ တသိကြီး ပြောလေသည်။

မင်းခေါင်တို့အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်ကာ နားထောင် ရှိမရိုးနိုင်ချေ။

ငယ်စဉ်က နားထောင်ခဲ့သော အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်များထက် ပင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလေသည်။

“ဟော... ကျောင်းသွားဖို့ ကလေးတွေ စုရုံးနေပြီ၊ မူကြို ကလွဲရင်... မူ လယ်၊ ထက်ကို ဝန်းစီမြို့က ကျောင်းတွေမှာပဲ ထည့်ပေး တယ်”

ဟိုင်းလပ်ကားတစ်စီးပေါ် ငယ်စဉ်ကြီးလိုက် တက်ကြ
သည်။

“မင်္ဂလာပါ ဘိုးဘိုးကြီး”

“မင်္ဂလာ ရှိသော နံနက်ခင်းပါ ကလေးတို့. . .”

“ယောက်ျားလေးကို မူလတန်းအထိပဲ လက်ခံတယ်၊
အလယ်တန်းရောက်တာနဲ့ မြစ်ကြီးနားက မိဘမဲ့ယောက်ျားလေး
ကျောင်းကို ပို့လိုက်တယ်။ ဆရာမကြီးက သံယောဇဉ် မကုန်တော့
ဆယ်လတစ်ခါ ပင်စင်ထုတ်ရင်း မိဘတွေ သွားကန်တော့ရင်း
ကလေးတွေအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး မြစ်ကြီးနားက
ကျောင်းသားတွေအတွက်ကော ဒီက ကလေးတွေအတွက် လက်
ဆောင်ပါ ဝယ်လာတတ်တယ်။ အဲဒီအပြန်ခရီးမှာ ကလေးတို့နဲ့ တွေ့
တာပေါ့”

ကျောင်းဝန်းကို လှည့်ပတ်ပြသည်။

“အလှူရှင်တွေ ရှိလား”

“ရှိတယ်. . . ဆရာမကြီးဆီ အကြားအမြင် လာကြည့်ကြ
တဲ့လူတွေရဲ့သဒ္ဓါမျှ၊ လှူတန်းငွေနဲ့ ရပ်တည်နိုင်တယ်လေ”

ရွှေရုပ်သွင်တို့ မိန်းမသားပီပီ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ကော မေးလို့ ရသလားဟင်”

“ရတာပေါ့. . . သဒ္ဓါရင် လှူ. . . ဒါ မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်ပဲ”

“အဘိုးတို့ ဒီမြို့မှာ ဘာလဲရှိလား”

“ရှိတယ်”

“မိသားစုက ဖက်(စ်)နဲ့ ငွေပို့ခိုင်းမလို့ ကျွန်မလည်း လှူ

ဝယ်”

ရွှေရုပ်သွင်က သူ့ထက်အရင်ဦးသွားခြင်းအပေါ် မင်း
ခေါင် ငြိမ်သက်ပြီးမနေနိုင်။

“ကျွန်တော်လည်း လွှဲခိုင်းမယ်။ လက်ကိုင်ဖုန်းတွေက
ပြစ်ကြီးနားတော့ ရပြီး ဒီမှာ မရဘူးနော် ဘိုးဘိုး”

“အိတ်ချိန်းကတဆင့် ဆက်ရတယ်။ အိမ်မှာလည်း ဖုန်းရှိ
တယ်။ ဒီမှာလည်း ရှိတယ်။ ဒီက အလှူရှင်တွေရဲ့ငွေနဲ့ ရပ်တည်ထား
တာဆိုတော့ အိမ်ရောက်မှ ဆက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး”

မိဘမဲ့ကလေးများကို မြင်တွေ့ရတော့ ဘာရယ်မဟုတ်၊
ကဘက်ဘက်က ပြည့်စုံခဲ့သော ရွှေရုပ်သွင် ရင်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
သို့နှင့်လာခဲ့သည်။

ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ် ကလေးလေးတွေ မိခင်ရင်ငွေ့ကို မသိ
မိတ်က အာရုံတစ်ခုက တမ်းတ ရှာဖွေနေရှာလိမ့်မည်ဟဲ့. . . ။

ရွှေရုပ်သွင်အကြောင်း သိနေသဖြင့် မစာက သူ့လက်
ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

မျက်ရည်များက ဝေ့သီနေသည်။

မင်းခေါင် ရွှေရုပ်သွင်၏အသည်းနှလုံးနှလုံးလေးကို နား
လည် သဘောပေါက်ကာ ကျေနပ်သွားသည်။

မိန်းမဆိုလျှင် နှလုံးသားနှုတ် အသည်းဖြူဖြူလေးမှ မိန်းမ
သသည်ဟု သူခံယူထားသည်။

မိန်းမသားများက သိပ်ထက်မြက်နေလျှင် မတော်။

www.burmeseclassic.com

ယောက်ျားကို ရင်ပေါင်တန်းကာ အနိုင်ယူချင်တတ်သလို အလေးမထားချင်တတ်ကြောင်း အပေါင်းအသင်း ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများကြောင့် သူသိနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများကို သူ့ကြေညာထားသည်။

“ငါ မိန်းမယူရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမအပီသဆုံးသော မိန်းမ၊ အကြင်နာတတ်ဆုံးသော အဖြူရောင် နှလုံးသားပိုင်ရှင် မိန်းမကိုမှ ယူမှာ” ဟု... .

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းတွေက... .

“မင်းရဲ့အဖြူရောင်နှလုံးသားပိုင်ရှင်မိန်းမက မယ်ကုဝဏ်လို့ ရုပ်မျိုးဆိုရင်ကော... .”

ဒါကိုပင် သူက အလေးမထား၊ အနိုင်ယူလိုမှု တစ်ခုတည်းဖြင့်... .

“မယ်ကုဝဏ် မကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ အရေးပြားတစ်ထောက်စာ အလှထက် နှလုံးသားအလှက ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာမှာပါကွာ”

ဟု ပြောခဲ့သည်ကို သတိရကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟင်... . ခေါင်က ဘာကို ပြုံးတာလဲ၊ ကျွန်မကို လှောင်တာလား”

ရင်ခွင်ပိုက် ကလေးများကို သစ်သား ပုခက်လေးများနှင့် ထားရာ အခန်းက အထွက်တွင် မျက်ရည်သုတ်နေသော ရွှေရုပ်သွပ်က သူ့အပြုံးကို မြင်တွေ့သွားပြီး ရုန်တွေ့လေသည်။

မင်းခေါင်က ပြောပြသလဲ... .

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ... . စွန့်ပစ်ရက်တဲ့ မိဘတွေကို ဒေါက်ကန်လို့... .”

ရွှေရုပ်သွပ်ဆီမှ မျက်စောင်း ရောက်ရှိလာပြီး... .

“အရူးလား... . ဒေါက်ကန်ရင် ပြုံးရတယ်လို့... .”

“ဟုတ်တယ်လေ... . ဒေါသဆိုတာ မီးလျှံ၊ အပြုံးဆိုတာ ရေအေး၊ ဒီတော့ ဒေါသမီးလျှံကို အပြုံးဆိုတဲ့ရေအေးနဲ့ ပက်ဖြန်းရတာပေါ့ဗျာ”

“ခေါင်... . အရူး”

ရင်းနှီးမှုလေးတွေက မြစ်ဆုံမှာပင် စတင်ခဲ့သည်မို့ ရွှေရုပ်သွပ်က မညှာမတာပင် သူ့အား ထောပနာပြုလိုက်သည်။ နောက်

“ဘိုးဘိုး... .”

“ပြော... .”

“သမီး ကလေးတွေရဲ့ကျန်းမာရေးကို ဒီနေ့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးမယ်”

“ဟင်... .”

ဘိုးမာယက သူ့အား အံ့အားသင့်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးက ဆရာဝန်ပါ ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုး ခွင့်ပြုရင် ဒီနေ့ သမီး ကလေးတွေ ကျန်းမာရေးအတွက် လုပ်အားပေးချင်တယ်”

မင်းခေါင် လေးစားသွားရသည်။ ဖြူဖြူနုနုပန်းကလေးရဲ့

စေတနာနဲ့ ပညာက မသေးပါလားဟု။ တဆက်တည်း... .

“ဒါဆို ကျွန်တော်က ဒေါက်တာကို အကူအညီပေးမယ်”

နာရီအဖြစ် တာဝန်ယူပါမယ်၊ ကြက်ခြေနီသင်တန်းတော့ တက်ခဲ့ဖူး ပါတယ်၊ ဖြစ်မလား ဒေါက်တာ ရွှေရုပ်သွင်”

“အိုကေ... ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘိုးဘိုး ခွင့်ပြုမှာလား”

ဘိုးမာယ၏ မျက်ဝန်းက တောက်ပသွားပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်မပြုရ မှာလဲ... ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဒါဆို မစာ... ကျွန်မ ဆေးအိတ်ကလေး ပြန်ယူပေးပါ”

“ဒီမှာလည်း ကြက်ခြေနီသေတ္တာတော့ ရှိပါတယ်”

“လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးရှိရင် ပြေးဝယ်လို့ရအောင် ရုပ်ဆိုးကို ဆိုင်ကယ် ဒီဘက် လာပို့လို့ အဘိုးပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်ဦး၊ အဲဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ မိန်းကလေး လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”

မစာ တစ်ဖက်ခြံဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

“အင်း... ဆရာမကြီးက ဒါကြောင့် အကျိုးပေးမယ့် အထူးဧည့်သည်တွေ မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မြစ်ကြီးနား က အပြန် ပြောတာကိုး၊ ကောင်းပါတယ်... မင်းတို့ဟာ လာခြင်း ကောင်းတဲ့ ရွှေဧည့်သည်တော်လေးတွေပဲ၊ အင်း... ဘဝပေါင်း အသင်္ချေ ဆပ်စရာရှိတဲ့ အတိတ်ဘဝကြွေးတွေကို ဒီဘဝ အပြီးဆပ် ကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

ညည်းတွားသလိုလို ပြောလိုက်သော ဘိုးမာယ စကား ကြောင့် မင်းခေါင်တို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်

လိုက်ပြီးမှ...

“ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော်တို့အတိတ်ကို သိနေလို့လား”

“မင်းတို့ ဟော်နန်းကို ရောက်ရင် ငါ ဘာကို ဆိုလိုသလဲ ဆိုတာ သိမှာပေါ့ကွာ”

ဟုသာ ပြောပြီး...

“ကိုင်း... ခဏနားကြဦး၊ အဘိုး စန္ဒယား သွားတီးလိုက် ဦးမယ်”

ရွှေရုပ်သွင်တို့ ဘိုးမာယနောက် ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ နေရာချထားပေးရာ ဧည့်ခန်း၌ အညောင်းဖြေ ခေတ္တထိုင်ကာ နားလိုက်လေတော့သည်။

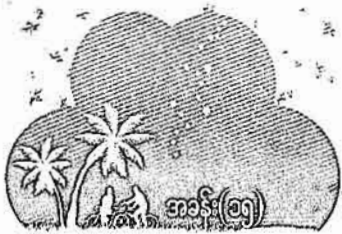
“ထူးဆန်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား ခေါင်”

“အင်း... အိပ်မက်တိုင်းပြည့်တစ်ခုထဲ ရောက်နေသလို ပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလဲ အဲဒီလို ခံစားရတယ်”

သူတို့နှစ်ဦး၌ တူညီသော ခံစားမှုများ ဘာကြောင့် ရှိနေရ ပါလိမ့်...။





“ရွှေရုပ်သွင်... တော်တော် မောသွားပြီလား”

နဲ့လည် ထမင်းစားကို ဂေဟာ၌ မကျွေး။ အိမ်၌သာ ပြန်စားစေသည်။ ရွှေရုပ်သွင်တို့က ရထားလုံးနှင့်၊ ဦးရုပ်ဆိုးက မောင်းနှင်ပေးသည်။

ဘိုးမာယကို တင်ပြီး မင်းခေါင်က ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြန်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားပိုင်း၌ လူစုံသည်နှင့် ဒေါ်သဇင်က မေးလိုက်သည်။

ရွှေရုပ်သွင် ပြီးရယ်ကာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒေါ်သဇင် တွေ့မြင်မှမှာ မဟုတ်ဘဲဟု သတိရကာ...

“မမောပါဘူး အန်တီ၊ ပျော်တောင် ပျော်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေအများစုက ကျန်းမာရေး ကောင်းနေတယ် နော်”

“ဒါပေါ့... သူတို့ကို တစ်လတစ်ခါ ကျန်းမာရေး စစ်ဆေးပေးဖို့ကို ဒီမြို့က ဆရာဝန်တွေက အလှည့်ကျ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဒါနပြုကြပါတယ်။ မိဘမဲ့ဆိုကတည်းက သူတို့ရဲ့ဝမ်းတွင်းပါ ရောဂါဝေဒနာကတော့ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို ရှိမှာပဲလေ၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ တိုင်းရင်းဆေးဝါးနဲ့ အစားအသောက်တွေကတော့ ကလေးတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူ အများကြီး ဖြစ်စေတာလည်း ပါတယ်”

ဒီနေ့ ထမင်းပိုင်းတွင် စကားအများဆုံးမှာ ဒေါ်သဇင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်သဇင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မြင်ဖူးသလိုလို ခံစားရသည်။ ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်အချိန်ကလဲဆိုတာကို စဉ်းစား၍ မရချေ။

“ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး ဟော်နန်းကို သွားကြပေါ့၊ ကိုရုပ်ဆိုး လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ဦးဖိုးထူးလည်း ဟော်ကို သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်”

မင်းခေါင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အန်တီက ဦးဖိုးထူးကိုလည်း သိတာပဲလား”

“သိတာပေါ့... ဝန်းစီမြို့လေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဟာ၊ ဝန်းစီမြို့ ကျဉ်းရုံတင် မကဘူး၊ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဆိုတာရယ်... သံသရာစက်ဝန်းဟာလည်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတာ

ကို မောင်ရင်တို့ မကြာခင် နားလည်လာမှာပါ။ ဒါထက် ရွှေရုပ်သွင်က အန်တီတို့ကို သမီးကိုယ်သမီး မိတ်မဆက်ပေးရသေးဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ဖခင်ကလည်း ဝန်းစီ ဇာတိပါပဲ။ ဆရာဝန်တစ်ဦးပါပဲ... ဦးအောင်သွင်ပါ။ အမေကတော့ ဆုံးပါးသွားတာ ငါးနှစ်ရှိပါပြီ။ ပါပါက အယ်လ်အေမှာပဲ နေပါတယ်... ကြာပါပြီ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးသွားသည်။ ဘိုးမာယက ကျောကို ဆန့်ရင်း...

“အစာစားပြီး ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ ဝက်မှိန်းမှိန်းရင်း ခါးဆန့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ထသွားလေသည်။ ရွှေရုပ်သွင် ငြိမ်သက်သွားသော ဒေါ်သဇင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမှ တုန်ပြန်စကား မပြောသဖြင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေစဉ်...

မင်းခေါင်က အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဖြိုခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဟော်နန်းဘက်ကို ခေတ္တသွားခွင့်ပြုပါ။ နောက်ပြီး ဆက်သွယ်ရေးဘက် သွားပြီး ဘဏ်အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ဦးမယ် အန်တီ”

တုန်ပြန်မှု မရှိ... ကျောက်ဆစ်ရုပ်အသွင် ငြိမ်ချက်သား

ကောင်းလျက် ရှိနေရာ... .

ဒေါ်ကျည်းတန်က သူတို့အား “သွား... သွား” ဟု လက်နှင့် အရိပ်အယောင်ပြုလိုက်လေသည်မှီ သူတို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟ”

မင်းခေါင်က ဦးရုပ်ဆိုးနှင့် မြင်းလှည်းဦးမှာ အတူတူ ထိုင်လိုက်ပြီး ရွှေရုပ်သွင်နှင့် မစာက နောက်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

ဝန်းစီ၏ နွေလည်နေကလည်း ပူပြင်းလှသည်မှီ မြင်းလှည်း

ကို အမိုးတင်ထားသည်။

မစာက မြင်းရထားပေါ် တက်တက်ချင်း “ဘယ်လိုလဲ”

ဟူသော အာမေဋီတံသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွှေရုပ်သွင်က ဦးရုပ်ဆိုးကို မေးငေါ့ပြုလိုက်တော့...

မစာက...

“နားမကြားဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

တကယ်ကို ဒုက္ခိတ ကယ်ဆယ်ရေးစခန်း ဖွင့်ထားသည်နှင့် တူပါလား။

ဒေါ်ကျည်းတန်က အ၊နေသည်။ ဦးရုပ်ဆိုးက နားမကြား။ ဆရာမကြီး ဒေါ်နှင်းပွင့်သဇင်ခိုင်က မျက်စိမမြင်... .

သို့သော် အဲဒီအထဲ အသက်(၁၀၀)ပြည့်တော့မည့် ဘိုးမာယက ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်မှ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ဖြစ်နေသည်။ ထူးဆန်းသည့် မိသားစုပင်... .

“အန်တီပုံစံ ထူးဆန်းတယ်နော်၊ လက်တောင် တစ်ခုစီ

ဆတ် တုန်နေတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ မစာက တွေ့လို့လား”

“တွေ့တာပေါ့... လက်က ပေါင်ပေါ် တင်ထားတာကိုး၊ နောက်... လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်တယ်”

“အဲဒါ ရွှေရုပ်သွင် မိဘတွေအကြောင်း ကြားသွားပြီးမှ မှတ်လား”

မင်းခေါင် မနေသာပဲ ရှေ့မှနေ၍ စကားကို လှမ်းထောက် လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုခေါင်ကော သတိထားမိတယ် မှတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဧကန္တတော့ အန်တီက ရွှေရုပ်သွင်တို့ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ပါပါကို ပြန်မေးကြည့်ရမလားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပါပါက ဒီမှာ မှ မရှိသေးတာ၊ ကြီးကြီးမေဆီပဲ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်လိုက်တော့ မယ်”

ရွှေရုပ်သွင်ကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် ရင်ထဲကတော့ မအေးချမ်းချေ။

မိမိတို့ မိသားစု၏ပုံရိပ်သည် ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာသည်။ ပါပါက နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် ထွက်သွားပြီးကတည်းက ပြန် မလာတော့။ မာမိကလည်း မလိုက်။ ပါပါ ပြန်လာသည့်အခါလည်း ဘိုဆန်ဆန် တစ်ခန်းစီပဲ ခွဲအိပ်ကြသည်။ နွေးထွေးသော မိသားစု ပုံစံမရှိခဲ့ချေ။ ပါပါ၏အနေစိမ်းမှုကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း

ပါပါထက် ပါပါအစ်ကို ဘာဘေဖေနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးနေထိုင်ခဲ့သည်မို့ ဘာဘေ၏ဇနီး ကြီးကြီးမေကြောင့် ဤဒေသသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်... မာမိ သေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ပါပါ၏ဆက်ဆံ မှုကတော့ နွေးထွေးလာသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းမှန်မှန်ဆက်ပြီး သူ့ကိုလည်း အယ်လ်အေသို့ နှစ်စဉ် အလည်ခေါ်လေသည်။

ပါပါက သိရခက်သည်။ နှလုံးသား မပါသည့်လူအလား အေးစက်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေ သည်။

ပါပါမှာ ဘာခံစားချက် ရှိသလဲဟု သူ ကြီးကြီးမေကို မေးခဲ့ တော့...

“မတ်တော်မောင်ရဲ့ဝေဒနာက ချစ်ကံခေတ်လူတိုင်းနဲ့ ပကင်းနိုင်တဲ့ အသည်းကွဲဝေဒနာလိုသာ မှတ်ထားလိုက်ပါ သမီး လေးရယ်” ဟုသာ ပြောခဲ့သဖြင့် သူလည်း ထပ်မေးမို့ မကြိုးစားခဲ့ ချေ။ ယခုတော့...

“ဟော... ကြောက်စရာကြီးဟယ်”
မစာက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်မှ ပါပါထံသို့ ပာထွေးနောက်ပြန်ရောက်ရှိနေသော ရွှေရုပ်သွင် ပစ္စပုန်ကာလသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

မစာ ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ထီးထီးကြီး ရှိနေ သော နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ပဟော်ဂန်ရောင် တောက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်းပေါ်ကသာ

www.burmeseclassic.com

ရွက်ပြတ်တောတွင် ရှိသောဒေသမို့ ထင်ပါသည်။ သစ်များမှာ ကျွန်း
တွေသာ များလေသည်။

အပင်ကြီးများ အံ့ဆိုင်မှုအောက်က ဘွားကနဲ တွေ့ရသည့်
အိမ်အိုကြီး၏ ထည်ဝါခန့်ညားမှုကတော့ ရှိနေဆဲပင်။

ဟော်နန်းတဲ့... ဝန်းစီစော်ဘွား၏နောက်ဆုံးမျိုးဆက်
နေအိမ်တဲ့...။

သို့ဆိုလျှင်...

“ခေါင်...”

“ပြောလေ ရွှေရုပ်သွင်”

“ခေါင်က ဒီက မျိုးဆက်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့”

“ဘာလဲ... အမွေအနှစ် လာရှာတာလား”

“ကျွတ်... မင်းတော့ကွာ”

မင်းခေါင်က ပြောပြောဆိုဆို မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း
လိုက်ပြီး သူတို့ ဆင်းသာစေရန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း...

“ရွှေရုပ်သွင်မို့လို့ ဒီစကားအတွက် သည်းခံလိုက်တယ်
မှတ်ပါ။ ခေါင်ဆိုတဲ့ယောင်များတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အစွမ်းအား
မရှိဘဲ ရတဲ့အမွေအနှစ်ကော အသပြာကောတို့ အလိုရှိတဲ့ကောင်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ အမိခေါင်းထဲ မြဲမြဲမှတ်ထားပေးလိုက်ပါ”

မင်းခေါင်က သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောတော့

ရွှေရုပ်သွင်က အားနာသွားသည်။ သူ့စကားကလည်း အမှန်
တကယ်ပင် လွန်သွားခဲ့သည်ကိုး။

“နေ့စမ်းပါဦး... အမိတို့ကကော ဒီဟော်နန်းကို ဘာကိုစွ
လာတာလဲ”

မင်းခေါင် စကားအဆုံးတွင် “ကျွန်” ဟု သံချေးကိုက်နေ
သော မြည်သံနှင့်အတူ ကနုတ်ဖော်ထားသည့် ကျွန်းတံခါးမကြီး
ပွင့်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်...”

အသက်(၇၀)အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ
သည်။

“အဘိုးက ဦးဖိုးထူး ထင်တယ်”

အဘိုးကြီးက မင်းခေါင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ကြက်သေ
သေနေရာမှ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာလေသည်။
နောက်မှ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်သည့်အသံက...

“သခင်ကြီး” တဲ့...။

မင်းခေါင် အံ့အားသင့်သွားသကဲ့သို့ သူလည်း တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားရာမှ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထောင်ထသွားလေတော့
သည်။





သူ့ကို ဦးချုပ်တွားမတတ် အရိုအသေ ပြုသောအခါ မင်းခေါင် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

(Undated) ခေတ်တစ်ခုကို ပြန်လည်ရောက်သွားသလို မျိုး ခံစားလိုက်ရလေသည်။ နောက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှိုးတိုးရှန်းတန်း ဖြစ်ကာ ဦးဖိုးထူးကို ဆွဲထုလိုက်တော့ အဘိုးကြီးက အထိမခံပဲ ထလိုက်ပြီး ခါးကိုင်းကာ...

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ သခင်ကြီး”

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ ဦးဖိုးထူး၊ ခင်ဗျား အဲဒီလို လုပ်ရင် ကျွန်တော် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား

ထက် အများကြီး ငယ်တယ်”

“ငယ်ပေမယ့် သခင်ကြီး ပြန်လည်မွေးဖွားလာတာပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ရိုသေမှုကိုတော့ ခံယူတော်မူပါ”

“ဟာဗျာ... အဲဒီလို လုပ်နေရင် ကျွန်တော် မနေတတ် တော့ဘူး၊ ကိုင်း... အိမ်ထဲ ဝင်မယ်ဗျာ”

“ကြွပါ သခင်ကြီး၊ အိမ်တော်ကို ဖုန်တစ်စက် မတင် အောင် ကျွန်တော်မျိုး အမြဲစောင့်ရှောက်ရင်း အမှုထမ်းလျက်ပါ ဖရာ”

“ဒုက္ခပါပဲ” ဟု ရင်ထဲကတော့ ညည်းတွားလိုက်မိသော် လည်း မတတ်သာသဖြင့် ဥပင်က္ခာသာ ပြုထားလိုက်သည်။

ခေတ်၏သားပျိုသမီးပျိုများ ဖြစ်သော ရွှေရုပ်သွင်နှင့် သူတို့အတွက်တော့ ဒီအဖြစ်မျိုးက ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

သို့သော်... ရွှေရုပ်သွင်က သူ့ကဲ့သို့မဟုတ်၊ ဦးဖိုးထူးကို သနားနေသည်။

“အဘိုးအသက်ကော ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ရှစ်ဆယ်ပါ သခင်မလေး”

“ဟာ... ကျွန်မကို သခင်မလေးလို့ မခေါ်နဲ့၊ ရှင်တို့သခင် ကြီးနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ ဟင်း... ဟင်း”

ရွှေရုပ်သွင်က ပြောရင်း ရယ်ချင်သွားသဖြင့် ရယ်သံလေး ပင် စွက်သွားလေတော့သည်။

“တံခါးတွေ ဖွင့်လိုက်ရအောင် မစာ”

မှုန်ကုတ်ကုတ် ဖြစ်နေသော အနေအထားကို မင်းခေါင်

မကြိုက်သဖြင့် ပြတင်းပေါက်တစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

မစာကော အဘိုး ဖိုးထူးကပါ သူ့အလိုကျ ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်လိုက်သောအခါမှ အပြင်ဘက် အလင်းရောင် တိုးဝေ့မှုကြောင့် ရှေးဟောင်းပြတိုက်တစ်ခုထဲသို့ သူတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

မဟော်ဂနီရောင် ထနေသော ကျွန်းကနုတ်များနှင့် လူ့အသုံးအဆောင်များနှင့်...

* “ဟင်...”

“ကြည့်ပါဦး ခေါင်”

နံရံပေါ်ရှိ ကနုတ်ခြယ်ထားသည့် ဘောင်အတွင်းမှ ပုံတူပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ထဲမှ စပ်မင်းခေါင်ကျော်စွာ၏ပုံလေလား ထင်မှတ်မှားရသော ပုံတူတစ်ခု။

မင်းခေါင် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားလေသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် ရှေးကုန်းဘောင်ခေတ်က ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် ရွှေစလွယ်သိုင်းထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ရွှေစလွယ်၌ ရွှေချည်ထိုးစာတန်းက ဝန်းစီစော်ဘွားကြီး စပ်နေမျိုး စည်သူ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်လိုက်မည် ဆိုပါက သူ၏ပုံတူတစ်ခုဟု မင်းခေါင် ကောင်းစွာတွေ့မြင်နေသကဲ့သို့...

ရွှေရုပ်သွင်နှင့် မစာတို့မှာလည်း ပါးစပ်လေးတွေ ဟ

လျက် ပုံတူပန်းချီကားကို တစ်လှည့်... သူ့ကို တစ်လှည့်နှင့် ကြည့်လျက် ရှိနေလေသည်။

“သခင်ကြီးရဲ့မြစ်တော် ရောက်ရှိလာပါပြီ။ နို့ပေမယ့် သခင်ကြီး ဝင်စားပြီး လောက မြေမဟီပေါ်ကို အသစ်တဖန် မွေးဖွားခြေချခြင်းလို ကျွန်တော်မျိုး ယုံကြည်တော်မူပါတယ်” ဘိုးဖိုးထူး၏ရှေးကြောင်ကြောင် အပြောအဆို အမူအယာ တို့ကို သူ လက်မခံနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်...

“အဘိုး... ဖိုးထူး”

“ဖရာ...”

ကြည့်စမ်း... လုပ်ပြန်ပြီ ဒီအဘိုးကြီးတော့ဟု စိတ်ထဲ ရေရွတ်လိုက်သော်လည်း နှုတ်ကတော့ မထွက်ရက်။

ရယ်ချင်သော်လည်း ခပ်တည်တည် ထားကာ...

“သခင်ကြီး မွေးဖွားလာတာလို့ မောင်မင်း ယုံကြည်ရင် အမိန့်တော်ချမှတ်... နာခံစေ”

“မှန်ပါဖရာ”

အဘိုးဖိုးထူးက သူ့ရှေ့ ဒူးထောက်ရန် ကြိုးစားလေတော့ သူ မနေသာ။

“မတ်တတ် ခစားစေ”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံလေးများက ရွှေရုပ်သွင်နှင့် မစာထံမှ ထွက်လာလေသည်။

သူ၏ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ကျနေမှုကို ရွှေရုပ်သွင်က ကောင်းစွာသဘောပေါက်လေသည်။

သူ... ရွှေရုပ်သွင်ကို စွေကြည့်လိုက်သည်။
ရွှေရုပ်သွင်က သူ့အား မျက်စိမှိတ်ပြကာ...
“Carry on... ခေါင်... Carry on”

သူနားလည်ပါတယ်... ဆက်လုပ်ဟူသော သဘောမျိုး ပြောလိုက်မှ မင်းခေါင်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။
လောလောဆယ် သူ အစိုးရိမ်ဆုံးအရာတစ်ခုက...
ရွှေရုပ်သွင်က သူ့အား “ဂေါက်” နေသည်ဟု ထင်သွားမှာ ကို ဖြစ်သည်။

ယခုလို ရွှေရုပ်သွင်က နားလည်မှု ရှိတော့ သူလည်း Un-
dated က အမှုအရာမျိုး လေသံမျိုး သုံးကာ...
စိတ်ထဲမှာတော့ “ကန်တော့... ကန်တော့ အဘိုးဖိုးထူးရေ”
ဟု တောင်းပန်ရင်း...

“ငယ်ကျွန်ကြီး”
“ဖရာ... ခစားလျက် ရှိကြောင်းပါ”

“ယနေ့ ဒီအချိန် ဒီအခါမှစ၍ သင်သည် ငါ့အား ခေါင်ဟု ခေါ်စေ”

“မခေါ်ယူဝံ့ကြောင်းပါဖရာ”

“ဒုက္ခပါပဲ... နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျားမခေါ်ရင် ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်၊ ဘယ်တော့မှ ဒီကို မလာတော့ဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာတွေလည်း မလုပ်တော့ဘူး”

မင်းခေါင် ခပ်တည်တည်နှင့် လှည့်ထွက်ဟန် ပြင်တော့
ခြေဖက်မတတ် တောင်းပန်ရင်း... . .

“မလုပ်ပါနဲ့ သခင်ကြီး၊ အပြစ်တော် မခံယူရဲပါ၊ ခေါ်ဆို ခေါ်ပါ့မယ်ဖရာ”

“အဲဒီဖရာလည်း မပါစေနဲ့”
“မှန်ပါဖရာ... အဲ... . .”

“ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောရင် တော်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် ဒီမှာနေမယ့်ဆိုရင် အဘိုးအတွက် အဆင်ပြေ မလား”

အဘိုးဖိုးထူးမျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ ဝမ်းသာလွန်း
သဖြင့် မျက်ရည်များပင် လည်ရှာသည် ဆိုသလိုမျိုး ဖြစ်ကာ... . .

“ပြေတော်... အဲ... ပြေပါတယ်... ခေါင်၊ ကျွန်တော် လိုလေသေးမရှိ လုပ်ဆောင်ပေးပါ့မယ်”

“အဘိုး... အတိတ်ခေတ်ကို ထားခဲ့ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟာ စစ်မင်းခေါင်ကျော်စွာပါ၊ အဖေက အတိတ်က ရွှေထီးဆောင်း ခဲ့တာကို မတမ်းတဆင်လို့ ကျွန်တော့်နာမည်မှာတောင် စည်သူမျိုး ကို ဖျောက်ခဲ့တာပဲ”

ပုံထူထဲက သူ၏ဘိုးတော် စစ်နေမျိုးစည်သူနှင့် တူသော နာမည်ပင် မပါတော့။ ဒါကိုလည်း ဖေဖေက သူ့ကို မွေးလာတော့ အဖေ၏အဖေ သူ့အဘိုးဖြစ်သူ စစ်မင်းခေါင်စည်သူက... . .

“ခမည်းတော်က မင်းဆီ လာမယ်လို့ ငါ့ကို အိမ်မရွက်ပေး”

တယ်ကွ၊ ခမည်းတော် ဝင်စားမယ်နဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောတတည်း ဖေဖေက ခေါင်းမာစွာပင် . . .

“အဘိုးကို ကျွန်တော် မှီခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေပဲ မှီတာမှီ အဖေနာမည်နဲ့ ကျွန်တော့်နာမည် ပေါင်းပြီး မင်းခေါင်စည်သူပဲ မှည့်မယ် အဖေရာ” ဟု ဆိုခဲ့ကြောင်းနှင့် အဘိုးကလည်း မတတ် သာကာ လက်ခံခဲ့ရှာသည်။

သို့သော် အဘိုးက သူ့အရွယ်ရောက်လာတာကို ကြည့်ပြီး “ခမည်းတော်နဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲကွာ” ဟု ရေရွတ်တတ်သည်ကို သူ မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ သူ့အဘိုး စပ်မင်းခေါင် စည်သူလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

“ခေါင် . . . ခေါင်လို့ ဆိုနေ၊ ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် တွေးနေရတာလဲ”

ဟု ရွှေရုပ်သွင်က စိတ်မရှည်စွာ သူ့နား ကပ်ပြီးအော်မေး မှ မင်းခေါင်အတွေးတို့ လွင့်ပြယ်သွားသည်။

“ဗျာ . . . ဘာ . . . ဘာမေးလိုက်တာလဲ”

“ခေါင် . . . ဒီမှာ တကယ် နေခဲ့မလို့လား”

“ဟင့်အင်း . . . ခုတော့ မနေဘူး၊ ညနေမှ လာခဲ့မယ် အဘိုး၊ ဘိုး သားသမီးမြေးတွေကော ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် . . . မြေးတစ်ယောက်၊ သူ ခုတော့ ရွှေသွားနေပါ တယ်”

“ဘယ်ရုံးလဲ”

“အိတ်ချိန်းရုံးမှာပါ”

“ဪ . . . အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အိတ်ချိန်း သွားပြီး ဖေဖေတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်မလို့ပါ”

“ဟာ . . . အိတ်ချိန်းသွားစရာမလိုပါဘူး၊ ဒီမှာ တယ်လီ ဖုန်းရှိတာပဲ၊ ဆက်ပါ . . . သခင် . . . အဲ . . . ခေါင်၊ ကျွန်တော်မျိုး ခေါ် ပေးပါမယ်”

ကျွန်တော်မျိုးလောက်ကိုတော့ မင်းခေါင် တားမနေတော့။ အစစအရာရာ ပိတ်ပင်လွန်းအားကြီးပြန်လျှင်လည်း အဘိုးဖိုးထူး ခဖျာ အနေကျဉ်းကြပ်လွန်းရှာမည်။

Undated ဖြစ်နေသော ဖုန်းနက်ကြီးကို ပုခက်ပေါ်မှ မယူပြီး လက်လှည့်တန်နှင့် တကျီကျီ လှည့်လေသည်။

“ဟယ်လို့ . . . ဟယ်လို့”

“နေပါတော့ အဘိုးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ပါမယ်”

အဘိုး ဖိုးထူးက ရယ်သွေးသွမ်းကာ တယ်လီဖုန်း စကား ပြောခွက်ကို ပုခက်တွင် ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး . . .

“အဟဲ . . . မြို့က ကျဉ်းပေမယ့် လူဦးရေက များများလာ တော့ ဖုန်းပြောတဲ့လူတွေကလည်း များလာတာကို သခင် . . . အဲ ခေါင် . . . ကျွန်တော်မျိုး ပစ္စည်းတွေ လာသယ်မယ်၊ ဆရာမကြီးအိမ် မှာ တည်းတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မသယ်ပါနဲ့ . . . ရတယ်”

“မြေးလေးနဲ့ ဆိုယ်ကယ် ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ် သခင်ကြီး၊ အဲ . . . ခေါင် သုံးဖို့ပါ”

“ရတယ် အဘိုး၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ဖေဖေ ဆက်ရင်သာ

ကျွန်တော် ဒီည ဒီအိမ်မှာ လာအိပ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောထား နှင့်ပါ”

“အမိန့်... ကောင်းပါပြီ ခေါင်”

အဘိုးဖိုးထူး၏ကျင့်သားမရသေးသဖြင့် ထစ်ငေါ့နေသော စကားများကြောင့် မင်းခေါင် ပြုံးလိုက်မိသကဲ့သို့ ရွှေရုပ်သွင်တို့က လည်း နှစ်ယောက်သား ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်... .

“ဟင်... နောက်ဘက်မှာ အဆောင်တစ်ဆောင် ရှိသေး တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး၊ ကျေးတော် ကျွန်တော်တွေ နေတဲ့အဆောင်လေ၊ အဘိုးက အဲဒီမှာ နေတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ လူနေထားသလိုပဲ ပြောင်လက်နေတာပဲနော်”

“အဘိုးမြေးက နေ့တိုင်း ရုံးမသွားခင် သန့်ရှင်းရေး အမြဲ လုပ်ပေးပြီးမှ သွားတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုးရယ်၊ ဒါထက် အဘိုးမြေး နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ခု အိတ်ချိန်းသွားမလို့... .”

“နှင်းရူပါ... ပါ... .”

“အပေါ်ထပ် တက်ကြည့်ကြည့်မလား မိန်းကလေးတို့”
ရွှေရုပ်သွင်က နာရီကြည့်လိုက်သည်။ မွန်းလွဲ တစ်နာရီ ကျော်နေပြီ။ အကယ်၍ အိမ်တွေနှင့် အဆက်အသွယ်ရလျှင် ဝှေ့ကို Fax နှင့် လွှဲမည်ဆိုပါက ဒီနေ့ ရနိုင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့်... .

“နောက်နေ့မှပဲ လာလည်ရင်း ကြည့်တော့မယ်၊ သွားရ အောင်နော် ခေါင်”

“ကောင်းပြီလေ”

ရွှေရုပ်သွင် သဘောကို နားလည်သဖြင့် မင်းခေါင် လက်ခံ လိုက်သည်။ အဘိုးဖိုးထူးကို ကြည့်ကာ... .

“အဘိုး... ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ညနေ ကျွန်တော့်မှာသာ လာလိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာ... ကျွန်တော်မျိုး ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာကြိုခိုင်းပါ မယ်”

“သွေးပြီနော် အဘိုး”

ရွှေရုပ်သွင်တို့ကလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ဦးရပ်ဆိုး၏ မြင်း လှည်းပေါ် အသီးသီး တတ်လိုက်ကြသည်။

မင်းခေါင် ရင်ထဲ၌ အိမ်ကြီး... ဒေသခံများအခေါ်တော့ ဟော်နန်းကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသလိုလို ခံစား လိုက်ရသည်။

လူဝင်စားတူသော အဖွဲ့အလမ်း မရှိပါဘဲလျက် ရင်ထဲ၌ ယခုလို ခံစားမှုမျိုးကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ မဆန်းစစ်ချင်တော့။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ သူသည် ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးသည်။ ဒါကလည်း... .

“ခေါင်... .”

“ဘာလဲ ရွှေရုပ်သွင်”

“ကြည့်ပါဦးနော်... လွမ်းစရာကြီး”

“ဟင်... အမိကလည်း လွမ်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ခေါင်တစ်ယောက်တည်း နေရဲလားဟင်”

ရွှေရုပ်သွင်က ဂရုတစိုက် မေးလာသောအခါ မင်းခေါင် ထုခွန်မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိရာပါ လား။

“မနေရဲတော့ကော... အမိက လာနေပေးမှာလား”

ရွှေရုပ်သွင်က ရယ်ကာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီးတော့...

“ကျွန်မက ဆရာဝန်ပေမယ့် သရဲကြောက်တတ်တယ်။ ဒီလိုအိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးတွေကို သိပ်ကြောက်တာ... နေရဲ ပေါင်”

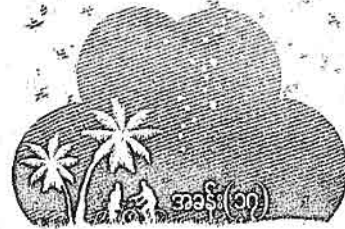
ဟု ပန်းတွန်းပြီး ပြောလိုက်ပုံလေးကိုက ချစ်စရာ။ ဆွဲဖက် ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ချင်စရာဟု မင်းခေါင် နောက်သို့ ငဲ့စောင်း ကြည့်ရင်း မချင်မရဲ ထွေးလိုက်မိလေသည်။



အပိုင်း(၃)

အသက်ကြွေးအတွတ်အချစ်ပေး





နောက်ပိုင်းကောက်ကြောင်းလှသော အမျိုးသမီးကို ကြည့်
မင်း ရွှေရုပ်သွင် စိတ်ထဲမှနေ၍...

“နှင်းရူပါ” မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိလိုက်သည်။
သို့သော်...

“နှင်းရူပါ... နင့်ဧည့်သည်တွေ့တဲ့”

ဟု ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ စောစော
က ကောက်ကြောင်းလှလှလေးက နောက်သို့ လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်
တော့...

ရွှေရုပ်သွင်၏ဆုတောင်းက မပြည့်ဝသည့်အပြင် ရင်ဖိတ်

စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ရှင်. . . ဟို. . . ဟို. . .”

နှင်းရွှေပါဇာမုက်နှာလှလှလေးအစုံထဲမှ လှပသောမုက်ဝန်း နက်ကလေးကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားလေတော့သည်။

ရွှေရုပ်သွင်၏နောက်၌ ရှိနေသော “ခေါင့်” ထံသို့ စူးစူးရှရှု ကျရောက်နေမည့် နှင်းရွှေပါအကြည့်၌ အံ့အားသင့်ခြင်းတို့ ပါဝင် ရောယှက်နေပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် စပ်မင်းခေါင်ကျော်စွာပါ မနှင်းရွှေပါ။ အဘိုး ဖိုးထူးက လွတ်လိုက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်ကို ဖုန်းခေါ်ချင်လို့ပါ။ အဲဒါ အကူအညီပေးနိုင်မလား။”

“ဪ. . . ရ. . . ရပါတယ်. . . အစ်ကိုလေး။”

ရွှေရုပ်သွင်ရင်ထဲ၌ တစ်ခါမှ စိတ်ပုပ် မဝင်စဖူးဝင်လာ သည်။

“ဟွန်း. . . ခေါင်ကိုများ တရင်းတနီး အစ်ကိုလေးတဲ့။ ကြည့်နေလိုက်တဲ့ မျက်လုံးက ညှိအားအပြည့်နဲ့ပါလား။” ဟု စိတ်ထဲ၌ ဝန်တိုစကား ပြောနေမိသည်။

“နံပါတ်ပြောပါရှင်”

ခေါင်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ. . .

“ရွှေရုပ်သွင်. . . နံပါတ်ပြော”

“၀၉၅၁xxxxx”

ဂဏန်းကိုးလုံးကို အရင်ရွတ်ပြလိုက်သည်။ ဘယ်သူ ခေါ်ခေါ် ဖုန်းဆက်ဆက် လုပ်ပေးရမှသာ ဆက်သွယ်ရေးဝန်ထံ။

၀တ္တရဲ့တာဝန် မဟုတ်ဘူးလား။

“ရပါပြီ အစ်မ”

ရွှေရုပ်သွင် ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခုမှ ဒုက္ခရောက် နေပြီ။ အရေးကြီးသော စကားကို ပြော၍ မဖြစ်သေး။ ထို့ကြောင့် လိုရင်းကိုသာ ပြောလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးမေ. . . သမီးပါ”

“ဟာ. . . သမီးလေး။ ကြီးကြီးမေ ဖုန်းခေါ်နေတာ မရလို့ ဝန်းစီရောက်နေပြီထင်တယ်. . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးမေ။ ပါပါဆီက ဖုန်းလာလား”

“လာတယ်. . . သမီးကို ဝန်းစီလွတ်တယ်ဆိုလို့တောင် ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးမြန်းနေသေးတယ်။ ရှေ့အပတ် ပြန်ခေါ်မယ်တဲ့”

“အရေးကြီးတာ ပြောမလို့ သမီးဆီကို ငွေပို့ပေးပါ ကြီးကြီး

မေ”

“မလောက်တော့ဘူးလား”

“လောက်ပါတယ်. . . ဒီက မိဘမဲ့ဂေဟာရယ် ဘိုးဘွား ပိုင်သာရယ်ကို လှူချင်လို့. . .”

“ဟုတ်လား. . . ဘယ်လောက် လွှဲပေးရမလဲ။ ဘာဘဏ်

ပိုသလဲ”

“ခဏနော် ကြီးကြီးမေ”

ဖုန်းမှ မုက်နှာလွဲဖယ်ပြီး နှင်းရွှေပါဘက်သို့ လှည့်ကာ ကြည့် လိုက်သည်။ ကြည့်ပါဦး. . . နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြော နှင့် အကြည်ဆိုက်နေလိုက်တာများ။

“နှင်းရူပါ... ဒီမြို့မှာ ဘာဘက်ရှိသလဲ”

“မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲပဲ ရှိပါတယ် အစ်မ”

“နေ့ချင်းရောက်ရဲ့လား”

“ဖတ်စ်နဲ့ လွဲရင် ရောက်ပါတယ်၊ နာရီဝက်အကြာ ငွေထုတ်လို့ ရပါတယ်ရှင်”

ရွှေရုပ်သွင် ဖုန်းခွက်နှင့် ပါးစပ်ပြန်အပ်လိုက်ရသည်။

“ကြီးကြီးမေ”

“ပြော... သမီး”

“မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲပဲ ရှိတယ်တဲ့”

“ကောင်းပြီလေ... ကြီးမေ ခုပဲ လွတ်လိုက်မယ်၊ သမီး ဘယ်လောက်လျှင်ချင်သလဲ”

“ခြောက်ပုံး”

“အိုကေ... နေကောင်းတယ်မှတ်လား၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ”

“ကိစ္စအားလုံးပြီးရင် ခေါင်နဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ခေါင်... ”

“ကြီးကြီးမေရဲ့တူတော်မောင်ကြီး စပ်မင်းခေါင်ကျော်စွာ့၊ လေ၊ ဒီမှာ တိုးနေတယ် ကြီးကြီးမေ”

တမင်ပင် လေသံလေး နဲ့နဲ့မြင့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ဘယ်ရမလဲ... နှင်းရူပါနှင့် စကားပြောနေသော ခေါင်၏ခေါင်းသည် ချာတနဲ့ သူ့ဘက် ရောက်လာပြီး မျက်လုံးအပြူးသွားနှင့် ကြည့်လေသည်။

“ဒါပဲနော် ကြီးကြီးမေ... ဘိုင့်”

ရွှေရုပ်သွင် ဖုန်းချလိုက်ပြီး နှင်းရူပါကို ကြည့်ကာ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပြီး...

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ နှင်းရူပါ”

“မပေးပါနဲ့ အစ်မ”

“မဟုတ်တာ... ဧရာ... ရော့... ခေါင့်အတွက်ပါ ကြိုပေးထားမယ်”

“ကျွန်တော် မမှာတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခေါင်က သူ၏ဘယ်လက်ကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ နဂါးခေါင်းပုံ ရွှေစင်ရွှေသား အခေါက်တစ်ကွင်း ရှိနေသည်။

“ဒါကို ဖျော့လိုက်ပြီး လျှူလိုက်မယ်”

“ဟယ်... နှမြော့စရာ”

“ဘာနှမြော့စရာ ရှိသလဲ၊ ရန်ကုန်ရောက် ပြန်လုပ်လို့ ဂုဏ်ပေး ဟော်အတွက် လုပ်စရာလေးတွေလည်း ရှိလို့ တစ်ခါတည်း ပဲ ထုလိုက်တော့မယ်၊ အိမ်ကိုတော့ ညမှ ဖုန်းဆက်မယ်၊ သွားမယ်... ပျူပါ၊ ညနေရောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟယ်... တရင်းတနိုးကြီး ဖြစ်သွားလိုက်တာ။ နှင်းရူပါကို ပျူပါဟုတောင် ပြောင်းခေါ်နေလေပြီ။ ရွှေရုပ်သွင်၏နှလုံးခုန်သံက ဝပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဖြစ်ပေါ်လာသည်မို့...

“သွားမယ်နော်”

ဟုသာ နှင်းရူပါကို လက်ရမ်းလက်ဆ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သည်။ နှင်းရူပါက သူ့အား ပိုက်ဆံပြန်ကမ်းပေးရင်း...

“ဖုန်းဖိုးက သုံးရာအစိတ်ပဲ ကျပါတယ်။ ပိုငွေပါ အစ်မ”

“ရတယ်... ယူထားလိုက်တော့”

“ဝန်ထမ်းတွေကို လာဘ်ပေးလာဘ်ယူနဲ့ မဖျက်ဆီးပါနဲ့ ဆိုတဲ့စည်းကမ်းရှိနေပါတယ် အစ်မ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

တော်တော်လာတဲ့ မိန်းကလေးပါလားဟု ရွှေရုပ်သွင် ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်စေရန် ပြန်အမ်းငွေကို ယူပြီး...

“ဒါဖြင့် သွားပြီနော်၊ ညနေရောက်မှ ပြန်ဆိုကြတာပေါ့”

ခေါင်က သူ့အား မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဆက်သွယ်ရေးရုံးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ပြင်ပရောက်မှ...

“ရွှေရုပ်သွင်က အန်တီလေး ဒေါ်မာလာစည်သူရဲ့ ယောက်ျား အန်ကယ်လ် ဦးအောင်ထက်ရဲ့တူမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်... ခုမှ သိသလား။ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို အစောကြီးထဲက စပ်မင်းခေါင်ကျော်စွာဆိုတာ သိပါတယ်ရှင်”

ခေါင်က အံ့အားသင့်သွားဟန်နှင့် မျက်မှောင်ချိုတာ သူ့အား မယုံသင်္ကာသလို ကြည့်လာသောအခါ ရွှေရုပ်သွင် ဒေါ်မောင်းသွားသည်။

“ဘာလဲ... ဝန်းစီရဲ့ အမွေခံတစ်ဦးအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားလို့ သိတယ် မထင်နဲ့။ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူခရီးသွားဖော်ဟာ ဘယ်လို လူစားလဲဆိုတာ သိချင်လို့ နဂါးဟိုတယ်မှာ ရှင်အလုပ်များနေတုန်း

ရှင်မှတ်ပုံတင်ကို ယူကြည့်ထားလို့ သိတာ။ ကျွန်မကို ဒီလိုမျက်လုံးမျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့”

“ဟောဗျာ...”

မြင်းလှည်းရပ်ထားရာသို့ လျှောက်လာရင်း ရွှေရုပ်သွင်ရှင်ထဲ မကျေနပ်သမှုတို့သည် ဒေါသအသွင်ပြောင်းကာ ခေါင်ပေါ်သို့ စွဲချက်တွေ ပုံချနေမိသည်။

ခေါင်က အံ့အားသင့်သွားသလို သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ဘာဟောဗျာလဲ... လှည်းပေါ်တက်... အိမ်တန်းပြန်မယ်”

“စောပါသေးတယ်... မြို့ပတ်ရအောင်”

“မပတ်ချင်ဘူး... ရှင်နဲ့ အတူတူ မထိုင်ချင်ဘူး”

မစာကလည်း ဒေါ်ကျည်းတန်နှင့်အတူ ဆရာမကြီးအား အကြားအမြင် လာကြည့်သောသူများအား ကူညီရန်ဟု အကြောင်းပြကာ ဒေါ်သဇင်အိမ်၌ ဆင်းနေခဲ့သည်။ အမှန်တော့ အကြားအမြင်ကိစ္စကို သူ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် စပ်စုရန် နေခဲ့ခြင်းဆိုလျှင် ပို၍မှန်ကန်ပေမည်။

“ရပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်း ဦးရုပ်ဆိုးဆီက မြင်းလှည်းမောင်းပညာ သင်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝင်ဗျား အလိုဆန္ဒနှစ်ခုမှာ ဒီတစ်ခုပဲ လိုက်လျောနိုင်မယ်။ ကျန်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အိမ်ကို တန်းပြန်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကိုတော့ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး။ မြို့ကို ပတ်ဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ပြီးရော၊ ကျွန်မ ဆင်းနေမယ်... ခုရပ်”

“နိုး..”

ခေါင်က ဦးရုပ်ဆိုးလက်မှ မြင်းကော်ကြီးကို ဆွဲကာ မြန်မြန် ဟူသော သဘောကို လုပ်ပြလိုက်လေသည်။

မြင်းကလည်း ကဆုန်ပေါက် ပြေးခေတော့သည်။

“ရှင်.. ခေါင်နော်.. မယုတ်နဲ့၊ ကျွန်မသာ တစ်ခုခုဖြစ် ရှင့်ကို သေတာတောင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ဟ့.. ဟ့.. ဟား”

ခေါင်က ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လိုက်သည်။

ခေါင်ကြည့်ရသည်မှာ မြစ်ဆုံမှာကဲ့သို့ပင် ပျော်မြူးနေလေ သည်။ အဲဒီတုန်းက ခေါင်အပျော်တွေ သူ့ထံသို့ ကူးစက်လာခဲ့ သည်။

ယခုတော့ မကူးစက်သည့်အပြင် တော်တော်ကို အမြင် ကတ်နေမိသည်။

ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပျော်ရွှင် မြူးတူးနေရတာလဲ။

“နှင်းဂူပါ” ဟူသော လှပဝေး၏ညို့မျက်ဝန်း မြားဆိပ်သင့်သွားပြီ မို့လို့လား။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“အမိကို အမည်နဲ့ လိုက်တဲ့ အရုပ်ကလေးလို့ ထင်ထားတာ ခုတော့လည်း ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိတဲ့ လူသားလေး ပါလားလို့ သိလိုက်ရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါ ဒီလောက် ညှစ်ဖျင်းရသလားဆိုပြီး ရယ်တာပါဗျာ”

“ဟွန်း... ကျွန်မလည်း ဟော်နန်းမှာပဲ လိုက်တည်းမယ်”

“ဟ့..”

ခေါင်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ စူးစမ်းသော အကြည့် နှင့် ကြည့်နေလေသည်။

ရွှေရုပ်သွင် ရင်ခုန်သံရိုင်းက မြင်း၏ကဆုန်ပေါက်ပြေးသံ နှယ် တစ္ဆပ်ခွပ်နှင့် သံစဉ်ရိုင်းက မညီတာ။ အကြည့်ချင်း ဆုံမှာစိုး သဖြင့် ဝန်းဝီမြို့၏ရွှေခင်းများသို့ မျက်နှာလွဲဖယ်လိုက်သည်။

“သရဲကြောက်တယ်.. အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးဆိုပြီး ဘယ်က ဘယ်လို့..”

“ဘယ်က ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ရှင်သိဖို့မလိုဘူး ခေါင်၊ ကျွန်မ မှာလည်း ကျွန်မကံစွန့်ပေါ့”

ဝန်တိုခြင်းက သတ္တိမို့ခြင်းကို မွေးဖွားစေလိုက်သည် ထင် ပါသည်။ ရွှေရုပ်သွင်၏ဆုံးဖြတ်ချက်က “နှင်းဂူပါ” ကို မြင်လိုက်ရ သည့် တဒင်္ဂ၌ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား... ကျွန်တော်တောင် ကလေးဘဝကပဲ ရောက်ဖူးတဲ့ အိမ်ကြီးဗျာနော်၊ ရုပ်ကွက်ထဲက ပြောနေတာက သရဲ ခြောက်တယ်တဲ့”

“လုံးဝ မကြောက်ရေးချမကြောက်၊ လာမခြောက်နဲ့... ဇောသွားရုံပဲ ရှိတယ်၊ ဖေးယဲ ခဏဝင်ကြည့်မယ်၊ ကြီးကြီးမေက ဝင်နီမှာလိုက်လို့..”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျ..”

ခေါင်မျက်နှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသည်။ ဦးရုပ်ဆိုးကို လက်ဟစ်မိနေသလို မြေဟန်နှင့် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်း မြို့မစောင့်ခြင်း

ရထားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်း ဒေသခံတွေနှင့် မတူညီသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အသုံးအဆောင်တွေကြောင့် ထင်သည်။ လူတွေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးနေကြသည်။

“ရွှေရုပ်သွင်”

“ဘာလဲ”

“အကောင်းပြောမလို့”

“နားထောင်နေတယ်လေ”

“အန်ကယ်လ် ဦးအောင်သွင်ရဲ့သမီးဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် မဆုံစည်းခဲ့ကြတာပါလိမ့်”

“မာမိကြောင့်ပေါ့... မာမိက ပါပိုဘက်က အမျိုးတွေကို ကြည့်မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ပါပိုဘက် ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ ပွဲဆိုရင် ပေးတက်ခွင့်မပြုဘူး၊ ခု မာမိ ဆုံးသွားမှ ကြီးကြီးမေက ကျွန်မကို သမီးအဖြစ် မွေးစားလိုက်တာ”

“လေးလေးငယ်က တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါလား”

“မပြောဘူးဖူးဆို ခေါင်ကကော ကြီးကြီးမေတို့အိမ် ဘယ် နှစ်ခါရောက်လို့လဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

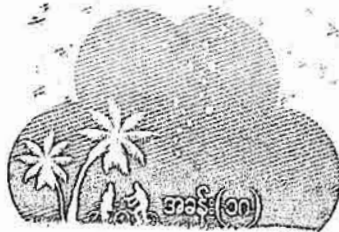
“ကျွန်တော်ကလည်း မိုးရွာတုန်း ရေခဲနေတဲ့သဘောပါ။ အခြေအနေပေးတုန်း မြန်မာပြည်မှာ ခဏနေ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ အချိန်ကုန်နေခဲ့တာ၊ လေးလေးဆီမှာ ဒီလောက်လှတဲ့ရွှေရုပ်ကလေး ရှိမှန်းသိရင် လာလည်တာပေါ့ဗျာ”

“ဟွန်း...”

ရွှေရုပ်သွင် အမျက်မပါသော မျက်စောင်းတစ်ခုနှင့် ပစ် ပေါက်လိုက်တော့ ခေါင်က ရယ်လိုက်သည်။ နောက်... ပင်နီ အချောအကြမ်းများ ရောင်းချနေသော အထည်ဆိုင်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်လေသည်မို့... .

ရင်ထဲမှ ခေါင့်အပေါ် မကျေနပ်မှုများသည် အလို အလျောက်ပင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ဆုံးသွားလေ တော့သည်။





“ညနေစာ စားပြီးမှ သွားကြကွယ်၊ ငါတို့ ဒီမှာ အားလုံး
 စိစဉ်ထားပြီးပြီ ငါ. . . ဖိုးထူးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်”
 ဘိုးမာယ၏စကားကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်ဝံ့ချေ။
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”
 “အဝတ်အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းကို ထွက်ခဲ့ကြဦး၊ ငါ စကား
 ပြောစရာရှိတယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ”
 ခေါင်ကော ရွှေရုပ်သွင်ပါ ဝယ်လာသောပစ္စည်းများကို

သွားထားပြီး ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ဘုံ
 ချလိုက်လေသည်။
 သူတို့နှစ်ဦး ဆက်တီများပေါ်
 ခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဘိုးမာ
 ကြည့်ပြီး. . .

၁၅၈
 ဝတ်ဆင်
 ယယ်

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါ့မြေးမြစ်တွေထက် တော်တယ်၊
 ဂါရဝတရားကို နားလည်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါက ပုံပြင်
 တစ်ပုဒ်ရယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပေးဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
 ကံကြမ္မာကို ငါကြည့်ပေးမယ်၊ လာ. . . ငါ့ရဲ့အခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ကြ”

နှစ်ယောက်စလုံး၏စိတ်ထဲတွင် အပျော်နတ်သားတို့
 ဂျမ်းထိုးမှောက်ခုန် ဖြစ်သွားကြသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှု ငလျင်လှိုင်း ရိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်
 သည်။ လက္ခဏာ၊ ဗေဒင်၊ အကြားအမြင်တို့ကို ခေတ်လူငယ်များ
 ပီပီ အယုံအကြည် အစွဲအလမ်း မထား၊ ဘုရားခန်းအနီးက သီးသန့်
 အဆောင်ခန်းတွင် ဒီနေ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်နှင်းပွင့်သင်ခိုင်ခိုင်က
 ဧည့်သည်(၉)ယောက် လက်ခံကာ ကြည့်ပေးသည်ဖို့ ကိစ္စက ပြီးပြတ်
 သွားသည်နှင့် ဆရာမကြီးက ဘိုးဘွားဂေဟာသို့ သွားနေလေသည်။

ဒေါ်ကျည်းတန်နှင့် မစာဥမှာ အဖွဲ့ကျလျက် မီးဖိုချောင်
 မှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ဘိုးမာယ၏အခန်းထဲသို့ သူတို့ ဝင်သွားသည်နှင့် ရှေး
 ဟောင်းနာရီတစ်လုံးနှင့် နယ်ချဲ့ကို တော်လှန် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော
 ရှမ်းအမျိုးသားများကဲ့သို့ ပင်နီတိုက်ပုံ၊ ခေါင်းပေါင်း၊ ဘော့ဘီ

တံထားသူများထဲမှ လက်ချင်း ချိတ်ကာ ခါးမြှောက် ချိတ်က
နသုန္ဒရီဦး၏ရုပ်သွင်ကို မြင်တော့. . .

ခေါင်နှင့်ရွှေရုပ်သွင် ပါးစပ်လေး ပွင့်သွားကြပြန်သည်။

“ဟင်. . .”

“ဟို. . .”

“ဟုတ်တယ်. . . ဝန်းစိစော်ဘွား စစ်နေမျိုးစည်သူနဲ့ သူ့ရဲ့
ကိုယ်ရံတော်တပ်များ မာယာရဲ့ပုံပဲ။ ကိုင်း. . . ထိုင်ကြ”

ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီးများ ရှိပေမယ့် ခေါင်မထိုင်။ ကြမ်း
ပြင်၌သာ ထိုင်လိုက်သည်။ ရွှေရုပ်သွင်ကလည်း သူ့နည်းတူပင်။
ဘိုးမာယက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီးနောက် သူတို့
နှင့် ကြမ်းပြင်၌သာ ထိုင်လိုက်သည်။

“သုံးဘဝ ခြားသွားပေမယ့် မင်းကို ငါ တစ်နေ့မှ မမေ့ခဲ့
ဘူးဆိုတာ ငါ ဘယ်လို သက်သေပြရမလဲ နေမျိုး”

“ဗျာ. . .”

ခေါင်. . . ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ဘိုးမာယသည်
သတိကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု ဘိုးမာယ၏မျက်လုံးများက ပစ္စုပ္ပန်မှာ မရှိ။
အတိတ်သို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြည့်နေလေသည်။

ဒါတင်မကသေး။

မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ ခေတ္တငြိမ်သက်နေလိုက်စဉ် တင်ပျဉ်
ခွေ ထိုင်လိုက်ပြီး ဒူးပေါ် တင်ထားသော လက်ချောင်းလေးများက
တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာသည့် ဘိုးမာယကို ခေါင် မမှိတ်မသန်

ကြည့်ရင်းက ရင်းရင်းနှီးနှီး ခံစားလိုက်ရသည်။

ရွှေရုပ်သွင်က အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းသဖွယ်
ကြောက်ရွံ့သလို ခေါင့်နံဘေးသို့ တိုးကပ်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခေါင်. . . ဟုတ်တယ်၊ မင်းဟာ သခင်ကြီး စစ်နေမျိုး

စည်သူ ဝင်စားတာပဲ။ လူဝင်စားဆိုတာက ဖျောက်ချင်လို့ စည်သူ
မျိုးရိုးမပါဘဲ မင်းနာမည် ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ပေမယ့် မင်းရုပ်သွင်ကို
ဖျောက်လို့မရဘူး။ မင်းရုပ်သွင်ဟာ သခင်ကြီး စစ်နေမျိုးစည်သူနဲ့
ခွတ်စွတ်တူတယ်။ ပိုပြီးသေချာတာက မင်းရဲ့လက်ညှာလက်မောင်း
ရင်းမှာ သပြေသီးမှည့်ရောင် မန်ကျည်းစေ့ အမှတ်အသားတစ်ခု
ရှိတယ်. . . ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

ခေါင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် မဝတ်တတ်။ လူမြင်ကွင်းသို့လည်း
လက်ပြတ်နှင့် မထွက်တတ်ချေ။ သို့သော် ဘိုးမာယက သူ့ခန္ဓာကိုယ်
တွင်းကို ဖောက်ထွင်းမြင်ရသလို ပြောနေသည်။

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး”

“မင်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်သမား မဟုတ်ဘူး. . . လက်တွေ့
သမား၊ ဒါကြောင့် မိဘအားမကိုးဘဲ ကိုယ်ဒူးကိုယ်ချွန် ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ်ရပ်တည်တယ်။ ဒါပေမယ့် စွန့်စားရမှာ ဝါသနာပါလို့ ကမ္ဘာ
လှည့်တဲ့အလုပ် ရွေးထားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး”

“ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်မှာပဲ မင်းရဲ့စွန့်စားခြင်းအလုပ်ကို မင်း
စွန့်လွှတ်တော့မယ်”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်... မိန်းမကြောင့် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမိန်းမ ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမိန်းမကြောင့် မင်းဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလွဲ သွားလိမ့်မယ်။ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်တွေ မင်းလက်ထဲ သူ့အလိုလို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သားဦးယောက်ျားလေး ဖွားမြင်မယ်။ ဝန်းစီရဲ့ ဆွေတော်ဟောင်း မျိုးတော်ဟောင်းသုံးဦးဟာ မင်းရဲ့သားသမီးတွေ အဖြစ် ရောက်လာဦးမယ်။ သူတို့ထဲက သားဦးဟာ ဝန်းစီရဲ့အမွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းဦးမှာပါ။ မင်း အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အထိ နေရမယ်။ ဒါပဲ... ဘာမေးချင်သေးသလဲ”

ခေါင်က လျင်မြန်စွာပင်... . .

“ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက... . .”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့သူပဲ။ ကဲ... . . ရွှေရုပ်သွင်၊ မင်းဟာ တော့ ဝန်းစီအန္တယ်တော်ထဲက လုံးဝမဟုတ်ဘူး... . . ရှမ်းပြည်နယ် ဘက်ကပဲ။ မင်းဟာ သမားတော်ကြီး ဖြစ်တဲ့အထိ ဘွဲ့ယူဦးမယ် အိမ်ထောင်တာဝန်ကော သားကောင်းမိခင်ပါ ဖြစ်ဦးမယ်။ ခု ဘွဲ့ နှစ်ခုရပြီးပြီ။ နောက်ဘွဲ့တွေက အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ရမယ်။ မင်းက အသက်ပိုရှည်ဦးမယ်။ ကိုးဆယ့်နှစ်နှစ် နေရမယ်... . . ဘာသိချင် သေးသလဲ”

ရွှေရုပ်သွင်... . . ခေါင်လို မမေးရဲ။ မိန်းမသားပေကိုး၊ ရှက်တတ်သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားလေး အနားထားပြီး ကျွန်မ ချစ်သူ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ဘာနေသားလဲ မေးရှာမိုး ရှက်နေသည်။ ဘိုးမာယကိုလည်း ရှိန်နေသည်မို့... . .

“မေးဝရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဩဝါ... . . ခု လာတာ အလုပ် ထစ်ခုပါလာတယ်။ အောင်မြင်မလားဆိုတာ သိချင်ပါတယ် အဘိုး”
ဘိုးမာယက မျက်ခွံတံခါးဖွင့်လိုက်သည်။
ရွှေရုပ်သွင်၏မျက်ဝန်းကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘ၊ မာန်မာနများ ကင်းစင်နေသည့် အကြည်ဓါတ် တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“စေတနာနဲ့ လောဘကင်းသောအလုပ်မို့လို့ အောင်မြင်ပြီး ခုတ်တော လာဘ်ပါ ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်သူပါကွယ်။ မင်းဟာ တကယ့်ကို အဖြူရောင် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါကွယ်။ စေတနာတွေက အကျိုးပေး သွားမှာပါ”

ရွှေရုပ်သွင်က ခိုးကူးခံရခြင်းအပေါ် ဂုဏ်ယူပုံကြားခြင်း မရှိဘဲ ရှက်သွေးပြာကာ ခေါင်းကလေး ငဲ့ချလိုက်သည်။

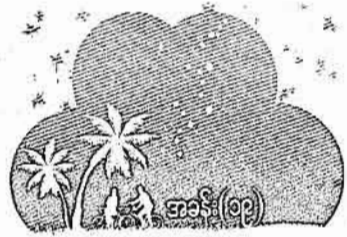
ဒါကို ခေါင်က ကြည့်ရင်း ရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့် ဖြာကာ ကြည့်နူးသွားသည်။ တကယ့်ကို ဖြစ်မျိုးခွဲမထင် မိန်းကလေးမျိုး။ ရန်တုန်ရောက်သည်နှင့် ဖေဖေကို ပူဆာတော့မည်။ မိန်းမတောင်းပေးဟု ဆိုကာ ရွှေရုပ်သွင်ကို လက်ညှိုးထိုး ပြရမည်ဟု... . .

“တိုင်... . . မင်းတို့ရဲ့ အတိတ်နဲ့ နိမိတ်ကို ဖတ်ပေးပြီးပြီ ဆိုတော့ မင်းတို့ကို ငါ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်။ အဲဒီပုံပြင် ခေါင်းစဉ်က “အသက်ကြွေးအတွက် အချစ်ပေး” တဲ့”
ဘိုးမာယက ခေတ်မှီနေပြန်သည်။
တကယ့်ကို ရွေးချီနောက်မှီ အဘိုးကြီး ဖြစ်သည့်အတွက်

သူတို့မှာ ရယ်ချင်သော်လည်း မရယ်ရဲ၊ တလေးတစားပင် နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဝန်းစီစော်ဘွား နေမျိုးက သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၊ ကိုယ်ရံတော်လည်းဖြစ်တဲ့ ငါ့အတွက် အသက်ပေးရင်း အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှာ တိုက်ပွဲကျသွားခဲ့ရတာတယ်။ ဒါကြောင့် မာယဟာ သခင်မိသားစုရဲ့ အရေးဆို ကိုယ့်မိသားစုအရေးထက် ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ သားသမီးတွေလက်ထက်မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ မြေးတွေလက်ထက်မှ စစ်နေမျိုးအတွက် ပေးရမယ့် ကြေးဆပ်ခွင့် ကြိုခဲ့ရတော့တယ်”

ခေါင်နှင့် ရွှေရုပ်သွင် ခေါင်းကလေးများ ဆတ်ကနဲထောင်းခါးကလေးများလည်း ဆတ်ကနဲ မတ်သွားခဲ့လေသည်။



“အဲဒါကတော့... စစ်နေမျိုးရဲ့သား စဝ်မင်းခေါင်စည်သူ ဖြာ သားကြီး ကျော်စွာစည်သူ၊ ခေါင်ဖခင် သားငယ် သတိုးစည်သူနဲ့ သမီးငယ် မာလာစည်သူဆိုပြီး ရင်သွေး(၃)ဦး ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဖာလာစည်သူနဲ့ အောင်ထက်ဆိုတဲ့ သူငယ်ရယ် ငါ့မြေး နှင်းပွင့် သဇင်ခိုင်ရယ်ဟာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ဘာသာရပ်တူ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ သူတို့တွေ ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာတော့ ငါမသိပါဘူး။ သဇင် ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ် တက်တုန်းမှာ ငါ့ဆီကို ဖာလာ ရောက်လာခဲ့တယ်”

ဘိုးမာယ မျက်လုံးရိပ်တွင် ကြော့ကွဲရိပ်တို့ တန်ဆာဆင်လေပြီ။ သောကဟူသမျှကို ရင်ဝယ် ထားချင်ပုံမရသော ဘိုးမာယက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို အသာငှဲ့သောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် သောကကို ရှင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“မာလာက တောင်းပန်တာ သူ့ရဲ့မတ်တော်မောင်အောင်သွင်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ကြော့ကြော့ဟာ ပါတီပွဲတစ်ခုမှာ လူမှန်သူမှန် မသိအောင် မူးပြီးမှားယွင်းသွားကြတဲ့အတွက် အောင်သွင်နဲ့ ကြော့ကြော့ကို လက်ထပ်ခွင့် ပေးပါတဲ့လေ”

“ဟင်. . .”

ရွှေရုပ်သွင် ရင်တွင်းသို့ အားငယ်ရိပ်တို့က စီးနှစ်ဝင်လာလေသည်။

ဒါကြောင့် သူ သိတတ်စ အရွယ်က စတင်၍ ပါပါဟုတ်မာမိတို့၏စိမ်းကားသောဆက်ဆံရေးနှင့် ကတောက်ကဆနိုင်သော ရန်ပွဲတို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ဒါကြောင့်ကိုး. . . ပါပါသည် မာမိုကို မချစ်ဘဲနှင့် ယူခဲ့ရသည်ဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ သတင်းစကား။

နောက်ပြီး ပါပါ၌ ငယ်ချစ်ဦး ရှိသည်တဲ့။ သို့ဆိုလျှင်. . . ရွှေရုပ်သွင် ရင်ထဲ ကြော့ကွဲမြစ်တို့ စီးဆင်းလေသည်။ အန်တီသင် (ခေါ်) ဆရာမကြီး (ခေါ်) ဒေါ်နှင်းပွင့်၊ သင်ခိုင်း၏ ကျောက်ဆစ်ရုပ်အသွင် လှုပ်ရှားမှု။

“လေးလေးက အဘိုးဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြောရတာလဲ ကြော့ကြော့နဲ့ ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

ဘာဆိုတာမှ သိထားပုံမရသော “ခေါင်း” အတွက်ကတော့ ရှင်းလင်းသဖြင့် မေးခွန်းတွေ ဆင့်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကြော့ကြော့ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ငါ ဒီနေ့အထိ မမြင်ဖူးဘူး။ ပါပေမယ့် အောင်ထက်တို့ အောင်သွင်တို့ကိုတော့ ငါသိတာပေါ့။ သူတို့အားလုံးဟာ ဝန်းစီ အထက်တန်းကျောင်းကနေ ဆယ်တန်း ကောင်ပြီး အသီးသီး မန္တလေးတက္ကသိုလ် သွားတက်ကြတဲ့ကလေး တွေပဲတယ်။ အောင်သွင်နဲ့ ပတ်သက်နေတာက ငါ့မြေးလေး သင်္ဇင် ပါကွယ်။ သူတို့က ငယ်ငယ်လေးထဲက အတူတကွ ကြီးပြင်းခဲ့တာ။ ဒါတော့ ငယ်ချစ်ဦးတွေပေါ့ကွာ”

ဘိုးမာယ ရင်ထဲ၌ သိုဝှက်ထားသော ဝေဒနာမိုးက ပြည်းဖြည်းခြင်း ရွာသွန်းလာလေပြီ။

“ခေါင်” က အခုမှ ရှင်းလင်းသွားဟန်နှင့်. . .

“ဪ. . . ဒီလိုလား”

“ဒီလိုနှင့် မာလာက တောင်းပန်ရှာတယ်။ ကြော့ကြော့က ပျူအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေ. . . မန္တလေးကပဲ။ သူငယ်ချင်း ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ကြော့ကြော့ရင်မှာ လွယ်ထားရပြီဖြစ်တဲ့ အောင် ပွင့် ရင်သွေးကြောင့်တဲ့”

ရွှေရုပ်သွင် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး မီးအဟပ်ခံရသည့်နှယ် မလောင်သွားလေသည်။

ဖြစ်ရလေ. . .

ပါပါနှင့် အန်တီသင်တို့၏ချစ်ခြင်းကို ခွဲသူမှာ မိမိပါ

။။။

မိမိက ဘာဖြစ်လို့များ လူ့လောကထဲသို့ စောစီးစွာ ရောက်လာချင်ရပါလိမ့်။

“ဒါနဲ့ ငါက ငါ့သူငယ်ချင်းအပေါ် တင်ရှိနေတဲ့ အသက် ကြွေးကို ငါ့မြေးရဲ့နှလုံးသားကို စတေးခံပြီး အချစ်နဲ့ ပေးဆပ်စေခဲ့ လိုက်တာပေါ့ကွယ်။ မြေးသင်ကလည်း လိုက်နာရှာပါတယ်။ သူဟာ နှလုံးသားလှတဲ့သူတစ်ဦးပေပဲကွယ်။ ဘဝကအကြောင်းတရားက တော့ မလှရှာပါဘူး။ ခုလည်း မင်းတို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကား အက်ဆီဒင့်နဲ့ မျက်ကြည်လွှာ ဆုံးရှုံးတော့...”

“အဘိုး... သမီးကို ဖြတ်ပြောခွင့်ပြုပါ”

ရွှေရုပ်သွင် ရင်ထဲ၌ အနာက ပေါက်ကွဲအံ့ကြွလာလေ သည်။

“ပါပျံအကြွေးကို သမီး ဆပ်ပေးချင်တယ်”

“အချစ်ဆိုတဲ့အကြွေးကို သမီးက ဘယ်လိုဆပ်မှာလဲ”

“ဆပ်လို့ရတဲ့နည်းတွေ ရှိပါတယ် အဘိုး”

ခေါင်က သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ ဒီနေရာတွင် တော့ ခေါင်နားမလည်တော့။ ဒေါ်သင်ကို သနားသည့်စိတ်သာ သူ့တွင် ရှိနေသည်။

“ဘယ်လိုနည်းလဲ”

“ပါပျံက မျက်စိအထူးကု သမားတော်ဘွဲ့ကို နိုင်ငံခြားပျံ ရထားသူပါ အဘိုး။ မျက်ကြည်လွှာ အစားထိုးခြင်းကို ခွဲစိတ်ကုသရာ နေရာမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့သူပါ။ သူ မကြာခင် မြန်မာ ပြည်ကို ပြန်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ပါပျံ ပထမဦးဆုံး မျက်ကြည့်

လွှာ အစားထိုးခွဲပေးရမယ့်သူဟာ အန်တီသင် ဖြစ်စေရပါမယ်။ ပြီးတော့ ပါပျံဟာ မာမီ ဆုံးသွားကတည်းက နောက်အိမ်ထောင် မထူသေးပါဘူး အဘိုး။ သမီးကတော့ ငယ်ချစ်ဦးတွေ ပေါင်းဆုံဖို့ ကိစ္စကို ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး။ အဲဒီနည်းနဲ့ သမီး ဝါပျံအကြွေးကို ဆပ်ချင်ပါတယ်”

“သမီးဟာ သိပ်ကို အပြစ်ကင်းပါတယ်ကွယ်။ သမီးကို သူတို့ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲ ကြာမှ မွေးဖွားခဲ့တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ သပွတ်အူလို ရှုပ်ထွေးပြီး မပြေလည်ဘူး ဆိုတာ အဘိုးကြားပါတယ်။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ နေသားကျ နေပြီဖြစ်တဲ့ သင်ဘဝကို ထပ်မံပြီး အနာတရတွေ မရှိစေချင်တဲ့ အတွက် ဒီကိစ္စကို ဒီမှာပဲ သင်္ကြိုဟ်ပစ်လိုက်ကြရအောင်။ သင် မသိပါစေနဲ့ကွယ်”

ဘိုးမာယက တိုးတိုးတိတ်တိတ် တောင်းပန်လိုက်သည်။

ခေါင်ကတော့ ရွှေရုပ်သွင်ကို ကြည့်ကာ လေးစားမြတ်နိုး

စိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လေးစားမြတ်နိုးစိတ်သည်လည်း ချစ်ခြင်းဟူသော ဒီရေကို

တိုးပွားစေနိုင်သည်။

သာမန် မိန်းမသားတို့ ထားနိုင်ခဲ့သော မိထွေးဟူသည့်

ပြဿနာကို သူက လိုလိုလားလားပင် တောင်းဆိုနေလေသည်။

အဖေချစ်သော သမီး ထင်ပါသည်။

“သမီး ဆောင်ရွက်ပြီးလို့ ပါပျံကိုယ်တိုင် ဒီကိုရောက်လာ ရင်ကော အဘိုး ခွင့်ပြုမှာလား”

“အဘိုး အသက်ကြီးပါပြီ သင်အတွက် စိတ်ချရတဲ့ပညာ ရုပ်နဲ့ အနာဂတ်အတွက် အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့ နှလုံးသားကိစ္စကိုတော့ သူ့ဖာသာသူ ဖန်တီးပါစေတော့၊ ဘာမှ မစွက်ဖက်တော့ပါဘူး။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘိုးဘိုး၊ ဒါဖြင့် ကြီးကြီးမေလည်း အဘိုးတို့အပေါ် အကြွေးတင်သွားပြီပေါ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာမိ မုသားစကား ပရိယာယ်ကို ယုံကြည်ပြီး သူများ ချစ်ခြင်းထဲ ကြားဝင်ခဲ့လို့လေ”

“မြေးလေး၊ ရွှေရုပ်သွင် ရှာမှရှားတဲ့ စိတ်ရင်းကောင်းလေး ပဲ။ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုး တစ်သက်လုံး ထားသွားနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ ကွယ်။ ငါ မင်းကို မြင်လိုက်ကတည်းက အောင်သွင့်သမီးမှန်း သိပါတယ်။ မင်းဟာ အဖေတူသမီးပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် အင်မတန် အားနာတတ် ငဲ့ညှာတတ်တဲ့ စိတ်ရင်းကောင်း ရှိတာကိုး။ အဘိုး မြစ်အရင်းတွေထက် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပိုအားထားတယ်။ ဒီက ဒုက္ခိတတွေ၊ မေတ္တာရိပ်မြုံ့ရယ်... ဘိုးဘွားရိပ်သာရယ်ကို မင်းတို့ ဆက်လက် စောင့်ရှောက်သွားနိုင်ဖို့ကိုလည်း မျှော်လင့်မိတယ်”

ဘိုးမာယ၏ရှည်လျားသော စကားများအဆုံးတွင်တော့ ရွှေရုပ်သွင်စိတ်ထဲ၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိမသာ ကြိုက်၍ ဆုံးမလိုက်လေသည်။

စောစောကတင် အပြစ်မရှိသော နှင်းရူပါအပေါ်၌ သူ

မနာလို ဝန်တိုစိတ် ပွားမိလေသည်။ နောက်... ခေါင်အပေါ်၌ မကျေမနပ်စိတ်များနှင့် ဘုဘောက်ကျကာ ရမ်းနေမှုကို စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဒါ မိမိ၏ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးလေဟု...။

ဘိုးမာယ ပြောသကဲ့သို့ “ရှာမှရှားတဲ့ စိတ်ရင်းကောင်းလေး” ကိုသာလျှင် အမြဲတာဝရ ပိုင်ဆိုင်သွားနိုင်အောင် ကြိုးစားမှ ဖြစ်မည်။

ခေါင်က မျက်နှာပြင်ပေါ် အကြည်သားရိပ်များ ထင်ဟပ်နေသော ရွှေရုပ်သွင် မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ကနဲ အကဲခတ်လိုက်ရင်းမှ...။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကတိပေးပါတယ် အဘိုး၊ ဒီမှာ ငွေသား ဆယ်သိန်းပါ။ ဘိုးဘွားရိပ်သာနဲ့ မိဘမဲ့တွေအတွက်ပါ”

“ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ ခေါင်၊ မနက်ဖြန် ရောက်မှ တစ်နေ့စာ ဆွမ်းအလှူဒါန ပြုရင်း တရားဝင် လှူပေးမယ်။ ဘဏ္ဍာရေးမှူးလည်း ရှိပါတယ်”

“ကျွန်မက မနက်ဖြန် ဘဏ်ဖွင့်ချိန်မှ ငွေရမှာပါ။ ခြောက်သိန်း လှူပါမယ်”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု၊ ဘိုးဘွားက ဆယ့်ငါးဦးပဲရှိတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်း အသံပလံလည်း မကြားရတဲ့နေရာမှာ သူတို့အဆောင်ကို ထားပေးတယ်။ တခါတရံ သူတို့ နေစာလှူရင်း ကလေးတွေ ကစားတာကို ကြည့်ရတော့ သူတို့အတွက်လည်း

လိုအပ်နေတဲ့ ကွက်လပ်လေးတွေ ဖြည့်ဆည်းစေနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“အမှန်တော့ မိဘမဲ့... ခိုကိုးရာမဲ့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့အလို အပ်ဆုံးအရာက မေတ္တာပဲနော်၊ မနက်ဖြန် ဘိုးဘွားတွေဆိုမှာ သမီး တို့ လုပ်အားခါန ပြုရဦးမယ်... ခေါင်ကော...”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထက် နှစ်ဆပိုပြီး လုပ်အားပေးမယ် ဗျာ... ကျေနပ်ပြီလား”

ဘိုးမာယက သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ရင်း ရင်တွင်း၌ ဖော်မပြ နိုင်သော ပီတိဇောအဟုန်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းခဲ့သော “ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း အနာဂတ်အိမ်သစ်” တစ်ခုကို တွေ့မြင်ခွင့် ရရှိခြင်းအတွက် သူ သေမည်ဆိုပါက သေပျော်ပါပြီဟု...။

ထိုအချိန်တွင်...

ဘိုးမာယ၏ဝန်တာ၌ ခေါင်းကိုက်သဖြင့် စန္ဒယားတီးပေး ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ခြံဝန်းကြား ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြန်လာခဲ့သော ဒေါ်နှင်းပွင့်သဇင်ခိုင်သည် ကျောက်ဆစ် ရုပ်သဏ္ဍာန် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

ဘိုးမာယနှင့် ရွှေရုပ်သွင်၊ ခေါင်တို့ အပြန်အလှန် ပြောဆို နေကြသော စကားများကို အစအဆုံး ကြားနေရသည်။

သို့သော်... မမျှော်လင့်ပါ။

ကလေးတွေ၏စကားက ကလေးစကားသာလျှင် ဖြစ် သည်။

နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါး ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော ကာလတစ်ခု

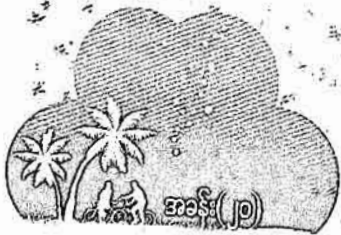
၏ဝေဒနာအတွက် နောက်ထပ် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့ ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ကွဲစရာ အသည်းနှလုံး သူ့မှာ မရှိတော့ပြီမို့...

ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော မဟူရာကာလ၏နွေးထွေးမှုက လည်း သူ့အား စွမ်းအင်အသစ်တွေ မွေး၍နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ယောင်၍မျှပင် ကိုယ့်ကြမ္မာကို ကိုယ်မဆန်းစစ် တော့ချေ။





“ဒီမှာပဲ နေပါလား ကလေးတို့ရယ်၊ ကိစ္စရှိရင်လည်း
 နောက်နေ့ လှူပြီးမှပဲ သွားဆောင်ရွက်ကြပေါ့”
 အန်တီဒေါ်သင်၏စကားက သူတို့၏လာရင်းကိစ္စကို
 သိနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။
 ခေါင်မျက်နှာကို ရွှေရုပ်သွင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 ခေါင်ကလည်း အကြည့်နှင့်မို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။
 ခေါင်လာရင်းကိစ္စကကော သူ့ကိစ္စနှင့် တူညီနေသလား။
 ခေါင်က ချက်ချင်း မျက်နှာလှူပြီး အဘိုးမာယာကို ကြည့်
 လိုက်သည်။

ဘိုးမာယာကို စစ်ကူတောင်းသည့်သဘောဖြစ်မှန်း ဘိုး
 မာယာက သဘောပေါက်လေသည်။ သို့အတွက်...
 “မြေးရေ... သူတို့မျိုးရိုးကိစ္စတွေကို လူမသိသူမသိ ချိန်
 လုပ်စရာ ရှိလို့ နေမှာပေါ့၊ အဲဒါ မြေးက နားလည်ပေးလိုက်ပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့... မနက်ဖြန် မနက်စောစော ဘရိတ်ဖတ်စ်
 စားပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အလှူပွဲကို အချိန်မီ လာပါမယ် အန်တီ”
 ခေါင်က ကတိပေးလိုက်သည်။
 ခေါင် မနေ့က လေးကျပ်သား ရှိသော ရွှေစင်ရွှေသား
 အခေါက် နဂါးလက်ကောက်ကို ရောင်းလိုက်သည်မို့ သိန်းနှစ်ဆယ်
 နီးပါး ရခဲ့သည်။ ထိုငွေမှ ဆယ်သိန်းလှူပြီး ကျွန်ငွေတွေကို သူ
 ဘာလုပ်မည်နည်းဟု ရွှေရုပ်သွင် သိချင်နေသည်။
 ဟော်နန်းအတွက်လား...။
 ဘိုးမာယာက...
 “ဝန်းစိစော်ဘွားမျိုးရိုးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ထုံးစံအရတော့
 သားကြီးရဲ့သားဦးဟာ မွေခံထိုက်သူပဲ၊ မင်းအဖေဆီမှာကော
 နန်းစဉ်သုံး ရွှေခါးကြီး ရှိသေးလား”
 “ရှိပါတယ်... ဖေဖေက အဲဒီခါးကို အသက်နဲ့ထပ်တူ
 ထိန်းသိမ်းတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မှာထားတယ်၊ ငါမရှိရင် မင်း
 ဆက်ထိန်းရမယ်၊ စားစရာ မရှိ၊ ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင်
 မွဲသွားပါစေ၊ ဒီခါးကို လုံးဝ ရောင်းမစားရဘူးတဲ့”
 “နောက်ကော... ငါ့ကို နေမျိုး ပြောဖူးတဲ့ စော်ဘွားပွဲ
 ဆိုတာကကော...”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်... ဒါလည်း အဘိုး သိတယ်လား”

ရွှေရုပ်သွင် လှုပ်ရှားသွားသွား ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ခေါင်လည်း လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဘိုးမာယကို အံ့အားသင့်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့အသက်တစ်ရာပြည့်တော့မယ်လေ၊ နောက်ပြီး ငါဟာ နေမျိုးနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ သေဖော်သေဖက်၊ သူ့ကိုယ်ရဲတော် အကြံပေး ဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ ငါ့အသက်ကို သူ့အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်သွားခဲ့တာဆိုတော့ သူ့ရဲ့မျိုးရိုးအစဉ်အလာတွေကို လိုအပ်ရင် ငါက ဝိုင်းကူပေးဖို့ အသင့်ရှိနေရမှာပေါ့”

ဪ... ဒါကြောင့် ‘အသက်ကြွေးအတွက် အချစ်ပေး’ ဆိုတဲ့ ချစ်ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ရွှေရုပ်သွင် ရင်ထဲ ကောက်ချက်ချလိုက်ရင်း ဧဝံသဇင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အန်တီမုက်ဝန်းတွေကို တွေ့မြင်ခွင့်မရပေမယ့် ကြေကွဲရိပ် တိမ်ညိုက အမြဲတန်ဆာဆင်နေလိမ့်မည်။

ရွှေရုပ်သွင် လှုပ်ရှားသွားမှုကို ပြန်လည် ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း နေလိုက်ရင်း နွားနို့နှင့် ဖျော်ထားသည့် ကော်ဖီဆိမ့်ဆိမ့် လေးကို အရသာခံ သောက်လိုက်သည်။ ပါပါ ကြိုက်သည့် အရသာ မျိုးပင်။

ပါပါနှင့် အန်တီသဇင်တို့၏ အချစ်မျိုးသည် ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ နက်ရှိုင်းသနည်းဆိုတာကို ပါပါကို တွေ့မှ သိခွင့်ရ တော့မည်။

ကြီးကြီးမေ ခိုင်းလိုက်သောကိစ္စကို ပြီးမြောက်သွားလျှင်

ရန်ကုန်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်မည်။ ထိုမှသာ ပါပါဆီက ဖုန်းအလာ စကားပြောခွင့်ကြိုလျှင်... .

ငယ်ချစ်ဦးအတွက် ခံစားရချက်တို့ကို အရက်နှင့် ဖြေဖျောက်ခဲ့သော အလုပ်နှင့် ကုစားခဲ့သော ပါပါထံမှ မည့်ကဲ့သို့သော တုန်ပြန်မှုမှရမည်ကို သူ့သိလိုလှပြီပို... .

နောက် ကြီးကြီးမေက ပေးသော တာဝန်။ သူနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်။

သူနှင့် ဝန်းစီစော်ဘွားမျိုးရိုး မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ သို့သော် ဝန်းစီမျိုးရိုးအတွက် ကြီးလေးသော တာဝန်တစ်ရပ်က သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ် မြင်းသုံးကောင်နှင့် ကကြီးတန်ဆာ ဆင်ထားသော မြင်းလှည်းတစ်စီးက သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ နှင်းရူပါကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ နှင်းရူပါသည် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ကိုးရိုးယား မင်းသမီးလေးကဲ့သို့ပင် ခေတ်မီလှပနေသည်။

ရွှေရုပ်သွင်ရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ရှားလာသည်။ မကောင်းသော ဝန်တိုနတ်က သူ့စိတ်ကို ဝိုင်းတိုက်စ ပြုလေသည်။ ဒါကို သူ၏စိတ်ရင်းအမှန်က အတင်းချိုးနှိမ်ရင်း... .

“ဟော... နှင်းရူပါတောင် လာပြီ ဘိုးဘိုးနဲ့ အန်တီ”

“လာ... နှင်းရူပါ၊ ထမင်းတစ်ခါတည်း ဝင်စား”

“သုံးဆောင်ပါ ဘိုးဘိုး၊ ရူပါ အောက်မှာပဲ စားနေပါ”

၁၇၆

ရွှေလူစင်

မယ်”

“ဒီမှာပဲ လာစောင့်နေပါ ရှုပါ။ အချို့ပဲ အသီးလည်း စားဦး”
အဘိုးမာယ၏စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် နှင်းရွှေပါက
လွတ်နေသော ကုထားထိုင်တစ်လုံးကို ယူကာ ရွှေရုပ်သွင် နံဘေး၌
လာထိုင်လေသည်။

ရွှေရုပ်သွင်က...

“စားပြီးပြီလား နှင်းရွှေပါ”

သူတို့၏သခင်လေးထက် မိမိက ပို၍ ရင်းနှီးပြလိုက်မည်
ဆိုပါက မိန်းမသားချင်းချင်း ပို၍ အဆင်ပြေရမည်ပေါ့။ သို့မှသာ
“ခေါင်” သည် ဘေးသို့ အလိုလို ရောက်ရှိသွားရမည်ပင်။

“မစားသေးပါဘူး... အစ်ကိုလေးတို့အတွက် ညလယ်စာ
တွေ ပြင်ဆင်ပြီး ရေမိုးချိုးပြီးတာနဲ့ ထွက်ခဲ့တာ”

“အေးပါ... ငါပြောပြီးသား၊ ဖိုးထူးကို ငါလည်း ညလယ်
စာ စားမယ်လို့...”

“ဒါဆို ခု လျှော့စားထားမှ ထင်တယ်”

“လျှော့မစားကြနဲ့... မင်းတို့ တစ်ညလုံး အိပ်ရမှာမှ
မဟုတ်တာ”

“ဗျာ...”

“ရှင်...”

ဘိုးမာယ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရသူနှစ်ဦး၏
အာမေဋိတ်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခေါင်နှင့် ရွှေရုပ်သွင်ပင်။

“ငါက ဝန်းစီစော်ဘွားဆက်ရဲ့ နောက်ဆုံး ကျွန်ရစ်သူ
ကိုယ်ရံတော်နဲ့ ဖိုးထူးက အိမ်တော်ပါ ငယ်ကျွန်ကြီးဆိုတာကို ခေတ်
ပြောင်းလွဲမှုအရ မေ့ထားကြပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ အတိတ်ရဲ့
ပုံရိပ်တွေဟာ ငါတို့ ဘယ်မေ့ကြမလဲကွာ၊ ကဲ... စားစား၊ ကလေး
တို့ဟာ အဘိုးရဲ့အကူအညီကို လိုကြဦးမှာပါ။ မင်းတို့ သွားနှင့်၊
ကဘိုး ညဘတ် မမ္မာရုံမှာ အစည်းအဝေးကိစ္စပြီးမှ ဟော်နန်းကို
လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

နှင်းရွှေပါထံသို့ ရွှေရုပ်သွင်က အကြည့်ရောက်သွားသည်။
အေးဆေးသော ရုပ်သွင်လေး ဖြစ်သည်။

“နှင်းရွှေပါ ကျောင်းပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ မက်စ်နဲ့ ပြီးပါပြီ”

“ဒီအရပ် ဒီဒေသမှာ မပျင်းဘူးလားဟင်”

“ပျင်းပေမယ့်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ အစ်မရယ်၊
ကဘိုးတစ်ယောက်တည်းကိုမှ မပစ်ထားနိုင်တာ”

“နှင်းရွှေပါ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက မန္တလေးမှာ
ပြုကြတယ်လေ”

ဒေါ်သဇင်က ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သဇင်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားလေတိုင်း ရွှေရုပ်သွင်
ရင်ထဲ အကြွေးတစ်ခု တင်နေသလို ခံစားရသည်။

ဒေါ်သဇင်၏နေရာသို့ ဝင်ရောက် ခံစားကြည့်သည်။

အဘိုးဖြစ်သည့် ဘိုးမာယကြောင့် သူ့နှလုံးသားထဲ

စတေးခံ အကြွေးဆပ်ခဲ့ရသည်။

ယခု...

သူ့ဖခင်(ပါပါ)က သစ္စာဖောက်သူ ဖြစ်နေခဲ့သည့်အတွက် နှလုံးသားကြွေး ရှိနေသည်။

နှလုံးသားကြွေးကိုကော ဘာကြွေးနှင့် ဆပ်ရမည်နည်း။

နှလုံးသားကို နှလုံးသားကြွေးနှင့်သာ ဆပ်၍ရမည်။

စားခြင်းကို ပြီးဆုံး လက်စသတ်ပြီးချိန်၌ ညအိပ်အင်္ကျီနှင့် နံနက်ဝတ်ရန် အဝတ်အစားအပိုတစ်စုံ၊ မျက်နှာသစ် ရေချိုးရန် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင် ထည့်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်ငယ် နှစ်လုံးကို မစာက ယူလိုက်သည်။ ခေါင်က ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး။

နှင်းရူပါက လှမ်းတောင်းသည်။

“ခေါင်” က မပေး။

“ယောက်ျားနဲ့ အားနဲ့သူ မိန်းကလေး၊ ကိုယ်ပဲ သယ်ရမှာ ပေါ့ ရူပါရာ”

ဟုပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောပြီး လှည်းပေါ် တက်ထိုင်လိုက် သည်။ ဦးရပ်ဆိုးတုန်းကလို မြည်းလှည်းမောင်းမည့်သူ နံဘေး နေရာယူသည့်အတွက် ရွှေရုပ်သူ နှလုံးသား တဆတ်ဆတ် ခုန်လာရ ပြန်သည်။

နှလုံးအိမ်၌ ငလျင်လှိုင်း ဖြတ်သန်း လှုပ်ခါနေခြင်းလား။

အဖြူရောင် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို အရောင်ဆိုး၍နိုင်သော ဣဿာမစ္ဆရိယ စိတ်ရှိုင်းကို မောင်းနှင်ထုတ်ရင်း နှင်းရူပါ ထိန်းကိုင် ပေးထားသော လက်ကိုင်အားပြုကာ မြင်းလှည်းပေါ် တက်ရင်း..

“သိုင့်ခံကျူး ညီမရေ”

မစာက...

“ကိုခေါင်... ဒီမှာ ထိုင်ပါလား၊ မစာ အဲဒီမှာ စီးကြည့်

ပျင်လို့... အဟဲ”

“ရပါ့မလားဗျာ... ခင်ဗျား သခင်မလေးက ကျေနပ်

တော်မူပါမလား”

ခေါင်က သူ့အား နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ အင်္ဂေါ်တူး

လိုက်သည်။

ရွှေရုပ်သွင် မျက်စောင်းလှလှကို ခေါင်ထံသို့ ပစ်လွှတ်

လိုက်ရင်း...

“သခင်ကြီးကများ မိန့်တော်မူရတယ်လို့၊ ကျွန်တော်မျိုး

ပပြင်းဆန်ရဲပါဘူး”

ဟု ပြန်လည် အင်္ဂေါ်တူးလိုက်တော့ ခေါင်က လွှားကနဲပင်

သူ့နံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ထိုအခါ ရွှေရုပ်သွင် မျက်ဝန်း ဖျက်ကနဲ နှင်းရူပါထံသို့

ရွှေလျှားလိုက်သည်။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည်။

နှင်းရူပါ၏မျက်နှာလှလှလေးပေါ်မှ အပြုံးရိပ်ကြားဝယ်

တိမ်းညိုတိမ်တိုက်လေးတစ်ခု ရွှေလျှားသွားလေတော့သည်။

“ရွှေရုပ်သွင်”

“ပြော...”

“မေ့မရတဲ့နေ့တွေထဲမှာ ဒီနေ့တစ်နေ့ကော တိုးမလာဘူး”

လားဟင်”

“အင်း. . .”

“နှင်းရူပါ”

“ရှင်. . . အစ်ကိုလေး”

“မြို့ကို တစ်ပတ်မောင်းပေးစမ်းပါလားကွာ”

ခေါင်အမိန့်ကို ဘယ်သူက လွန်ဆန်နိုင်မည်နည်း။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး၊ ဒီမြို့မှာ ရှေးမှီနောက်မှီ ဘိုးဘိုးလို လူကြီးသူမတွေ တွေ့ရင်တော့ အတိတ်ကို ပြန်သတိရကုန်တော့ မှာ ကျိန်းသေတယ်၊ အစ်ကိုလေးက တကယ့်ကို ပုံတော်ထဲက သခင်ကြီးနဲ့ အရမ်းတူတာကိုး”

“အင်း. . . ဒီလိုမှန်း သိရင် နှုတ်ခမ်းမွှေးအတုပါ ဝယ်ခဲ့ပြီး တပ်ပြီး လူတွေကို လိုက်ခြောက်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဟော်ကို လာတဲ့လူတွေကိုပေါ့”

“ဘာပြောတယ် ခေါင်၊ ရှင်က ရှင်အိမ်ကို ကျွန်မ လာလည်တာ မကြိုက်တဲ့သဘောလား”

“ဟိုး. . . ဟိုး. . . နိုး. . . နိုး. . . ရွှေရုပ်သွင်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ကျီစယ်တာပါခင်ဗျာ”

“ဟင်း. . . ကြပ်ကြပ်သတိထားဖို့က လူသေကောင်ပေါင်း များစွာကို ခွဲစိတ်ဖူးတဲ့မိန်းမဆိုတာ ရှင်မမေ့ထားနဲ့ ခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

လမိုက်ည ဖြစ်သော်လည်း လျှပ်စစ်အလင်းရောင်များ အောက်ဝယ် အိပ်ကန်းဝင်စ ပြသော ဝန်းစီမြို့ကလေး၏ အလှ

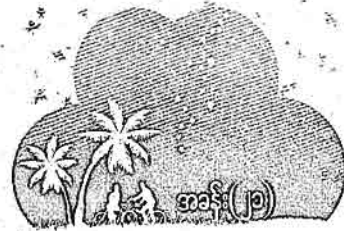
တရားက သူ့ဖာသာသူပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေလေသည်။
မတည်ငြိမ်နိုင်ကြသော လူသားများထဲတွင် သူနှင့်ခေါင်က တော့ ရှေ့ဆုံးက ပါဝင်နေမည်မှာကတော့ သေချာသည်ကို ရွှေရုပ်သွင် အလိုလို သိနေလေသည်။



အပိုင်း(၄)

ပေက်ဆင့်ကမ်းအမွေတော်တော်





“လက်ဖက်လေးက အိပြီးစိမ့်နေတာပဲနော်၊ နှင်းရူပါ
ကိုယ်တိုင်နှုပ်ထားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ”

“နှင်းရူပါ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“အစိတ်ပြည့်ပြီးပါပြီ”

“အင်း... တို့ထက်တော့ နှစ်နှစ်ငယ်တာပဲ”

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကြီးနှင့် ဆက်လျက် လသာဆောင်
တွင် ညသုံး လျှပ်စစ်မီးရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်၌ ပိုင်းဖွဲ့ ထိုင်လာ၍
ရေနှေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်ပွဲ၊ အချို့ပွဲတို့ကို ထိုင်စားရင်း နှင်းရူပါ



ယံကို ကျော်လွန်ဖို့ကို ရွှေရုပ်သွင်နှင့် ရွှေစာ စိတ်စောနေသည်။
 ပရလောကသားတို့ကို မယုံကြည်ဘူးဟု ရွှေရုပ်သွင်
 မပြောချဲ သရဲအခြောက်ခံရဖူးသည်။ သို့သော်... ကောင်လုံးရယ်
 လို့တော့ မမြင်ဖူးပါချေ။ အပုပ်နဲ့ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွား
 စေသော လေစိမ်း၏တိုးဝေမှုမျိုးကို ခံခဲ့ရဖူးသည်မို့ မိန်းမသားပီပီ
 ကြောက်လန့်တကြားတော့ ရှိသည်ပင်။ အကောင်အထည်ကြီးကို
 မြင်ရမှာကိုတော့ တွေးမိရုံနှင့် ကြောက်လန့်သည်။
 စကားနည်းနေသူက မစာပင်။ စိတ်ပူဘီးကို တွင်တွင်စိပ်
 နေလေတော့သည်။

ဦး... အူ... အူ...
 “ဟော...”

“ခွေးတွေကလည်း အူလိုက်တာ”
 မစာက ရွှေရုပ်သွင်အနားသို့ ပိုမိုတိုးကပ်လိုက်လေသည်။
 “ဒီလိုပါပဲ... အူနေကျပါပဲ”

နှင်းရူပါက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောလိုက်သည်။
 ခေါင်က နှင်းရူပါ၏သတ္တိကို သဘောကျမိသည်။
 ဘာပဲပြောပြော လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော
 အဆောင်အယောင် အိမ်အကြီး၌ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနှင့်
 သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရသည်။

ဖေဖေကလည်း မှာလိုက်သည်။
 “ဦးဖိုးထူးတို့ မြေးအဘိုးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ အိမ်ပြုပြင်ဖို့
 လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက် မှာဖို့ပါ ခိုင်းလိုက်ဦး။ အခုတလော မဆက်ဘူး။

ဒီက ဆက်ရတာ လိုင်းတွေက ကျပ်တယ်ထင်တယ်၊ တော်ရုံနှင့်
 မရဘူး”

ဟု ပြောခဲ့သည်ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။
 ဘာပဲပြောပြော သူသည် ဝန်းစီနွယ်ဘွားများ၏မွေခံရ
 မည့်သူဆိုတော့ တာဝန်ရှိသည်။

“ဦးဖိုးထူး”
 “အမိန့်ရှိပါ ခေါင်”

“ဒီမှာ ငွေသားရှစ်သိန်းပါ။ ဟော်ကို လိုအပ်သလို ပြုပြင်ဖို့
 ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးနဲ့နှင်းရူပါ သုံးချင်တာသုံးဖို့ ပေးတာ”

အဘိုးဖိုးထူးကော နှင်းရူပါပါ အံ့အားသင့်သွားသည်။
 နောက်ဆုံးကျန်သော မျိုးဆက်များထဲမှ ခိုးမြင့်မှုက ဤကဲ့သို့ တစ်ခါ
 မှ မများဖူးချေ။

ဝန်းစီ၌ ပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေများ၌ အာလူး ကြက်သွန်
 စိုက်ပျိုးပြီး ရသောငွေကို ဦးဖိုးထူးတို့ မိသားစု အစဉ်အဆက်သာ
 သုံးစွဲစေရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည်မို့ ဦးဖိုးထူးကတော့ ဟော်နန်းကို လိုလေ
 သေးမရှိ ပြုပြင်ပေးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထင်ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်သည့်တိုင်
 အောင် ဟော်နန်းဟု သူတို့ တင်စားထားသော ဤရှေးအိမ်ကြီးက
 မပျက်မစီး ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကျေးဇူးတရားကို သူ့အနေနှင့်
 ဦးဖိုးထူးတို့ မြေးအဘိုးအပေါ် ဆပ်သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။
 ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးထူးလက်ထဲသို့ ငွေရှစ်သိန်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ သုံးဘဝ ပြောရုံသွားပေ

မယ့် သခင်ကြီးရဲ့ သဒ္ဓါတရားရှိမှုကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲလား”
ခေါင်တ ရယ်ကာ...

“ပြောတော့ အဘိုးထူးရေ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ကျပ်လျှင် နှစ်ကျပ်ရတဲ့သူပိုင်တယ်။ လျှို့ဝှက်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လက်မတွန့်တတ်သလို မရှိဘူးဆိုတာကိုလည်း မကြားခဲ့ရတဲ့သူကိုးဗျ”

“အဘိုးကလည်း အစ်ကိုလေးဆီက ဘာလို့ ယူတာလဲ၊ သမီးတို့ အားလုံးပြေလည်နေတာပဲဟာ”

နှင်းရွပါက မျက်နှာရဲရဲနှင့် ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ အပျိုလေးမို့ လူပျိုလေးတစ်ဦးက ချီးမြှင့်ခြင်းကို ရှက်ရှာပေမည်ဟု ရွှေရုပ်သွင် သဘောပေါက်လိုက်သောအခါ နှင်းရွပါအပေါ် ကရုဏာသက်သွားရသည်။

ပို၍ စိတ်ထဲ ထိရှသွားရသည်က...

“အို... မြေးကလည်း... ဒီလိုမပြောရဘူး၊ ကိုယ့်သခင်တွေရဲ့ သဒ္ဓါစိတ်နဲ့ ချီးမြှင့်မှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံယူရမှာ၊ ခေါင်ကို အမြန်ကျေးဇူးတင်လိုက်လေ”

“ဟာ... ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကျွန်တော်အိပ်တော့မယ်၊ အားလုံးဝွတ်ခိုက်၊ အဲ... မင်္ဂလာဥပါဗျာ”

ရှစ်နာရီလောက်က ရောက်လာပြီး စောစီးစွာ အိပ်ရာဝင်သွားသော ဘိုးမာယနှင့် တပ်ရက်အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“နှင်းရွပါ... တို့နဲ့ အိပ်ပါလား”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့ မိန်းကလေးတို့ရယ်၊ ဦးနေရာဒူး တော်

နေရာတော် ဆိုတဲ့စကား ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးဟာ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ နေထိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ မကျေနပ်တဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေက နှင်ထုတ်ရင် ခက်နေမယ်”

“ဟင်... ဒါဆို ကျွန်မကကော”

မစာ... မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်သွားပြီး ရွှေရုပ်သွင်လက်မောင်းကို ချိတ်ဆွဲကာ ပူးကပ်လိုက်သည်။

“ရွှေရုပ်လေးရယ်... မစာတို့ ပြန်ရရင်ကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်”

ရွှေရုပ်သွင် ခေါင်ကို ဒေါက်နံသွားသည်။

တကယ်တမ်းဆို မိမိတို့အား စောင့်ရှောက်သင့်သည်။

“ကဲပါ... အဘိုး အိပ်ချင်သွားအိပ်ပါ။ သမီး ဒီက အစ်မတို့ကို မအိပ်ပဲ စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်... ညီမက နောက်နေ့ ရုံးသွားရဦးမှာ၊ မမတို့ နေရဲပါတယ်၊ အလကား... မစာကလည်း ကြောက်စရာမရှိ ကြောက်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် အချိန်လည်း မနည်းတော့ဘူး၊ မြေး ပြန်အိပ်လိုက်ပါ။ အဘိုးက ကြက်အိပ်ကြက်နိုးနဲ့ အောက်ထပ်မှာ စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ဘာမှလည်း မရှိဘူး၊ ခေါင်ဖခင်က သူလာတိုင်း ဆွမ်းကျွေး၊ ပရိတ်နာ၊ အမျှအတမ်းဝေ အမြဲလုပ်ပေးခဲ့တာမို့ ကျက်သရေရှိတဲ့ ဟော်နန်းတစ်ခုပါကွယ်၊ ကဲ... ကဲ၊ စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ကြ၊ မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး”

“လာ... မမတို့ကို အိပ်ခန်းအထိ ပို့ပေးခဲ့မယ်”

နှင်းရူပါ နောက်သို့ သူတို့နှစ်ဦး လိုက်ခဲ့သည်။ စောစောက ခေါင် ဝင်သွားသောအခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သည်။

ခေါင်ကလည်း တံခါးပိတ်မထားချေ။ စေ့ရုံသာ စေ့ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးသား ညအိပ်အင်္ကျီဘောင်းဘီရှည်နှင့် ညအိပ် မီးရောင် လေးအောက်မှာ မှောက်ခဲ့လေး လဲလျောင်း အိပ်စက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း လွဲကာ နှင်းရူပါကို ကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းရူပါ၏မျက်နှာလည်း ပါးမို့မို့လေးထက်၌ စတော် ဘယ်ရီရောင် ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အဘိုးထူး ဘာပြောပြော ညီမလည်း မစာတို့နဲ့ လာအိပ် ပေးပါလား”

“အဘိုးစကားကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်ပုံပါဘူး မမ၊ ဒါကြောင့် ခွင့်လွှတ်ပါ”

မမ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကို နှင်းရူပါက လှပစွာ ငြင်းပယ်ပြီး...

“ဪ... မမတို့ လက်နှိပ်ခါတ်မီး ပါတယ်နော်”

“ပါပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“တစ်ခါတစ်ရံ မီးပျက်တတ်လို့ပါ။ သွားမယ်နော်...”

ရဲရဲတင်းတင်းသာ အိပ်ပါ။ ဘာမှ မရှိပါဘူး”

ဘာမှမရှိပါဘူး ပြောလေလေ သံသယ ပိုဝင်လေလေ ဖြစ်တတ်သည်မှ လူ့သဘာဝ ထင်ပါသည်။

ရွှေရုပ်သွင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကြောက်တတ်နေ၍ မပြီး။

အမှန်လည်း အကြောက်လွန်သော မိန်းမစားများထဲ သူ မပါ။ ဆေးရုံ၌ Night Duty(ညတာဝန်ချိန်)များတွင် အဆောင်ကို သူ့နာပြုဆရာမ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစနှင့်အတူ လိုအပ်လျှင် လိုအပ် သလို လှည့်ပတ်သွားလာနေကျ ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံလည်း အရေး ပေါ်ကိစ္စများ ရှိလျှင် တစ်ယောက်တည်း သွားလာရသည်လည်း ရှိသည်။

ယခုတော့... သာမန် မိန်းမသားတစ်ဦးနှယ် ဟန်ဆောင်မှု မျိုးနှင့် ကြောက်တတ်ချင်ဟန်ဆောင်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မလုံသလို ခံစားရသည်။

ဒါပေမယ့် ဒါတွေအားလုံး ကြီးကြီးမေ ပေးအပ်သော တာဝန်ကြောင့်ပါလေ။ ကိုယ်ကျိုး လုံးဝမပါသဖြင့် ဟန်ဆောင်မှု အတွက် အပြစ်ကင်းပါတယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း မေတ္တာ သုတ်နှင့် ပဋ္ဌာန်းကိုသာ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ရွတ်ဖတ်နေမိ သည်။

“ရွှေရုပ်လေး... အိပ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဘုရားစာ ရွတ်နေတယ်၊ မစာကော...”

မစာကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်အနေနှင့် သဘောမထားပဲ နှစ်ယောက်အိပ် ကုတင်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက် အတူတကွ အိပ်စက် လိုက်သည်။

“ဘုရားစာလည်း ရွတ်တယ်၊ စိတ်ပူတီးလည်း လည်ပင်းမှာ ရွတ်ထားတယ်”

“ဘာမှမရှိပါဘူး မစာရဲ့၊ အိပ်အိပ်... အိပ်ပျက်ရင် အားနည်းမယ်၊ အားနည်းရင် နေမကောင်း ဖြစ်ရင် အပြန်ခရီး နှောင့်နှေးနေရမယ်”

“အင်းပါ ရွှေရုပ်လေးရယ်၊ မစာလည်း မျက်တောင်စင်း နေပါပြီ၊ ရွှေရုပ်လေးကို ကြီးကြီးမေက ဘာကြောင့် ဒီကိုလွှတ်လိုက် သလဲဆိုတာ မစာတော့ နားမလည်နိုင်ဘူး၊ မစာကို ပြောပြလို့ ရမလား”

“မစာရယ်... ဘာမှမသိချင်ပါနဲ့၊ မသိတာဟာ စိတ် အရှင်းဆုံးနဲ့ အန္တရာယ် အကင်းဆုံးလို့သာ မှတ်ပါ”

“မဟုတ်တာ ရွှေရုပ်လေးရယ်၊ ရွှေရုပ်လေးမှာ အန္တရာယ် ရှိမယ်ဆိုရင် မစာက ဒီအတိုင်း နေနိုင်ပါ့မလား၊ ရွှေရုပ်လေး ရှေ့က ရပ်ပေးမှာပေါ့”

ရွှေရုပ်သွင် စကားမှားသွားကြောင်း သိသဖြင့် ရှေ့စကား ကို မြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီး ပြောင်းလွဲလိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ဘူး... အန္တရာယ် မရှိပါဘူး၊ စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းတာပါ၊ သပွတ်အူ ဇာတ်လမ်းကြီးကို ရွှေရုပ်ကို ရှင်းခိုင်းတာ ပါ မစာရာ၊ ကဲ... အိပ်အိပ်၊ ရွှေရုပ်လည်း အိပ်တော့မယ်”

ရွှေရုပ်သွင် အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက် သည်။

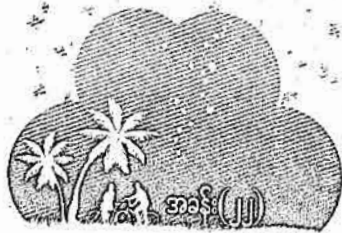
စိတ်ထဲမှာတော့ မေတ္တာသုတ် ရွတ်နေလိုက်သည်။ အာရုံ ထဲ၌ ခေါင်၊ ဘိုးမာယ၊ ဦးဖိုးထူးနှင့် နှင်းရှူပါကို ပုံဖော်ကြည့်လိုက် သည်။

ထိုစဉ် သူတို့ အခန်းအပြင်ပမှ လူရိပ်တစ်ခုက ဖြည်းဖြည်း လေးနှင့် ဖွဖွလေး နင်းကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ခြေသံ လုံးဝမကြားရသဖြင့် အိမ်ကြီးထဲ၌ အိပ်ခန်း(၃)ခန်း ၌ ရှိနေသော ဧည့်သည်တွေ တစ်ဦးတစ်ယောက်တစ်လေမှ မကြား လိုက်ချေ။

ထိုလူရိပ်သည်...။





ရွှေရုပ်သွင် မိမိရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ရောက်နေသော မစာငါး
လက်တစ်ဖက်ကို အသာလေး ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ကုတင်ပေါ်မှ အသာဆင်းလိုက်သည်။

ညဉ့်ငှက်တို့၏အော်မြည်သံ၊ ပုလင်းရင်တွဲတို့၏အော်မြည်
သံတို့အပြင် သစ်ပင်ကြီးများကို လေတိုးဝေ့တို့က တိတ်ဆိတ်သေ၊
ညဉ့်ကာလကို ချောက်ချားမှု ပိုစေရန် အားဖြည့်ပေးလျက်ရှိသည်။

ညအိပ်အင်္ကျီပန်းနုရောင် ပိုးသားဂါဝန် လက်ပြတ်လေး
အပေါ်၌ အပေါ်ဝတ် အင်္ကျီရည်ကို ထပ်ဝတ်ပြီး ခါးစည်းကြီး ချွန်
နှောင်လိုက်သည်။

နောက်... စလင်းဘက်ခံကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လိုက်
သည်။ မိမိရင်ကို လေးလံစေခဲ့သော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို သူ့နေရာ
တကျသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးရတော့မည်။

ခါတ်မီးကိုတော့ လက်နက်သဘော ယူဆောင်လိုက်သည်။
ညအိပ်မီးလေးဖျော့ဖျော့ကတော့ ရှိနေသည်။

အိပ်ခန်းထဲမှ ခြေသံမကြားအောင် အထွက်တွင် “ဖတ်”
ကနဲ လျှပ်စစ်မီးများက ငြိမ်းသွားလေသည်မို့... .

“ဆက်ကနဲ” ရင်ထဲ တုန်ခါသွားလေသည်။
သို့သော်... ရွှေရုပ်သွင်က လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို အားကိုး
လိုက်သည်။

ကြီးကြီးမေ၏ ထပ်ခါတလဲလဲ မှာကြားထားသော အမှာ
တော်ပုံကို ကြားယောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“အားလုံးကတော့ ဖော်ဘွားဥကို မြေတိုက်ခန်းထဲမှာပဲ
ရှိတယ်လို့ သိထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက အတုပဲ၊ အစစ်ထား
တဲ့နေရာက သမီး ဘုရားခန်းဘက်ကို လျှောက်သွားလိုက်ပါ။”

“ဘုရားခန်းမှာ ရှိနေတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေရဲ့ အစဉ်
အလိုက် ပုံတူပန်းချီကားတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီထဲကမှ စင်နေမျိုးစည်သူ
ရဲ့ပန်းချီကားကို အပေါ်ကနေ အောက်ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း
(၆)လက်မလောက် (၃)ကြိမ်တိတိ ရွေ့လျားလိုက်ပါ။ လက်ဆဲ မှန်ပါ
စေနော်”

“နောက်ဆုံးအဆင့်အနေနဲ့ အဲဒီလို ရွေ့လျားတာ မှန်သွား
ရင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ထဲက ပိတ်ထားတဲ့ ပယင်းကျောက်ပုလင်း

တော် တံခါးဟာ အလိုလို ပွင့်သွားလိမ့်မယ်”

ကြီးကြီးမေ ပြောနေတုန်းက ရှေးခေတ်၏စက်ယန္တရားများက ရိမ့်ကဲ့သို့ပင် အစွမ်းအစ ရှိသလားဟု သူ့ရယ်မောကာ မေးခဲ့ဖူးသည်။

ကြီးကြီးမေက “သမီးကိုယ်တိုင် ကြုံတော့ သိလိမ့်မယ်” ဟုသာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ရွှေရုပ်သွင်၏ခြေလှမ်းက ဘုရားခန်းဆီသို့ ညင်သာစွာ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

ဘုရားခန်းက ကျယ်ဝန်းသည်။ မှန်စီ ရွှေချထားရုံမက တံခါးကလည်း ရှားပါးသော မှန်စိမ်းများနှင့် တပ်ဆင်ထားသည်။

“တံခါးသော့ခတ်ထားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟူသော သူမေးခဲ့သည့် မေးခွန်းကို ကြီးကြီးမေက... .

“ဧည့်သည်လာရင် ဦးဖိုးထွက်က ရှိသမျှ အခန်းတံခါး လော့တွေကို အကုန်ဖွင့်ပေးထားပါတယ်။ တကယ့်ကို သစ္စာရှိတဲ့ လူယုံကြီး တစ်ဦးပါ” ဟု ပြောထားခဲ့သည်ကို အမှတ်ရကာ တံခါးကို အသာ လက်ကိုင်ဘု လှည့်လိုက်သည်။

“ဂျလောက်” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ရွှေရုပ်သွင် အံ့ဩသွားရသည်။

“ဂျလောက်” ဆိုတာ လော့ချထားမှသာလျှင် သော့နှင့် ဖွင့်လျှင်ဖွင့်... သို့တည်းမဟုတ်... အထဲမှနေ၍ ချထားသော လော့ကို ဖွင့်ပေးသည့်အခါ မြည်သောအသံ။

ရွှေရုပ်သွင်၏ရွှေရင်အစုံ တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့်အတူ တံခါးကို သွပ်တံရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်... .

“အ... .”

အော်ချိန်ပင် မရလိုက်။ သန်မာသော လက်တစ်ဖက်က နောက်မှ သိုင်းချုပ်နှောင်ပြီး တစ်ဖက်က ပါးစပ်ကို အတင်းအကြပ် ပိတ်ပင်ထားဆီးလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ နောက်... . တံခါးကို လည်း သူ့အား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လိုက်သူက ကျောနှင့် ကပ်ကာ ဖိကပ်လိုက်ခြင်းကို သိလိုက်ရသည်။

“ရွှေရုပ်သွင်... မင်းပါးစပ်လေး ပိတ်ထားလိုက်ပါ... .

ခေါင်ပါ”

တုန်လှုပ်မှု လမ်းကြောင်းက ပြောင်းလွဲသွားလေသည်။

ခေါင်ဆိုတော့ မကြောက်တော့။

ထို့ကြောင့်... . ကြောက်စိတ်ဟူသော လမ်းကြောင်းသည် ဂျန်ခုန်လှိုက်မောခြင်းဟူသော လမ်းကြောင်းသို့ ပြောင်းလွဲသွားလေသည်။

သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး၏ရင်ခွင်နွေးကြီးထဲ တစ်ကိုယ်လုံး နစ်ဝင်နေသည်က မိခင်ကြက်မကြီး၏ဝပ်ကျင်းထဲက ကြက်ပေါက်ငယ်လေး၏အလားသဏ္ဍာန်မျိုးလား... .

ကြက်ပေါက်ကလေးကတော့ ရင်ခုန်သံစဉ်ရိုင်းတို့ ထွက်ပေါ်မည်မဟုတ်။ သူ့မှာတော့ ရင်ခုန်သံစဉ်ရိုင်းတို့ သောသောညံနေလေပြီ။

တိတ်ဆိတ်သောနေရာနှင့် ညဉ့်ကာလက ဆန့်ကျင်ဘက်

လူသားနှစ်ဦးကို သွေးဆောင် ဖြားယောင်းလိုက်သည်။ အနေအထား ပြောင်းလွဲသွားသည်။

ခေါင်လက်က သူ့ပါးစပ်ပေါ်မှ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ သို့သော်... ထပ်မံ ရောက်လာသည်က အဆိပ်ပြင်းသော ပိတုန်း တစ်ကောင်က သူ၏နှင်းဆီငုံဖူးသဖွယ်ရှိသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာပေါ် သို့...။

ပြင်းပြသော အနမ်းရည်တစ်ခုကြောင့် သူ့လက်အစုံသည် ခေါင်၏ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒင်... ဒေါင်”

ကျယ်ဝန်းသော အသံတစ်ခုကြောင့် လူချင်း ခွာလိုက်ရ သည်။

ရှေးဟောင်း လက်သံသီးနှင့် နာရီကြီးက သူတို့နှစ်ဦးအား ဘုရားခန်းနားမှာ မသင့်တော်ဘူးဟု အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

“သွား...”

ရွှေရုပ်သွင် ခေါင်ရင်ဘတ်ကြီးကို တွန်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘွားတွေရှေ့မှာ တိုင်တည်ပါတယ်၊ ဒါ ဝန်းစီစော်ဘွား ရဲ့နောက်ဆုံးအမွေခံ စပ်မင်းခေါင်ကျော်စွာက သူ့မဟေသီလောင်း ကို အနမ်းဦး အနမ်းဖျားနဲ့ ကတိသစ္စာ ပြုကြောင်း တိုင်တည်တာပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ခေါင်သည် ဤရွှေရုပ်သွင် မည်သော သတို့သမီးက လွဲ၍ မည်သူနှင့်မှ လက်မထပ်ပါ။ အကယ်၍ သွေဖည်ခဲ့သည် ရှိသော်...”

“တော်ပါတော့ ခေါင်ရယ်”
ဒီတစ်ခါ ခေါင်ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်သူမှာ ရွှေရုပ်သွင် ဖြစ် သွားသည်။ ဖျတ်ကနဲ့ မီးက ပြန်အလင်းတွင် ခေါင်ရုပ်သွင်ကို ထင်းထင်းမြင်ရသောအခါ ရွှေရုပ်သွင် ရှက်သွေးကြွယ်ကာ ခေါင်းငုံ့ ချလိုက်ရလေတော့သည်။

“အချစ်” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းမှ မသုံးရသေးပဲ ရာသက်ပန် ခရီးသည်အတွက် တိုင်တည် ကတိသစ္စာပြုကာ ကျိန်တွယ်ဟန် ပြုလိုက်သော ခေါင်ကို မကျိန်တွယ်စေချင်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်ရင်ဘတ်ဝပ်ကျင်းတွင် ခေါင်းတိုးဝင် လိုက်ပြီး...

“ဒီနေရာက ခေါင်တို့ မျိုးစဉ်ရဲ့ အထင်ကရ နေရာပါ ခေါင်၊ မကျိန်တွယ်ပါနဲ့၊ မေတ္တာတရားနဲ့ ယှဉ်တဲ့ သစ္စာကတိကိုပဲ ရွှေရုပ်သွင် ခံယူပါမယ်၊ ခေါင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ခေါင်က အတန်ငယ် ငြိမ်သက်ပြီးမှ...

“ခေါင်မျိုးရိုးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ စော်ဘွားဥကို လာ ဦးခိုက်တာပါ။ ဒါထက် ရွှေရုပ်လေးကကော... လေးလေးက တာခိုင်းလိုက်လို့လဲ”

“ခဏနော် ခေါင်”

ခေါင်ရင်ခွင်ဝပ်ကျင်းမှ ခေါင်းကို အသာထောင်လိုက်ပြီး ဘုရားခန်း အနေအထားကို သုံးသပ်လိုက်သည်။

(၂x၃) ဆိုက်ရို ပုံတူပန်းချီကား ခြောက်ခု ရှိနေသည်။ ထိုအထဲတွင် နောက်ဆုံးပုံတူက ခေါင်၏ဖခင်ပုံဖြစ်သည်။

ကျွေးပွဲတစ်ခု၌ ကြီးကြီးမေက... "ကြီးမေရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဦးကျော်စွာစည်သူလေ" ဟုလည်း လူကိုလည်း ပြဖူးသလို ဓါတ်ပုံလည်း ပြဖူးသဖြင့် သိထားသည်။

နောက် နံပါတ်ငါးက ဘိုးမင်းခေါင်စည်သူ။ သူ့ဓါတ်ပုံလည်း သိပြီးသားပင်။

နံပတ်လေးက ပုံ။ ခေါင်အရွယ်က ပုံမို့ ခေါင်နှင့် ချွတ်စွတ်တူသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးသာ ဖယ်ရှားလိုက်လျှင် ခေါင်ပုံဟုသာ စွပ်စွဲမိတော့မည်။

စပ်နေမျိုးစည်သူ၏ပုံရွှေ၌ ရပ်လိုက်သည်။

နောက်... အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်စဉ်... . .

ဘုရားဝတ်ပြုခန်းက စုလစ်မွှန်းချွန်းနှင့် မှန်စီရွှေချထားသည်။ (၁၅)ပေပတ်လည် သီးသန့်ခန်း ရှိနေပြန်သည်။

"ဟင်း... ရွေးခေတ် ဝိသုကာတွေ့ရဲ့လက်ရာတွေက တကယ့်ကို အံ့မခန်းနော် ခေါင်"

"ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် စကားမလွဲနဲ့ ရွှေရုပ်လေး၊ ခေါင်မေးတာ ပြေဦး၊ ဒီတို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

ခေါင်ကို ယုံကြည်ပါသည်။

သို့သော် ကြီးကြီးမေက မှာလိုက်သည့် နောက်ဆုံးစကားက နားထဲ ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။

"ကိုယ်က ကျွေးရင် ကိုယ့်ဖူးတောင် ကိုယ်မယုံနဲ့ သမီးလေး၊ ဒါကြောင့် ကိစ္စပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးရင် ပွင့်သွားတဲ့ ပလောင်တံခါးကို လက်နဲ့ ပြန်ပိတ်ပြီး ဦးခေါင်းနဲ့ သုံးကြိမ်တိတ်တိတ်

ပြီး ဦးချ ရှိခိုးလိုက်ပါ။ ဒါဆို အားလုံးဟာ သူ့နေရာတကျ သူ့ရှိပြီမို့ သမီးလေးတာဝန် ပြီးဆုံးသွားပါပြီ"

ခေါင်ကိုလည်း တာဝန်မပြီးဆုံးသေးခင် မပြောချင်။

"ခေါင်... တံခါးဝမှ စောင့်ပေးပါ။ ကျွန်မ အပြောထက် အလုပ်ကို သက်သေပြချင်တယ်။ ခေါင် လုပ်စရာရှိတာ နောက်မှ လုပ်... "

"ကောင်းပြီလေ"

ခေါင်ကလည်း သူ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လှုပ်ရှားမှုကို သိချင်နေပုံရသည်။ သိုင်းဝင် ဖက်တွယ်ထားသော လက်များကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဓါတ်ပုံတွေက အနည်းငယ် မြင့်နေသည်မို့ အခန်းထဲ၌ အစီအညီရှိနေသော ကနုတ်ခြယ်ထားသည့် မဟော်ဂနီရောင် ကျွန်းကုလားထိုင်တစ်လုံး မ,ရာ... .

"အား... လေးလိုက်တာ"

"ပြောမှပေါ့... ခေါင် မ,ပေးမယ်"

ခေါင်က ကူမ,ပေးရာ တစ်ခါတည်း တိုက်ရိုက်ပင် စပ်နေမျိုးစည်သူရှေ့တွင် ထားလိုက်သည်။

"ဟင်း... ခေါင် သိပြီးသားပေါ့"

"ခေါင် ရိပ်မိပါပြီ၊ ခေါင်တို့ မျိုးရိုးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိနေပြီဆိုတော့ လေးလေးက ယူခိုင်းလိုက်တာလား"

"ဘာကိုလဲ"

"စော်ဘွားဥကို... "

ခေါင် မျက်ဝန်းဝယ် စိတ်မကောင်းရိပ်များ ယှက်သန်းသွား
မလေသည်။

ကြီးကြီးမေကို အထင်လွဲနေပုံရသည်မို့ . . .

ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ဟာ ခေါင်ပဲမို့ ရွှေရုပ်သွင် အပင်ပန်း
မခံချင်တော့ . . . ။

ထို့ကြောင့် . . .

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် . . .”

“ထားခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟင် . . .”

ထိုအချိန်တွင် . . .

“ဝုန်း . . .”

မျက်လုံးနှင့် နှာခေါင်းပေါက် ဖောက်ထားသော ခေါင်းစွပ်
နှင့်လူက ပုဆိန်ကြီးတစ်လက် မြှောက်ကာ ဝင်ရောက်လာသည်။

“အား . . .”

ရွှေရုပ်သွင် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ပြီး ခေါင့်ရင်ခွင်
သို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ တုန်လှုပ်ခြင်းကတော့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ပင်။

“နေဦး . . . ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ”

အသံဩကြီးနှင့် . . .

“စော်ဘွားဥ”

“ပေးမယ် . . . လူတွေကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်နဲ့ ချစ် . . .”

နောက်ကို ကပ်နေ”

ခေါင်က ရင်ခွင်ထဲမှ သူ့ကို နောက်သို့ ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

ရွှေရုပ်သွင် လက်နှိပ်ခေါက်မီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်
ထားရင်း ခေါင်နောက်ပါးမှနေ၍ ခေါင့်ကို တံတိုင်းပြုကာ တံခါးဝမှ
တွန်းဖွင့်ဝင်ရောက်လာသူ၏ ပုံရိပ်ကို မှန်းဆကြည့်မိသည်။ ဘုရား
ဘုရား . . . ကယ်တော်မူပါ။

ခန္ဓာကိုယ် သဏ္ဍာန်တူသူ (၂)ဦးကိုပြေးမြင်မိသည်။ မထင်
ကောင်းသော်လည်း . . .

ဘိုးမာယလား။

အဘိုးဖိုးထူးလား။ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မည်။ မှန်ဖျဖျ
မီးရောင်အောက်မှာ သူ့အား အစိမ်းလိုက် ဝါးစားတော့မည်
မျက်လုံးမျိုးနှင့် . . .

“ကောင်မလေး . . . ပေးစမ်း”

“ပေးမယ် . . .”

ရွှေရုပ်သွင် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ စလွယ်သိုင်းထား
သော စလင်းဘက်အိတ်ကို ဖြုတ်ကာ သူ့ရှေ့သို့ ဝုန်းကနဲ ပစ်ချ
အပေးတွင် . . .

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“ခွပ် . . .”

အသံများ ဆူညံသွားသည်။

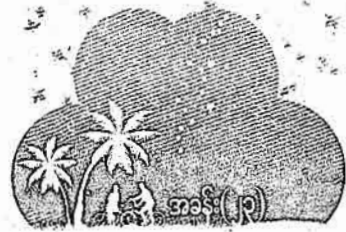
“အား”

ရွှေရုပ်သွင် သတ္တိမကောင်းနိုင်။ မီးကလည်း လုံးဝ ပြတ်
တောက်သွားသည်မို့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ ငယ်သံပါ
အောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အား... ကယ်ကြပါဦး.. လူသတ်နေတယ်”

ဟုသာ ကြုံးအော်လိုက်သည်။

မျက်လုံးစိမ်းက သူ့ထံသို့ ဦးတည်နေသည်ကိုတော့
ကောင်းစွာခံစားရသည်မို့လည်း သွေးပျက်မတတ်ပင်။



“ရွှေရုပ်လေး... ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ကာ မျက်နှာကို
လက်ဝါးနှင့် အုပ်ထားသော ရွှေရုပ်သွင်ကို မင်းခေါင်က အသံပြု
ရင်း အသာဖေးမ ဖက်တွယ်လိုက်သည်။

ခေါင့်အသံနှင့် စောစောကတင် စွဲလမ်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော
ခေါင်ကိုယ်ငွေ့ကို ရလိုက်သည်နှင့် ရွှေရုပ်သွင် သွေးကြောများ
တိုင်အောင် ပျံ့နှံ့စီးဆင်းနေသော ကြောက်သွေးတို့က ရပ်တန့်သွား
လေသည်မို့... .

ရွှေရုပ်သွင် လက်ဖယ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

လျှပ်စစ်မီးများ ထပ်မံဖြည့်စွက်ထွန်းပြီး အလင်းရောင် အောက်ဝယ်. . .

“ဟင်. . .”

ကြမ်းပြင်ထက်၌ မောက်ခုံ လဲကျမေ့မောနေသော ဖိုးထူးကို ဦးရုပ်ဆိုးက နောက်ပြန်ကြိုးတုတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘိုးမာယက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေလေသည်။

“ကိုင်း. . . ခေါင်၊ မင်းရဲ့နှမတော်လေးကို ခဏထား”

ထိုစဉ် တဝုန်းဝုန်း ပြေးလာသော အသံပလံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဘိုးမာယက စကားစကို ရပ်လိုက်သည်။

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာသူများက. . .

မစာဥနှင့် နှင်းရူပါ ဖြစ်သည်။

နှင်းရူပါသည် သူ့အဘိုးဖြစ်အင်ကို မြင်တွေ့သောအခါ

“အမလေး. . . ဘိုးဘိုးသေပါပြီ”

ဟု ငိုယိုပြီး ပြေးဖက်ချိန်တွင် ရွှေရုပ်သွင် သတိဝင်လာသည်။

ရန်သူဖြစ်စေ သူ့ရှေ့တွင် လဲနေသော လူနာတစ်ဦးမို့. . .

“ကျွန်မ သွေးကြောစမ်းကြည့်ပေးမယ်”

“မစမ်းနဲ့ ကလေးမ၊ မောင်ရုပ်ဆိုးက သိုင်းပညာ တတ်တယ်၊ သူ့ရဲ့မေ့ကြောကို ရိုက်ထားလို့ မေ့နေတာ၊ အချိန်တန်ရင် သတိရလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း. . . မင်းတို့ လုပ်စရာရှိတာတွေကို အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ လူကြီးတွေ မှာတဲ့အတိုင်း ကွယ်ဝှက်မနေဘဲ လုပ်

လိုက်ကြစမ်း၊ ပြီးမှ ငါစကားပြောမယ်”

ရွှေရုပ်သွင်က ခေါင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်က ခေါင်းညိတ်ကာ. . .

“ရွှေရုပ်လေးက လေးလေး မှာတဲ့အတိုင်း အရင်လုပ်ပါ၊

ပြီးမှ ခေါင်က ဖေဖေ မှာတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမယ်”

နှင်းရူပါက သူ့အဘိုးကို စမ်းကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျလာလေသည်။

ခေါင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

မစာဥက ရွှေရုပ်သွင်အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး. . .

“လန့်လိုက်တာ. . . အသက်ထွက်မတတ်ဘဲ”

“ခဏ. . . မစာ”

ရွှေရုပ်သွင်. . . မစာ လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး စောစောက သူ့လှမ်းပစ်လိုက်သော စလင်းဘက်အိတ်ကို သွားကောက်ပြီး ဖော်ဖွင့်လိုက်သည်။ နောက်. . . ကတ္တီပါအိတ်နီထဲမှ ယောက်ျားလက်ချောင်း ကြာငုံတစ်ဖူးခန့်အရွယ်ရှိသော အညှိရောင်ကျောက် တုံးတစ်တုံးကို ထုတ်ကာ. . .

“ရော့. . . ခေါင့်ပစ္စည်း. . . ခေါင်ပဲ ယူတော့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ. . . လေးလေး ထားခိုင်းသလို ထားလိုက်ပါ”

“ဒါဖြင့် ခေါင် ခဏကိုင်ထား”

ရွှေရုပ်သွင်က ကြီးကြီးမေ မှာသည့်အတိုင်း စပ်နေမျိုး စည်သူ၏ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို ရွှေကာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

အားလုံး မမှတ်မသန်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွ... ”

မြည်သံရှည်နှင့်အတူ တစ်ပေအမြင့်ရှိသော ပယင်းပလ္လင် တော်မှ အလယ်တည့်တည့် တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်သွားသည်။

အထဲ၌ ကျောက်စိမ်းအကာနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ကလပ် လေးတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

ရွှေရုပ်သွင် ဘယ်သူကိုမှ သတိမပြုမိတော့။ ခေါင်လက်ထဲ ၌ ရှိနေသော ဇော်ဘွားဥဆီတာ သူ့အမြင်တော့ မြစ်ဆုံ၌ အများ ကြီးတွေ့ခဲ့သော အရွယ်စုံ ဆိုင်စုံထဲမှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနှင့် မခြားသည့် ကျောက်တုံးကို ခေါင်လက်ထဲမှာ ယူပြီး...

ပလ္လင်အောက် အခေါင်းပေါက်ထဲရှိ ကျောက်စိမ်းကလပ် ပေါ်သို့ ဇော်ဘွားဥကို တရိုတသေ တင်ထားလိုက်ပြီးနောက် ကြီးမေ မှာသည့်အတိုင်းပင် ပလ္လင်တံခါးဝှက်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး ဦးခေါင်းနှင့် သုံးကြိမ် အသာအယာ တိုက်လိုက်စဉ်...

“ကျွ... ”

“ဂျလောက်... ”

ခါတ်ပုံက သူ့နေရာသူ အဝင်ကျ ဖြစ်သွားပြီး ဂျလောက် ဟူသောအသံက နှစ်နေရာ ထွက်ပေါ်သည်။ ပလ္လင်တံခါးနှင့် ခါတ်ပုံ ဆီမှ ဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ်သွင် ကြေးနီဘုရားဆင်းတုရှေ့ဝယ် ထိခြင်းငါးပါး နှင့် ရှိသေ့စွာ ဦးချလိုက်ပြီးနောက်...

“ဘုရားတပည့်တော်နှင့် လုံးဝမပတ်သက်သော ဤ

ဇော်ဘွားဥအား ဒေါ်စစ်မာလာစည်သူ၏ ခိုင်းစေချက်ကြောင့် ပြန်လည်ထားပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဤဇော်ဘွားဥနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားတပည့်တော်သည် လောဘ၊ မောဟ၊ သံယောဇဉ်များ မရှိပါ ကြောင်း သစ္စာပြုပါသည်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ချောချောမောမောနှင့် မိမိ၏နေအိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား”

ဟု ဆုတောင်းပြီးနောက် အားလုံးဘက်သို့ လှည့်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ဒဏ္ဍာရီဆန်သော အိပ်မက်နယ်တစ်ခုထဲမှာ လွတ်မြောက် လာသကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားလေတော့သည်။

အမှန်တကယ်ပင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု လျော့ပါးသွား လေတော့သည်။

ခေါင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်၏မျက်ဝန်းထဲဝယ် ထူးခြားသော အငွေအသက်များ ကို တွေ့ရသည်။

စွမ်းအားရှိသည့် အငွေအသက်တွေလား။

ညှို့ငင်အား ရှိသော အငွေအသက်တွေလား။

သို့တည်းမဟုတ်...

အားကိုးအားထား ဖြစ်စေသော အငွေအသက်များပေ လားဆိုသည်ကို ရွှေရုပ်သွင် မသိနိုင်တော့ပြီ။

ခေါင်က ပြုံးပြပြီး...

“ရွှေရုပ်သွင်... တာဝန်ကျေပြန်သွားပါပြီ ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်”

ဘိုးမာယက လက်ခုပ် သုံးချက်တီးကာ ချီးကျူးစကား ဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး တော်တယ်...တာဝန်ကျေပြီ၊ ခေါင် အလှည့်...”

ခေါင် စဉ်းစား တွေဝေမနေတော့...။

စပ်နေမျိုးစည်သူ၏ ပန်းချီကားကို ရွှေရုပ်သွင်နည်းတူ လုပ်ဆောင်လိုက်သည်။

ပလ္လင်တံခါး ပြန်ပွင့်သွားသည်။

သူ စော်ဘွားဥကို မယူခြင်း မပြုပဲ ဖိကပ်ကာ ညာဘက်သို့ ၄၅° စီ စောင်းလိုက်သောအခါ...။

“ကျွီ...”

ဟူသော မြည်သံနှင့်အတူ ကြေးနီဆင်းတုတော်၏ အောက်ခြေ ကြာလှန်ကြာမှောက် ပလ္လင်မှ အံ့ဝှက်က ထွက်လာ သည်။

ကြည်စိမ်းနေသော ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်တစ်တွင်း။

ဘာမှ “ခေါင်” တွေးမနေတော့။

အမှန်တကယ်လည်း တွေးတောခြင်း၊ တွေ့ဝေခြင်း၊ နှောင့် နှေးခြင်းတို့သည် ခေါင်ဆီမှ ကင်းကွာလျက် ရှိသည်။

ခေါင် ညာလက်နှင့် ယူကာ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်လိုက်သည်။ တိုင်းထားသည့်အတိုင်ပင် အံဝင်ဝှင်ကျ ရှိသွား သည်။ တပြိုင်နက်ဆိုသလို ခေါင်ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့သို့ နွေးကောင်း

သည်။

ခေါင် လက်စွပ်ဝတ်ပြီးချိန်တွင် အံ့ဝှက်တံခါးသည် သူ့ အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်ပြီး ယစ်ပလ္လင်တော်တံခါးနှင့် စပ်နေမျိုး စည်သူ၏ပုံတူပန်းချီကားဆီမှလည်း “ဂျလောက်” ဟူသောသံစဉ် များ တပြိုင်နက်ဆိုသလို ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဘုရားခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးသည် ထူးဆန်းသော ဝှီဒီယို ကားတစ်ကား ကြည့်နေရသလို ခံစားနေရသည်။

ခေါင်... ရွှေရုပ်သွင်နည်းတူ ဘုရားရှင်တော်ရှေ့၌ ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ဝပ်တွား ကန်တော့လိုက်သည်။

နောက်... အားလုံးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်စဉ်မှာပင် ဘိုးမာယက သူ့အား ဦးညွတ်ကာ...။

“မင်းဟာ တကယ်ပဲ နေမျိုး ဝင်စားတာကို ဒီလက်စွပ်ဟာ နေမျိုးလက်စွပ်တော်ပဲ၊ မင်းအဖေတောင် မတော်ခဲ့ဘူး၊ ကိုင်း... ပါအိပ်ချင်ပြီ၊ မင်းဟာ ဒီဟော်နဲ့ ဒီဝန်းစီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ ယယ်ယာမြေတော်တော်များများကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သလို ဟောဒီ လောဘသား ဖိုးထူးရဲ့မိသားစုစဉ်ဆက်ကြံ့မှာကိုလည်း မင်းပိုင်ပါ တယ်၊ သူ့ကိစ္စ မင်းပဲ စီစဉ်တော့”

ဘိုးမာယ ခေါင်းပြန်မတ်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

သတိပြန်ရနေပြီဖြစ်သော ဘိုးဖိုးထူးကတော့ သူ့ရှေ့ မှောက် ပြားပြားဝပ်ကာ ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ခေါင်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပင် ကြိုးဖြေပေးတော့ မိုးထူးမှ ခေါင်ကို ရှိခိုးကန်တော့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟာ . . . မလုပ်နဲ့ အဘိုး” ဟု ခေါင်က ငြင်းဆန်လိုက်စဉ် ဘိုးဖိုးထူးသည် ရုတ်တရက် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

“အဘိုး”

“ခိုး . . . ခိုး . . . ဝုန်း . . . ဝလုံး . . . ”

အားလုံး ကြက်သေ့၊ သေ့ရာမှ ပြေးလိုက်ကြသော်လည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။

နှင်းရူပါ၏ ချိုးပွဲချ ငိုကြွေးလိုက်သံက တိတ်ဆိတ်သော ညကို ဖောက်ထွင်းသွားစေလေတော့သည်။

လှေကားပေါ်မှ ဒေလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျပြီး ငြိမ်သက်နေသော အဘိုးဖိုးထူး၏မျက်လုံးအစုံကတော့ စပ်နေမျိုးစည်သူ၏ ပန်းချီကားကြီးဆီသို့ ပြုကြည့်ရင်းဖြင့် အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲလျက် ရှိချေတော့သည်။

ခေါင် . . . အဘိုးဖိုးထူး၏မျက်လုံးကိုပိတ်။

နှုတ်မှလည်း . . .

“ဖိုးထူး . . . မောင်မင်းကို ငါ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ။

ဒီနေ့ကစပြီး မောင်မင်း ဒီအိမ်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှုတော်တို့ ထမ်းရွက်စရာ မလိုတော့ဘူး . . . ကြားလား၊ မောင်မင်း သွားလိုရာ သွားတော့၊ မင်းရဲ့သားစဉ်မြေးဆက်ကိုလည်း ငါစောင့်ရှောက်ပေးမယ်။ စိတ်ချလက်ချသာ သွားပေတော့”

ခေါင်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟုပင် ရွှေရုပ်သွင် အံ့ဩကာ ကြည့်ပုံ ရာမှ ဘိုးအေ အလောင်းကို ဖက်ပြီး သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသော နှင်းရူပါကို ဖက်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

နှင်းရူပါက မချီတင်ကံ . . .

“အမလေး အဘိုးရယ်၊ အဘိုးဘဝတစ်ခုလုံး ဆံဖြူ သွားကြော့တဲ့အထိ အမှုတော်ထမ်းခဲ့တဲ့ ငယ်ကျွန်ကြီးရဲ့ရလဒ်က နောက်ဆုံးတစ်ချက်မှားလိုက်တာနဲ့ သွားပြီပေါ့၊ ဘဝအသင်္ချေ သွားပြီပေါ့”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး နှင်းရူပါ၊ အဘိုးက သခင်အပေါ် သစ္စာ ရှိပါတယ်၊ တို့အပေါ် အထင်မှားတာ ဖြစ်မှာပါ”

ရွှေရုပ်သွင်က ခေါင့်ကို ကာကွယ်ပေးသည်။

“ကိုင်း . . . ကာယကံရှင် မင်းက ဖိုးထူးအတွက် ဘယ်လို စီစဉ်ချင်သလဲ”

“သေပြီးမှတော့ အရှက်မကွဲပါရစေနဲ့တော့ ဘိုးဘိုးရယ်” ရွှေရုပ်သွင် အဘိုး ဖိုးထူး၏ရုပ်အလောင်းကို သေချာစွာ စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“ဇက်ကျိုးသေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးသွေးရပ်ပြီးသေတာ”

“လိမ့်ကျလိုက်တော့ လန့်ပြီးရှော့ခံဖြစ်သွားတာထင်တယ်” ဟု ဘိုးမာယကလည်း ဘိုးဖိုးထူးကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ် စစ်ဆေးပြီး ရွှေရုပ်သွင်၏မှတ်ချက်များကို အတည်ပြုပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဆရာဝန်မလေး ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုင်း . . . ခေါင်၊ မင်း ဘာလုပ်ပေးချင်သလဲ”

ခေါင်က မားမားရပ်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

“အဘိုးထူး ရုပ်အလောင်းကို ဒီအိမ်တော်မှာပဲ ပြင်စားပါ။

နှင်းရူပါက ချက်ချင်းပဲ သားသမီးမြေးတွေကို အကြောင်းကြားပါ။
သုံးရက်ထားပြီး သင်္ကြိုဟ်မယ်... ဂူလုပ်ပေးမယ်၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စကို
နောက်မှ စဉ်းစား စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဘိုးဘိုးက ဒေသခံ ဖြစ်တော့
အသုဘ စည်ကားအောင် စီစဉ်ပေးပါဗျာ”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုင်း... လောလောဆယ်တော့
ငါဖုန်းစဆက်ပြီး ဒေသခံ ဆရာဝန်တစ်ဦး စခေါ်ရမှာပေါ့”

ရွှေရုပ်သွင်တို့ မအိပ်ရတော့ပဲ မိုးစင်စင် လင်းခဲ့ရလေပြီ။
ညက ချစ်အိပ်မက်လေးလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုများ
အောက်ဝယ် လွင့်ပြယ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

ခေါင်ကတော့ ရန်ကုန်သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ပြီး အကျိုး
အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်သည်။

သူ့ဖခင် လိုက်လာခဲ့မည်တဲ့...။

ကြီးကြီးမေလည်း ပါမည်တဲ့။

ထိုအခါမှ ရွှေရုပ်သွင် အသက်ဝဝလင်လင် ရှုလိုက်နိုင်
တော့လေသည်။



အဘိုးဖိုးထူး၏အလောင်း မြေကျသွားပြီးမှ မင်းခေါင်၏
ရင်လည်း ပေါ့ပါးသွားသည်။ သို့သော်...။

ဒီကြားထဲ အဘိုးဖိုးထူး၏သားသမီးနှင့် မြေးများက သူ့
အား မကျေနပ်ချေ။

သူ့ဖခင် သူ့အဘိုးက တစ်သက်လုံး ဥစ္စာစောင့်ကြီးလို
နေခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးတော့ ဘာမှ မခံစားရဘဲ သေဆုံးသွားသည်
ပေါ့။

ဒီကိစ္စအတွက် သူ့ရှင်းလင်းရတော့မည်။

ရန်ကုန်မှနေ၍ ပါဂျဲရီတစ်စီးနှင့် တိုရိုတာ ဟိုက်အေ့စ် တစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ယှဉ်ကာ ဖေးဖေးမမနှင့် ရောက်လာကြသော ခေါင့်မိဘနှစ်ပါး၊ ပြီးတော့ လေးလေးနှင့် အဖော်နှစ်ယောက်၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်စီနှင့်မို့ အဘိုးဖိုးထူးအလောင်း မြေကျခါနီးအမှီရောက်လာကြသည်။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကိုတော့ နှင်းရူပါမှအပ အဘိုးဖိုးထူး၏ကျန်မိသားစုကို ဖေးမတက်။ တံခါးပိတ်ထားပြီး သော့ကို မင်းခေါင်ကပင် အားလုံး ကိုင်တွယ်ထားလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက် တစ်သက်လုံး တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ တွယ်တာသွားရလောက် ခင်တွယ်နေသော ဤဟော်နန်းဟု တင်စားသောအိမ်ကြီး၌ အခြားဘာလျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေသေးသနည်းဟု သံသယ ဝင်မိသဖြင့် ဖခင်အလာကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘိုးမာယ၏ဩဇာသက်ရောက်မှုနှင့် သူတို့၏အတိတ်က အရှိန်အဝါဟောင်းကြောင့် ထင်သည်။ အဘိုးဖိုးထူး၏အသုဘမှာ တကယ့်ကို စည်စည်ကားကားနှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ သို့သော် . .

ဘိုးဖိုးထူး နာရေး ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသဖြင့် မိဘမဲ့နှင့် ဘိုးဘွားရိပ်သာအတွက် လျှို့ဝှက်မည့်ကိစ္စကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းခဲ့ရသည်။

“ကိုင်း . . . တို့မိသားစုချည်းပဲ ရှိတုန်း စကားပြောကြရအောင်၊ ညီမလေး . . . နားဦးမလား”

ခေါင့်ဖခင် ဦးကျော်စွာစည်သူက ညီမ မာလာစည်သူကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။



“မနားတော့ပါဘူး . . . ရေချိုးလိုက်ပြီးတော့ အညောင်းအညာ ပြေသွားပါပြီ”

“ဒါဆို သမီး အောက်ဆင်းတော့မယ်”

ရွှေရုပ်သွင်က အလိုက်တသိ ထလိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ခေါင်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး . . .

“ရွှေရုပ်လေး သွားစရာမလိုပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ . . . သူဟာ သားရဲ့ချစ်သူပါ၊ လေးလေးခင်ပွန်း အန်ကယ်လ် ဦးအောင်ထက်ရဲ့တူမပဲ”

ရွှေရုပ်သွင် ရှက်သွေးပြာသွားပြီး ကြီးကြီးမေဘေး တိုးကပ်လိုက်သည်မှာ ကြီးကြီးမေ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ဖောက်ထွင်းဝင်မတတ်ပင်။

“ကြည့်စမ်း . . . ညည်းတူက ငါ့လိုပဲ မိန်းမအရွေးတော်တယ်”

ဖခင်စကားကြောင့် ခေါင်ကျေနပ်သွားသည်။ မိခင်ကလည်း သမီးမိန်းကလေးကို အင်မတန် လိုချင်သူမို့ သူ့အား စောစီးစွာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းပြီး ချွေးမလောင်း ရှာပုံတော် အမြဲဖွင့်တတ်သူပီပီ . . .

“အား . . . ငါ့သမီးလေးက ချစ်စရာလေး၊ ပန်းဖြူလေး တစ်ပွင့်လိုပဲ၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ ညီမလေးက သူ့တူမချောကို ဖွက်ထားတာပဲ”

“သူက သူ့အမေ အသည်းကျော်လေး၊ အမေ ဆိုတဲ့မာလာဆီ ရောက်လာတာပါ မမရာ၊ ကျွန်မ ဖွက်မထားဘူး”



“ကိုင်း... သား၊ လက်စွပ်က မင်းနဲ့ တော်တယ်မှတ်လား၊ ဒီတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု မှန်သမျှကို ငါ့သားကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲပေတော့”

“ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို အရင် ဖေဖေကို တင်ပြချင်သေးတယ်”

ခေါင်အနေနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် မှားသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်၏ဆန္ဒကို လိုချင်သေးသလို သူ့ဆန္ဒကိုလည်း ပြောချင်သည်။

“ပြောကြည့်လေ သား”

“သားရင်ထဲမှာ အဘိုးဖိုးထူးရဲ့သားသမီး၊ မြေးတွေရဲ့ စရိုက်ကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ အဲ... အဲဒီထဲ နှင်းရွာပါ မပါဘူး”

“နှင်းရွာပါ ဘယ်ပါမလဲ၊ သူက မွေးစားသမီးကို”

“ဟင်”

ဖခင်စကားကြောင့် ခေါင် အံ့အားသင့်သွားသလို ရွှေရုပ်သွင်လည်း ပါးစပ်ကလေး ပွင့်အာသွားသည်။

“ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ စရိုက် ရှုပ်အသွင် မတူတာကို”

“အဖေတစ်ယောက်တည်းကို ပစ်ပြီး မြို့တက်နေကြတာကြည့်၊ အာလူးကြက်သွန် ပေါ်ချိန်ကျတော့ ရသမျှ ပိုက်ဆံတွေ ကဲ့ကဲ့ယူသွားကြတာ သားသမီးရင်းနဲ့ မြေးရင်းတွေပေါ့ကွယ်၊ မွေးကင်းစ ကလေးလေးကို ဟော်နန်းရှေ့ ဘယ်သူ လာထားသွားမှန်း မသိတာကို ဘယ်သူမှ ပြောမနေဘဲ ဦးဖိုးထူးတို့ လင်မယားပဲ မွေးစားခဲ့တာက နှင်းရွာပါလေးပဲ”

ခေါင်ရင်ထဲ၌ သနားစိတ် ပိုသွားသည်။

သမီးလိုချင်နေသော မိခင်ကို ကြည့်၍...

“အဲဒီတုန်းက မေမေက ဘာဖြစ်လို့ နှင်းရွာပါကို တောင်းယူမမွေးစားလဲ၊ ဒါဆို သားမှာ ညီမရှိပြီပေါ့”

ရွှေရုပ်သွင် ရင်ထဲ ဆတ်ကနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ခေါင်သံယောဇဉ်က “နှင်းရွာပါ” အပေါ်မှာ နက်ရှိုင်းစွာ တွယ်ငြိနေပြီလားဟု...။

“ခုလည်း မွေးစားလိုရတာပဲ၊ သူတို့ ဘယ်လိုစိစဉ်မလဲ ဆိုတာ နောက်ပြီး မေးကြည့်မယ်၊ အဓိကက သားဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

ခေါင် ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်သည်။ နောက် ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်မှ စော်ဘွားစဉ်ဆက် လက်စွပ်မှ ကျောက်စိမ်းကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ကျောက်စိမ်းမှာ အရည်များပင် လည်နေသည်။ တော်တော် တန်ဖိုးရှိမည်ဟု သူ သိလိုက်သည်။

သူ ဖခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဘာကိုမှ မမက်မောဘူးလား”

“အင်း... စော်ဘွားဥကို ငါ့သားလက်ထဲ လွှဲပြောင်းပေးပြီးရင် ဖေဖေရင်ထဲ တာဝန်ကျေသွားသလို ခံစားရတာမို့ စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးနေတယ်”

“ဒါဖြင့် စော်ဘွားဥကို သား ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းသွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဟော်ကိုတော့ သား လှူချင်တယ် ဖေဖေ”

အားလုံး၏အကြည့်က ခေါင်မျက်နှာပေါ်သို့ စုပြုံ ကျရောက်လာသည်။ သူ့ဖခင်က...

“ညီမလေးကကော”

“ညီမလေး အစကတည်းက မမက်ပါဘူး။ မေမေ ဆုံးခါနီး ညီမလက်ထဲ စော်ဘွားဥ အပ်ခဲ့လို့ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတာ စိတ်ပင်ပန်း လွန်းလို့ ကိုကိုကြီးလက်ထဲ ပေးရကောင်းမလား။ သူ့နေရာသူ ပြန် ထားရကောင်းမလား စဉ်းစားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတော့ သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်ပြီး ရွှေရုပ်သွင်လေးကို လာထားလိုက်တာပေါ့။ ခေါင် သဘောကို သဘောကျတယ်။ လေးလေး ထောက်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုလေးသဘော ရှိသေးကယ်”

“ဒီကောင်အကြောင်း ထည့်ပြောမနေပါနဲ့။ အကုန်လုံး နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ကောင်တွေ၊ သူ ငွေလိုချင်ရင် တန်ဖိုးတွက်ပြီး သုံးပုံပုံ တစ်ပုံအမ်းပေးလိုက်မယ်။ သားဆန္ဒ ဖေဖေ သဘောတူ တယ်”

“နန်းစဉ်ရတနာတွေ ရှိမရှိတော့ ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်... များများလှူရတာပေါ့”

“ခေါင်က ဘာကို လှူမှာလဲ”

“ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါတော့ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးပါ”

“ဒါဆို ဘိုးဘိုးမာယနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့။ နန်းစဉ်ရတနာတွေက မရှိတော့ပါဘူး။ အဘိုးအဘွားတွေက အားလုံး အမွေခွဲပေးပြီးကြပါပြီ။ လယ်ယာ ဥယျာဉ်ခြံမြေနဲ့ ဒီအကွက်ကြီးပဲ ကျန်တော့တာ”

ခေါင်... စိတ်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ သို့သော်...

“ဒါပေမယ့် လောဘသားတွေအတွက် စဉ်းစားဦးလေ”

“သား စဉ်းစားပြီးပြီ သူတို့က ဒီခြံမြေရဲ့ အသီးအပွင့်တွေ စားသုံးပြီး လူလားမြောက်ခဲ့ကြတာတွေ၊ ဟော်ကို ပြုပြင် ဖန်တီးမှုက ဖေဖေက အဘိုးဖိုးထူးကို ပို့ပေးတဲ့ ငွေတွေနဲ့ပဲဆိုတော့ သား လုံးဝ မပေးနိုင်ဘူး။ ပေးချင်းပေး နှင်းရူပါကို ထိုက်သင့်သလောက် အမြေ ချမယ့်နေရာမှာ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက်မယ်။ သားတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လယ်ယာမြေတွေကိုတော့ ကျောင်းလှူရင် ကျောင်းပိုင်၊ ဆေးရုံလှူ ရင် ဆေးရုံပိုင်၊ ဘုန်းကြီးလှူရင် သာသနာ့ဝတ္ထုနယ်မြေအဖြစ်နဲ့ ပဒေသာပင် စိုက်ထူပေတော့”

ခေါင်ကို ခေတ်လူလတ်ပိုင်းအနေနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး နေတတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားမိခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသွားခဲ့လေပြီ။ တကယ်တော့ ခေါင်သည် အဖျော်အမြင် ကြီးမားသလို သတ္တိလည်း ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ခေါင်ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်တယ်လို့ သမီးတော့ ထင်တာပဲ

ကြီးကြီးမေ”

ဟု ရွှေရုပ်သွင် ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်သည်။

ခေါင်က ချစ်သူ၏ထောက်ခံခံကို ရလိုက်သဖြင့် နွားပြာ ကြီး အောက်သွားမရှိသလို ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကူကြွေမရ ဖြစ်သွားရသည် ကို ဖခင်က...

“အဟင်း... ဟင်း၊ ဒါဆို ဒီမြို့ရဲ့လိုအပ်ချက်ကို အသိဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးမာယကို အသိသွားပေးလိုက်တော့၊ မင်းတို့ သွားတို့နဲ့ တို့ နားဦးမယ်”

ခေါင်က... .

“ရွှေရုပ်လေး လိုက်ခဲ့”

ရွှေရုပ်သွင် အင်းမလုပ် အဲမလုပ် မူလိုက်သည်။

ဒါကို ခေါင်က ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းဟု

မှတ်ယူကာ... .

“ဖေဖေ... သား ကားယူသွားမယ်နော်”

“အေး”

“လေးလေးကားလည်း သုံးလို့ရတယ်လား”

လေးလေး မာလာစည်သူကပါ ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ခေါင်က ခေါင်းညိတ်ကာ... .

“ပြန်ရင်တော့ ကားတစ်စီးစီးကိုတော့ မောင်ပိုင်စီးမှာ စိတ်ချပါ။ လာလေ... . ရွှေရုပ်သွင်”

ခေါင်ကတော့ ယောက်ျားလေးမို့ အရှက်မရှိပေမယ့် ရွှေရုပ်သွင်ကတော့ လူကြီးတွေရှေ့မို့ ရှိုးဟိုးရှုန်တန် ဖြစ်ရသည်။

တကယ်ပါပဲ။ နာရေးကိစ္စမို့ လူတွေ မပြတ်ရှုပ်ထွေးနေသည်မို့ ခေါင်နှင့် သူလည်း နှစ်ယောက်ချင်း မတွေ့ခဲ့ရ။

ခေါင်ထံမှ ချစ်စကား မကြားခဲ့ရသေးသလို သူထံမှလည်း ဘာမှ မဖြေပါတဲလျက်... .

လူကြီးမိဘများ ရှေ့ “ချစ်သူ” ဟု ကြေညာလိုက်ခြင်းကို ရန်တွေ့ချင်ပြီ။

သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်နေမိသည်။

“ကြီးကြီးမေ... သမီး လိုက်သွားမယ်နော်”

“အေးအေး... မစာဖြစ်ဖြစ် မစိန်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက် အပေါ်လွှတ်လိုက်ကွယ်၊ အိပ်ရာပြင်ခိုင်းရအောင်”

“သမီးကုတင်မှာပဲ အိပ်လေ ကြီးကြီးမေ၊ အညောင်းပြေ နှိပ်ဖို့ မစာ လွှတ်လိုက်မယ်နော်”

“အေးအေး”

ရွှေရုပ်သွင် အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ ခေါင်က သဘောကောင်းစွာဖြင့် အောက်ထပ်ကို သုံးခွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် အဘိုး ဦးဖိုးထူး၏မိသားစုမှာ မခွာတော့။ မျက်စိနောက်အောင် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အရပ်ခလေ့ ဖဲပိုင်းတွေနှင့် ကျယ်ကျယ်... ကျယ်ကျယ် ပြောဆိုနေကြသည်။

ထောင့်တစ်နေရာမှာ ရုံးမှ ဝန်ထမ်းများနှင့် စကားပြောနေသော နှင်းရူပါကိုသာလျှင် ညှိုးရိပ်ဆင်နေသည့် ပူပန်မှုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွှေရုပ်သွင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒြိထဲ ဒရိုင်ဘာ မောင်ထွေးနှင့် စကားပြောနေသော မစာကို အပေါ်ထပ် လွှတ်လိုက်ပြီး ခေါင်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း... .

“တက်... ရွှေရုပ်လေး”

ကားပေါ်ရောက်မှ အသေချာဆုံးသောစကားကို အသိအမှတ်ပြုဖို့အတွက် မေးခွန်းတစ်ခုတော့ ထုတ်ရတော့ပုံပဲဟု ရွှေရုပ်သွင် တွေးရင်း ကားပေါ် တက်လိုက်လေတော့သည်။

ဒီမြင်ကွင်းကို သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြောနေစဉ် လှမ်းတွေ့လိုက်သော နှင်းရူပါ၏ ပြိုမလို မိုးနယ် ညိုနေသော

မျက်နှာပြင်ဝယ် ကြေကွဲမိုးသို့ ရွာသွန်းဝေလေပြီ။
ဪ... ကြယ်တာရာကို သီကုံးကာ သရဖူဆောင်းချင်
သူနှယ် သူရူးသွပ်မိလေသည်ကို...။



“ဟူး... အခုမှပဲ လွတ်လပ်တော့တယ် ရွှေရုပ်လေးရာ၊
ခေါင်တို့ အရှုပ်တော်ပုံထဲ ဝင်ခဲ့ရလို့ စိတ်ပျက်သွားပြီလား”
ရွှေရုပ်သွင် မေးခွင့်မသာသေး။
ခေါင်ထံမှ အရင်ညည်းတွားရင်း မေးခွန်းပေါ်လာသဖြင့်
“အင်း... ချက်ချင်းထွက်ပြေးချင်လောက်အောင် စိတ်
ပျက်သွားတယ်”
ဟု ဘုပြောပစ်လိုက်သည်။
ခေါင်က သူ့အား ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း အပြုံးရိပ် ခိုထဲအန

သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ ဘုတောက်လေသံကို အတည်ယူစရာ မလိုကြောင်း သိလိုက်လေသည်။

“အဘိုးထူးက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ရန်ရှာတာလဲ မသိဘူး နော် ခေါင်”

“ခေါင်နဲ့ တွဲနေလို့ပေါ့”

“ဟင်. . .”

“ဟုတ်တယ်. . . ခေါင်ကို သူ့မြေးနဲ့ သဘောတူတာ၊ ဒါမှ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်လေ၊ ဝန်းစီရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု မှန်သမျှ သူ့မြေး လည်း ရမယ်၊ နောက်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝန်းစီရဲ့အစဉ်အဆက် ရတာတွေဟာ ဟော်ရဲ့မြေအောက်ခန်းတို့ လျှို့ဝှက်အံ့ဂှက်တွေထဲ မှာတို့ ရှိလိမ့်ဦးမယ် ထင်နေတာ၊ ခေါင်ဖေဖေက ပြောပြီးသား၊ အားလုံးကို ခွဲဝေပေးပြီးသားတဲ့၊ ဟုတ်တယ်လေ. . . ဒါကြောင့် လည်း ဖေဖေတို့ ကုမ္ပဏီ ထောင်ထားနိုင်တာဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို စော်ဘွားဥကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လက်စွပ်ကိုကော ဘာလို့ ထားထားခဲ့ရတာလဲ”

“အိမ်ကို လျှို့လှိုက်ရင်တော့ ကြေးနီဘုရားဆင်းတုနဲ့ ပယင်း ပလ္လင်ကိုတော့ ဘိုးဘွားအမွေအဖြစ် ခေါင်ကိုးကွယ်မယ်၊ စော်ဘွား ဥတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်လက် ကိုးကွယ်ရမှာပဲ”

“ဟင်. . . ကားက ဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲ၊ ဘိုးဘိုး မာယအိမ် ကျော်သွားပြီလေ”

“ခဏပါ. . . မြို့စွန်က လွမ်းစေတီ ကုန်းတော်ပေါ်က ပျူးဖွင့်ဟာ အင်မတန် လှတယ်ဆိုပဲ၊ ဖေဖေ ပြောတာ”

ရွှေရုပ်သွင် ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်. . . လွမ်းစေတီဆို မသွားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လွမ်းစေတီဆို ချစ်သူတွေ သွားရင် ကွဲတတ်တယ်တဲ့”

“ဟင်. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

ခေါင်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို ရယ်မောလိုက်သည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရာဆို ရွှေရုပ်သွင် ပွေ့ပိုက် နမ်းရှုပ်လိုက်မိ ပေလိမ့်မည်။

ရွှေရုပ်သွင်က ခေါင်၏ရယ်မောခြင်းကို နားမလည်ဟန် နှင့်. . .

“ဘာရယ်တာလဲ”

ခေတ်ပညာတတ်ရုံမက လော့အိန်ဂျယ်လိစ်ရီ ဖခင်ရှိရာသို့ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် သွားရင်း အနောက်တိုင်းပြည်များသို့ လည်ပတ် ခဲ့ဖူးသူပင် ဖြစ်လင့်ကစား အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပီဘီ ကလေးငယ်တစ်ဦးနယ် ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည်မို့ မွှေ့ယမ်း နမ်းပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ရင်း. . .

“ခေါင်တို့က ချစ်သူတွေဆိုတာကို ရွှေရုပ်လေး ဘယ်တုန်း က အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာလဲ”

ပြီးစစနှင့် မေးလိုက်သော ခေါင်ကြောင့် ရွှေရုပ်သွင် အတွေးပေါက်သွားပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းကာ ခေါင်လက်မောင်းကို လှမ်းထုလိုက်လေသည်။

“ဟာ. . . ကားမောင်းနေတုန်း လူကို လာမထိအာချစ်

၂၂၈

ခြံပုလဲစင်

ခါတ်လိုက်ပြီး မူးမေ့သွားရင် ခက်မယ်နော်”

“သွား... စကားကို အကောင်းမပြောဘူး”

“ရင်မောခဲ့ရတာတွေ များခဲ့ပြီ၊ အသွားထက်တဲ့ ပုဆိန်ကြီးကို ချစ်သူကို ထိမှာစိုးလို့ ကာကွယ်ပေးလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ခေါင်ဟာ ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတဲ့ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ဦးကို အသက်ပေးကာကွယ်လောက်အောင် ချစ်မိနေပါလားလို့ ဒတ်ကနဲ သိလိုက်တာ”

ရွှေရုပ်သွင် ရင်ထဲသို့ ခေါင်အသံလှိုင်းမှသည် ချစ်ဆိပ်ရည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလွဲ စီးနှစ်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

သူ... ခေါင်အား ကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း မေးမည်ဟူသောမေးခွန်း မေးရန်မလိုတော့ပြီ။

“ရွှေရုပ်သွင်လေးကကော ခေါင်ကို ချစ်ရဲ့လား၊ ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးနဲ့ ချစ်တာလဲ၊ ရွှေရုပ်လေးရဲ့ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကို ကြားချင်တယ်ကွာ”

ခေါင်အမေးကို ကြားတော့မှ ရွှေရုပ်သွင် ရင်ထဲက ကလီအတွေ့က ငါးပျဉ်မ ဆားလူးသလို တဖျတ်ဖျတ် ခါလူးနေလေပြီ။

နှုတ်ခမ်းအစုံကပဲ ထူးအမ်းအမ်း၊ နာတာတာ ဖြစ်လာသလိုလို။

ခန္ဓာကိုယ် သွေးကြောထဲသို့ ရေနှေးမြစ် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသလိုလို။

မျက်နှာပြင်အနီး မီးစွယ်မီးတောက်က လာဟပ်သလိုလို။

ဘာလိုလိုမှန်း မသိသော ခံစားချက်တွေက ချစ်သူရည်းစားမထားခဲ့ဖူးသော မိန်းမသားတစ်ဦး၏ မတွေ့စဖူး အတွေ့ထူးပေါ် တိမ်းညွတ်သာယာမိခြင်းပေလား။

“ရွှေရုပ်လေး”

“ဘာလဲ”

“ဟာကွာ... ထူးသံကလည်း မည်သာလိုက်တာကွာ”

“ပြောလေ ခေါင်”

ရွှေရုပ်သွင် ရှက်ပြီးပြီး မာသွားသောလေသံကို မီးပြန်တိုက်လိုက်ရသည်။ ပညာတတ် ယဉ်ကျေးသော ဂုဏ်သရေလည်း ရှိသော အသိုင်းအဝိုင်းမှ ပေါက်ဖွားလာသူမို့ ကိုယ့်စကားကိုယ် မှားသွားကြောင်းလည်း သိကာ ပြင်ဆင်ပြီး ထူးလိုက်ရသည်။

“ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေတာလဲလို့ပါကွာ”

“ခေါင်က ခေါင်အချစ်ကို သက်သေပြစရာ ရှိတယ်၊ ရွှေရုပ်သွင်က ပြုစရာ သက်သေမရှိလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ နောက်ပြီး အချစ်ကို ရွှေရုပ်သွင်က မကြံ့ဖွဲ့သေးလို့ စိတ်လှုပ်ရှားတာ၊ ရင်ခုန်မိတာ အချစ်ဟုတ်ရဲ့လားလို့လဲ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ကောင်းပြီ... စဉ်းစားပါ၊ ခေါင်... ရွှေရုပ်လေးကို ဦးစားပေးမယ်၊ အချစ်ဆိုတာ အထိအတွေ့အာရုံနဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူး၊ ဒီထဲက လာတဲ့အချစ်ကိုပဲ ခေါင် လိုချင်တယ်”

ခေါင်က သူ၏ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ပုတ်ပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဦးစားပေးဆိုတာက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ရွှေရုပ်သွင် မရှင်းလင်းသောအချက်ကို မေးလိုက်သည်။

ခေါင်က တောလမ်းထဲရှိ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း ကားမောင်းခဲ့သည်။ တောင်ကုန်းလေးကို ပြေပြေလေး တက်ခဲ့သည်။

လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပုံရသောနေရာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ခေါင်ကားကို လမ်းဘေး အင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ခေါင် ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် လက်စွပ်ကိုကော စော်ဘွားဥကိုကော ပိုင်ဆိုင်ပြီးပြီဆိုရင် ထုံးစံအရ အမွေဆက်ခံသားတစ်ယောက် ဖွားမြင်အောင် ကြိုးစားရတော့မယ်ဆိုတော့ မြန်မြန်လက်ထပ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့... ဦးစားပေးနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

ရွှေရုပ်သွင် ရင်ထဲ မကျေနပ်စိတ်က အညွှောင့်ပြုလာသည်။

“ဆိုင်တယ်လေ... ခေါင်က ရွှေရုပ်လေးကို ဦးစားပေး မေးတယ်။ ဒါမှ ညှိမြဲလုပ်နေရင်တော့ ဒုတိယအဆင့်အနေနဲ့ ခေါင် ဖာသာခေါင် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဟောဒီလို့ ဟောဒီလို့ သိမ်းပိုက်ပစ်လိုက် တော့မယ်လို့ ပြောတာ”

“အို... လွတ်... လွတ်... ခေါင်... ခေါင်ရာ”

ရွှေရုပ်သွင် ဘယ်လိုမှ ရှောင်ချိန် မရလိုက်။ ခေါင်၏ လျှင်မြန်သော လက်ကြီးများက စပါးကြီး မြွေတစ်ကောင်နယ် ရစ်ပတ်ဖွဲ့ငင် ဆွဲယူကာ လေနီကြမ်း တိုက်ခတ်သွားလေတော့

သည်။

ခေါင့်ကျောပြင်ကို ထုရိုက်နေသော ဖယောင်းလက်အစုံသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း အင်အားပျော့ကာ ပျက်ပြယ်သွားချိန်၌ ခေါင့်ကျောပြင်သို့ နွယ်မြစ်သဖွယ် တွယ်ကပ်သွားသည်။

အနမ်းမှန်တိုင်း စဲချိန်၌ ထူအမ်းအမ်း နာကျင်ကျင် မျက်နှာပြင်နှင့် ခေါင့်ကို မရင်ဆိုင်ရဲသဖြင့် ခေါင့် ရင်ဘတ်ဝပ်ကျင်သို့ တိုးဝင်ကွယ်ဝှက်ရင်း...

“ခေါင်... မကောင်းဘူးကွာ”

ခေါင်က သိုင်းဖက်ထားကာ ကျောပြင်သို့ ပွတ်သပ်ပေးရင်း...

“ခေါင့်အတွက်တော့ သိပ်ကောင်းတယ်။ ရွှေရုပ်လေးက တွေဝေနေမယ်ဆိုရင် ခေါင့်ဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး အမြန်သိမ်းပိုက် လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောတာ... ရှင်းပြီလား၊ ဒါ နမူနာပဲ ရှိသေးတယ်”

ရွှေရုပ်သွင် ရင်ဘတ်ဝပ်ကျင်မှ ခေါင်းထောင်ထဲပြီး ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဟွန်း... ခေတ်ပြောင်းပြီး ပဒေသရာဇ်ဆန်တဲ့အကွေးနဲ့ ရွှေရုပ်သွင်ကို လာခြောက်လို့ ရမယ်မထင်နဲ့၊ အချစ်ပေါင် မဟုတ် အပ်ဖို့ကတော့ အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ်... ဘာပုတ်လဲ”

ခေါင်က ပခုံးတွန့်ကာ...

“အမလေး... ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ပါပြန် ပါပြန် အသက်အပ်မှာလား... အချစ်အပ်မှာလား၊ မသိချိန် သိပ်ပေးရမယ်”

ကွာ၊ သုံးရက်လုံးလုံး နီးရက်နဲ့ ဝေးနေရတာ၊ ဒီကောင် ဘယ်လောက် အသည်းတယားယား ဖြစ်နေတယ် မှတ်သလဲ၊ လူတွေကြားထဲမှာ ဒီကြားထဲ နှင်းရူပါနားပဲ ကပ်နေတာက တစ်မျိုးနဲ့၊ အဲဒီကောင်ပဲ လေးကလည်း အလိုက်ကို မသိဘူး”

ရွှေရုပ်သွင် ခေါင့်မျက်ဝန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင် အပြောနှင့် ဝမ်းတွင်းပါ စိတ်ရင်း ညီမျှရဲ့လားဟု အဖြေရှာလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ် စိတ်ထဲက ပါသည့် အတိုင်း ပြောနေကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ နှင်းရူပါဘက်က ရွှေနေလိုက်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ခေါင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အဘိုးထူးရဲ့ဖြေး အရင်းတွေက နှင်းရူပါတဲ့ပဲ သူ့အဖေ သူ့အဘိုးကို သတ်သလိုလို စွပ်စွဲနေကြတာ၊ နောက်ပြီး သူတို့ တွက်ဆထားတာက ဟော်နန်းရဲ့ ရှေးဟောင်းရတနာသေတ္တာ ရရှိလိမ့်မယ်လို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူ လည်း စိတ်ရှုပ်ပြီး ရွှေရုပ်နားပဲ ကပ်နေတာ၊ ရွှေရုပ်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ သူတို့တွေကို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံပေးရင်း ဘိုးမာယနားပဲ နေနေလိုက်တာပေါ့”

ခေါင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး ရွှေရုပ်သွင် ပခုံးပေါ် သို့လက်တစ်ဖက်က ယူငင်လိုက်ပြီး ကျန်တစ်ဖက်က ကားစတီယာ တိုင်ကို ကိုင်ကာ ဆက်မောင်းခဲ့လိုက်လေသည်။

“သူ့ . . . လူလည်လေး၊ ကိုင်း . . . အဖေတော်ကို လွှဲတော် မမူနဲ့ . . . ဖြေတော်မူ”

ခေါင်က ရွတ်နောက်နောက် လုပ်လိုက်သည်။ ရွှေရုပ်သွင်

ကလည်း . . .

“ဖြေတော်မူစရာ လိုလို့လား မောင်တော်ဖရာရဲ့၊ ရင်ခွင် တော်ထဲ ရောက်တော်မူနေတာ မဟေသီ လုပ်မယ့်သူလား၊ ကိုယ်လုပ်တော်လား . . . ကြည့်တော်မူဦး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား၊ ပြောတတ်လိုက်တာ ချစ်လေးရယ်”

ဟု ဆိုကာ ခေါင်က ငဲ့စောင်းပြီး မျက်နှာယိမ်းအထိုးတွင် ရွှေရုပ်သွင်က လျင်မြန်စွာ လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ဟွန်းသံရှည်ကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။

“တီ . . .”

ခေါင့်မျက်နှာ သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ် မရောက်တော့ချေ။

“ဟာ . . . လန့်လိုက်တာ၊ မှတ်ထား . . . အဲဒီအပြစ်အတွက် ဘယ်လိုမျိုး ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာ အမိ မြဲမြဲမှတ်ထား”

ပြောပြောဆိုဆို ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထပ်မံ ထိုးရပ်လိုက် သောအခါ၌ ရွှေရုပ်သွင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒါ . . . ဘာလုပ်”

သူ့ဖေးခွန်းပင် မဆုံးလိုက်ရ။ ဟွန်းသံရှည်ထက် ရှည်လျား မွတ်သိပ်သော အနမ်းရှည်တစ်ခုနှင့်အတူ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့လာ သော လက်များ၏ မြဲမြံမှုမှ ရုန်းထွက်ရန်အလို့ငှာ . . .

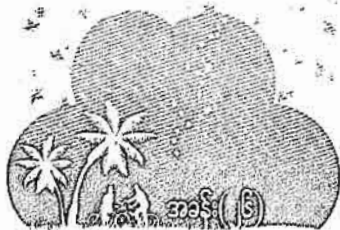
“ချစ်လား”

“အင်း . . .”

“အင်း . . . မရဘူး၊ ချစ်တယ်လို့ ဖြေ”

“ချစ်တယ်... လွှတ်တော့”

ရုန်းထွက်ခြင်းအတွက် ပို၍ပင် ခက်ခဲသွားလေတော့သည်။ နှုတ်က ဖွင့်ဟ ဂတိပြု ချစ်သူတွေဘဝ ရောက်သွားပြီဆိုတော့လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကြားထဲ လေအတိုးပင် မခံနိုင်တော့သလို ဖက်တွယ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့ထားလိုက်လေတော့သည်။



“ခင်ဗျားတို့ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာကတဆင့် စကားပြောကြတော့၊ ခြံတစ်ခုလုံးလည်း တူးထားတာ ပွစာထိုးလို့ မြေအောက်ခန်းလည်း နံရံတွေ ပျက်စီးလို့ ပျက်စီးနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကို တောင် ကျုပ်က ဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ရက်လည်ပြီးနောက်နေ့ စပြီး ကျုပ်မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ပိုက်ပြီး လာရာလမ်းကို ပြန်ကြပေတော့၊ ဒါနောက်ဆုံး ဝန်းစီစော်ဘွားရဲ့နောက်ဆုံးအမွေခံရဲ့ အမိန့်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလို လုပ်နေရင် ကျုပ်ရဲ့အဘိုးတော်တွေ ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီအိမ်အနံ့မှာ သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း သိထားလိုက်ကြဦး၊ ကျုပ်ပြောချင်တာ ဒါပဲ”

ရွှေရုပ်သွင်သည် ကျွန်းဆက်တီခုံကြီးပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီး

ထိုင်ပြီး ပြောနေသော ခေါင်ကို ကြည့်ပြီး ကြက်သီးများပင် ထသွားလေသည်။

ထွက်စပြုနေသော မီးရထားပေါ်မှ အထုပ်အပိုးကို ဆွဲလျက် ဘုံသီဘတ်သီနှင့် ရောက်ရှိလာသော ခေတ်လူရွယ် ခေါင်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

ဖဲပိုင်းများက အိမ်ကြီး၏ပြင်ပတွင် ကနားဖျင်း ထိုးပေးထားသည်။ စည်ကားလျက် ရှိသည်။ ထမင်းခိုက် ထမင်း၊ လက်ဖက်ရည်ခိုက် လက်ဖက်ရည်၊ ညလယ်စာလည်း မပြတ်စေရ။ ရေခဲခဲကြမ်းအိုးနှင့် လက်ဖက်ပွဲကတော့ မလပ်စေရသလို လက်ဖက်ရည်အချိုကလည်း စိတ်တိုင်းကျ သောက်ပေတော့။

ခိုင်ခံ ကျွေးမွေးစရိတ် မှန်သမျှလည်း ခေါင်သာလျှင် အကုန်ကျခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကို ရပ်သိရွာသိပင်။

“စပ်မင်းခေါင်ကျော်စွာ ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဖိုးထူးဟာ သစ္စာရှိတာလည်း ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဖေ အဘိုးကို အိမ်စောင့် မြေစောင့်ကြီးအနေနဲ့ ထားပြီး ခိုင်းစားနေတာက ဝန်းစီစော်ဘွား မျိုးစဉ်က မဟုတ်ဘူး... မင်းတို့တွေပဲ၊ ကိုယ့်ဖခင် ကိုယ့်အဘိုးကို ကျန်းမာရေးအခြေအနေ စစ်ဆေးပေးဖို့ မန္တလေးကိုကော ခေါ်ဖူးသလား၊ ရန်ကုန်မြေကိုကော ခေါ်ဖူးသလား၊ ထားတော့... ဒီအကြောင်းက ရတဲ့အသီးတွေနဲ့ မင်းတို့ရဲ့စားဝတ်နေရေး ပူလှပြေလည်ခဲ့တဲ့ အခုနာရေးမှာလည်း မင်းတို့အဖေ အဘိုးအတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ် ဒါနပြုခဲ့ရဲ့လား၊ သယံဇာတစ်စုံလောက် ပါဝင် လှူဒါန်းဖူးသလား၊ ဒါတောင် အမွေကို လိုချင်ကြသေးတယ်၊ တစ်ပြားမှ မပေးဘူး...”

မှတ်ထား၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်လိုပဲပြာကိုယ် ရှက်ကြ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သိကြ... ဒါပဲ”

ဘိုးမာယကို တစ်မြို့လုံးက ချစ်ခင်ရိုသေ လေးစားအားထားသူ ဖြစ်ရာ ဒေသခံများကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လက်ခံလေသည်။

ဘိုးမာယ ဘေးနား၌ ထိုင်နေသော ခေါင့်ဖခင် စပ်ကျော်စွာစည်သူကတော့ ပြုံးပြုံးလုပ်ကာ...

“ကိုင်း... ကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေးတွေ လာစမ်း၊ ဒါ အဘိုးရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေထဲက မင်းတို့ ပညာသင်စရိတ်ကို သက်သက် ဒါနပြုတာပဲ”

ဟု ဆိုကာ စာအိတ်တစ်အိတ်စီ ပေးလေတော့သည်။ လက်ခံယူပြီး ကန်တော့ရကောင်းမှန်း မသိကြချေ။

ရွှေရုပ်သွင် နံဘေး၌ ရှိနေသော နှင်းရူပါက တူတူမများအား လှမ်း၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် ကြိုက်ကာ...

“အဘိုးတို့ကို ကန်တော့လိုက်ကြလေ” ဟု ပြောသော်လည်း...

အဘိုး ဖိုးထူး၏ သမီးလတ်တစ်ဦးက နှင်းရူပါကို... “ညည်းအသာနေစမ်း၊ ညည်းနဲ့ တာဆိုင်လို့လဲ၊ ဆန်ပေးလို့ ဆီရတာ၊ ဘာကန်တော့စရာ လိုသလဲ” ဟု ရန်စွယ်ငေါငေါ ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

ရွှေရုပ်သွင် ပင့်သက်ချပြီး... “ခေါင့်လုပ်ရပ်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်” လုံးဝ မှန်ကန်သည်ဟု

၂၃၈

မြို့ပုလဲခင်

သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... သွားကြတော့၊ မင်းတို့ နေခဲ့တဲ့ တန်းလျားဆောင် ပြန်နေကြ၊ ဒီမှာ လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်”

ခေါင်က ရပ်ကာပြောပြီး မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် သိုင်း ပညာသင်ပေးနေဆဲ ဖြစ်သော ဘိုးမာယ၏တပည့်တပန်းများတ စတင်လှုပ်ရှားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ဆင်ပြီး နောက်အဆောင် ကို အခုရွှေ့ကြတော့၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အဖိုးထူးရဲ့ရက်လည် နေ့ဆွမ်းကျွေးချိန်မှာ ဒီအိမ်ကြီးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းအဖြစ် ရေစက် ချ လှူဒါန်းလိုက်မှာဖြစ်လို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်မယ်”

အဘိုးဖိုးထူး၏သားသမီး၊ မြေးများ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ ချေ။

မာနရှိသူတို့ကတော့ ရက်လည်မစောင့်တော့ဘဲ ချက်ချင်း ပင် ပြန်ချသွားလေတော့သည်။

ခြံဝန်း၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။ သူတို့မိသားစုက တော့ စက်ယန္တရားများ တပ်ဆင်ထားသော အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်း ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လုပ်သည်။ ပန်းချီကားများ ဖြုတ်သိမ်းလိုက် သည်။

အပြန်အတွက် ဟိုင်းလပ်တစ်စီးသာ ငှားထားလိုက်သည်။ ပန်းချီကားနှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအချို့ သယ်ယူရန် ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကိုတော့ အမျိုးသားပြတိုက်သို့ လှူရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဖြစ်လေသည်။

ကြမ်းတိုက်ရင်း မျက်ရည်ကျနေသော နှင်းရူပါအနီးသို့ ကြက်မွေးတစ်ချောင်းနှင့် ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် လုပ် နေသော ရွှေရုပ်သွင် ရောက်သွားလေသည်။

“ရူပါ... ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ ညီမရယ်”

“အဘိုးကို သနားလို့ပါ၊ ဘိုးဘိုးမာယ ပြောတာ သိပ်မှန် တာပဲ၊ အဘိုးမှာ နှလုံးရောဂါရှိမှန်း သေသွားမှပဲ သိကြတယ်၊ အဘိုး ရဲ့ကျန်းမာရေး တစ်ခါမှ မမေးဘဲ အာလူးပေါ်ချိန်၊ ကြက်သွန်ပေါ် ချိန်မျိုးမှာ အဖေ ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုပြီး လာသိမ်းကြတာ တွေကို သတိရပြီး အဘိုးကို သနားလို့ပါ”

“နှင်းရူပါ အခြေအဖို့ နေရာကော ရွေးပြီးပြီးလား”

“ကျွန်မ... ဆရာမကြီးနဲ့ပဲ နေတော့မယ်၊ ရုံးအားချိန်မှာ ဘိုးဘိုး၊ ဆရာမကြီးတို့လိုပဲ ကျွန်မ လူမှုရေးကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက် ဝေ့တော့မယ်၊ ဒါမှ နောင်ဘဝ ရောက်ရင် မိဘမဲ့ မဖြစ်တော့မှာ”

ပြောရင်း မျက်ရည်သုတ်လိုက်သော နှင်းရူပါအနီး ပြောင် လက်သော ကြမ်းပြင်ထက်ဝယ် ရွှေရုပ်သွင် လိုက်ထိုင်လိုက်စဉ် ခေါင်ကပါ ရောက်ရှိလာပြီး... .

“ဒီနှစ်ယောက် ဘာအချောင်ခိုနေတာလဲ”

ခေါင်ကိုယ့်၌ ချွေးသံရဲ့ရဲ့ ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ခေါင်းပေါင်းထားသော ပုဝါကို ဖြုတ်ကာ ချွေးသုတ်ပေးလိုက်မိ သည်။

ခေါင်က ကျေနပ်ပြီးနှင့် သူ့လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်စဉ် ရွှေရုပ်သွင် နှင်းရူပါကို သတိရကာ အားနာသွားပြီး အောက်ကို

ရုန်းကား...

“အချောင်မခိုပါဘူး... ရူပါ နေထိုင်ရေးကို မေးနေတာ”

“မေမေက ရူပါကို မွေးစားမလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ... သား”

သား”

ခေါင်မိခင် ဒေါ်အေးအေးမြတ်က သူတို့ထံ လျှောက်လာရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“အို... မကြီးကလည်း သားထောက်သမီးခံ လုံးဝမရှိတဲ့ မာလာကိုလည်း ငဲ့ညှာဦးမှာပေါ့။ မာလာရဲ့သမီးလေး ရွှေရုပ်ကိုလည်း မကြီးတို့သားအမိက လုယူ ခဲ့... ရူပါကို ကျွန်မ မွေးစားမလို့ ကိုထက်ကိုတောင် လှမ်းပြီးခွင့်တောင်းပြီးပြီဟာ”

နှင်းရူပါ မျက်ရည်များက ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ တကယ့်ကို နှင်းပွင့်ကြွေဆင်းသော နှင်းပန်းလေးတစ်ပွင့် နှယ်ပင် ကရုဏာသက်မိသဖြင့် ရွှေရုပ်သွင် ပွေ့ဖက်လိုက်မိသည်။ ခေါင်ကတော့ မျက်နှာလွဲကာ ထိုင်ရာမှ ထသွားလေတော့သည်။

ကြီးကြီးမေနှင့် ခေါင်မိခင်(အန်တီ)ကတော့... .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ချင်သလဲ... သမီးဆန္ဒကိုသာ ပြောပါ။ အန်တီတို့ ဘာမှ အတင်းအကျပ် မလုပ်ပါဘူး”

ဟု ဖြေသိမ့်လေသည်။

နှင်းရူပါက ကျေနပ်လောက်အောင် ငိုချလိုက်ပြီးမှ မျက်ရည်တွေ သုတ်ကာ ရွှေရုပ်သွင် လက်ထဲမှ အသာရုန်းထွက်

လိုက်သည်။

“အန်တီတို့ အားလုံးကို နှင်းရူပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အန်တီတို့ မမတို့ရဲ့စေတနာကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှင်းရူပါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ၊ နှင်းရူပါဟာလည်း မိဘမဲ့ပါ၊ ဒါကြောင့် ဘဝတူ ကလေးတွေရဲ့ဘဝကို စောင့်ရှောက်ပေးရင်း နှင်းရူပါ မေတ္တာရိပ်မြို့မှာပဲ အဆောင်များဘဝနဲ့ နေပေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

ရွှေရုပ်သွင် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နှင်းရူပါအပေါ် သနားစိတ်ဖြင့် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်နေသည်။

ကြီးကြီးမေက... .

“မွန်မြတ်တဲ့ စေတနာနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးပြီဆိုတော့လည်း အန်တီတို့ ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ သမီးလျှာလျှာ... သမီးဘဝနောင်ရေးအတွက် အဆင်ပြေအောင် အန်တီတို့ စီစဉ်ပေးတာကိုတော့ လက်ခံရမယ်၊ သမီးဖာသာ လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ လုပ်ချင်လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးက ဝန်ထမ်းဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ညစဉ်တော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အနားယူရမယ်၊ အိမ်ဆိုတာ လူတိုင်းအတွက် စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းလာတဲ့အခါ အနားယူစရာ တစ်ခု လိုအပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးအတွက် အန်တီတို့ ဒီမြို့မှာပဲ အိမ်ခြံမြေတစ်ခုနဲ့ လယ်မြေ ဆယ်ဧက လွှဲပြောင်းပေးခဲ့မယ်”

“မလိုအပ်ပါဘူး အန်တီ၊ သမီးလို တစ်ကောင်ကြွက် အတွက် မေတ္တာရိပ်မြို့ ရှိနေရင် ပြီးပြည့်စုံပါပြီ”

“လက်ခံလိုက်ပါ နှင်းရူပါရယ်”

သူရှိနေရင် နှင်းရူပါ သိမ်ငယ်မှု ဝင်ပြီး ရှိန်နေမှာစိုးသဖြင့် ရွှေရုပ်သွင် တိုက်တွန်းစကားပြောပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ခေါင်တို့ ပိုင်ဆိုင်သော ဟော်ကုန်းမြေ အကျယ်အဝန်းနှင့် ဘိုးမာယတို့ နေထိုင်သော အိမ်ခြံမြေ ဆက်စပ်နေသည်ဆိုတာကို လည်း ရွှေရုပ်သွင် ယခုမှ သိခွင့်ရလေသည်။

“လာ... ရွှေရုပ်လေး... အတော်ပဲ၊ ဆိုင်ကယ်စီးရအောင်”

“ဟာ... မစီးရဲပါဘူး”

“ဘာမှ မစီးရဲဘူး မလုပ်နဲ့၊ ခေါင်နောက်က ကယ်ရီမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ခေါင်ခါးကို ဖက်ထားရင် လုံလောက်ပြီ”

“သူများတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့အချိန်မှာ... နှင်းရူပါ”

“နှင်းရူပါ... ထားလိုက်၊ မေမေနဲ့လေးလေး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်တို့ ရှိရင် သူ သိမ်ငယ်မှု ဝင်ပြီး ရှက်သွားလိမ့်မယ်”

ရွှေရုပ်သွင်... နှင်းရူပါကို ကရုဏာသက်မိသည် မှန်သော်လည်း ခေါင်က ကရုဏာပိုခြင်း ဖြစ်မှာကိုတော့ မလိုလားချေ။

ဒါ အချစ်၏အဓိပ္ပါယ်ထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သော ဝန်တိုမှုကြောင့်ဟု ဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် အမြဲရှိနေခြင်းဖြင့် သံသယစိတ်၊ ဝန်တိုစိတ်များကို ဖယ်ရှားပစ်စေနိုင်ကြောင်း ရွှေရုပ်သွင် တွေးမိသည်။

“ခေါင်နောက်မှ ကယ်ရီ၌ ထိုင်ပြီး ခေါင်ခါးကို တမင်ပင် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

မှတ်ထားပေတော့...”

ခေါင်ကို ဘယ်သောအခါမှ လက်မလွှတ်တော့ဘူးဟု လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ခေါင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မေးမနေနဲ့... ဆင်ပြောင်ကြီး သွားရာ ဆင်မယဉ်သာ လိုက်ပါရစေပြီ မှတ်လား၊ ကိုင်း... မြဲမြဲဖက်ထားနော်... ထွက်ပြီ”

“စိတ်ချ... ခုဘဝအတွက်တင် မဟုတ်ဘူး သံသရာ အတွက်ပါ မြဲမြဲဖက်ထားမယ်” ဟု ပြောလိုက်သံကိုတော့ ခေါင် ပြကြားရတော့ချေ။

ဆိုင်ကယ်လ် စက်သံအောက်ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ခေါင်က သူတို့ ပိုင်ဆိုင်သော လယ်ယာမြေ ဥယျာဉ်ခြံများကို လိုက်ပြသောအခါ ရွှေရုပ်သွင် တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။

“တမြို့လုံးနီးပါးပါပဲလား” ဟု...

“ဒါတောင် အဘိုးလက်ထက်ကတည်းက နိုင်ငံတော်ကို အပ်ခဲ့တာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ခု ခေါင်လက်ထက်မှာ သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဘာဆိုဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး၊ အဲ... တစ်ခုပဲ လိုချင်တယ်”

ဆုတောင်းပြည့်စေတီ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်မှနေ၍ တစ်မြို့လုံး၏ မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

ခေတ်အဆက်ဆက်က(ဘိုး၊ ဘေး၊ ဘီ၊ ဘင်)တို့ ပိုင်ဆိုင် ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ခြင်းဟူသော အဖြစ်မှန်ကို ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်သ်ဖွဲ့ ခေါင် သဘောထားလိုက်ပုံရလေသည်။

“ခေါင် သားသမီး မြေးမြစ်တွေအတွက်တော့ အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အနေနဲ့ လက်ဆင့်ကမ်းပေးဖို့ရာတော့ ရွှေရုပ်လေး တာဝန်ပဲ”

“ခေါင့်ဖာသာခေါင် ပြောပေါ့၊ ရွှေရုပ်သွင်မှ ပုံမပြောတတ် တာ၊ ယောက်ျားတွေသာ ပုံပြောကောင်းတတ်ကြတာ၊ မုသားပုံပြင် တွေ၊ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတဲ့ပုံပြင်တွေလေ”

ရွှေရုပ်သွင် ရယ်ရင်း ပြောနေရာ ခေါင် အတန်ကြာမှ သဘောပေါက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို လက်သီးနှင့် ဖွဖွတုပြီး . . .

“ဟာ . . . အကောင်းအောက်မေ့လို့ နားထောင်နေတာ၊ ဒီကလေးမတော့ နာချင်ပြီ ထင်တယ်၊ ဘုရားကုန်းတော်မို့လို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ် မှတ်ထား၊ လာ . . . ပြန်မယ်၊ ထမင်းစား စောင့်နေကြလိမ့်မယ်”

ခေါင်နောက်ပါး၌ ခေါင်ခါးကို ဖက်ထားရုံမက ခေါင် ပခုံးစွန်းကို ပါးနှင့် အပ်ရင်း ရွှေရုပ်သွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့လိုက် ရသော ချစ်သူ၏ယောက်ျားပီသမှုကို သဘောကျနေမိသည်။

ဘိုးဘွားအမွေထက် ကိုယ်ပိုင်ကြိုးစားရှာဖွေသော အကျိုး စီးပွားကိုသာ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတတ်သော ယောက်ျားကောင်း တစ်ဦးလက်ထဲသို့ သူ့အချစ်၊ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်ပေးရကျိုး လည်း နပ်လိမ့်မည်ဟုသာ ယုံကြည်မျှော်လင့်ရင်းဖြင့် . . . ။



ဝန်းစီစော်ဘွား အနွယ်တော်များ၏ ပိုင်ဆိုင်မှု ဟူသမျှတို့ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝတ္ထုကံမြေ၊ ပရဟိတ လူမှုရေးအတွက် မြေ၊ ဆေးရုံနှင့် စာသင်ကျောင်းပိုင် မြေအသီးသီး ခွဲဝေလျှူဒါန်း ရေစက်ချပြီးသည်နှင့် ပြန်ရန် စိုင်းပြင်းကြသည်။

နှင်းရူပါကိုလည်း ဘိုးမာယအနီး ကပ်ရက်၌ ပေတစ်ရာ ပတ်လည် အိမ်မြေတစ်ခု ပေးခဲ့ပြီး အိမ်ဆောက်ပေးရန် ငွေကိုလည်း မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာနှင့် ပြောဆိုအပ်နှံပေးလိုက်သည်။ ဘိုးမာယထံ စာချုပ်စာတမ်း အကုန်လုံး အပ်နှံပေးပြီးနောက် သူတို့မိသားစုကို ဘိုးမာယကို တန်တော့ကြသည်။

ဘိုးမာယ... .

အသည်းမာသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ခံယူထားသောဘိုးမာယ။
ယခုတော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်များ လည်လျက်က
“မင်းတို့ရဲ့ကိစ္စအဝဝကို ငါဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါက
ကိစ္စတစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ကတိတစ်ခုပေါ့”

“အမိန့်ရှိပါ ဘိုးဘိုး”

ခေါင်အသံက ဦးစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ရွှေရုပ်သွင်... . ခေါင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပေါ့ပေါ့
ပါးပါး နေတတ်သော ခေတ်လူငယ် ယောက်ျားတစ်ဦး မဟုတ်တော့။
အရာရာကို ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုနေရသော လူကြီးလူကောင်း၊
ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးအသွင်သို့ ပြောင်းလွှဲနေပါလား။

“ဟုတ်ကဲ့... . ဘိုးဘိုး ပြောပါ။ မာလာ ဘိုးဘိုးအတွက်
အတိတ်အကြွေး ဆပ်စရာ ရှိနေတာကိုလည်း ဆပ်ဖို့ သံန္နိဋ္ဌာန်
ချထားပြီးသားပါ”

လူကြားထဲမှာမို့ ဘိုးမာယနှင့်သူ နှစ်ဦးတည်း နားလည်နိုင်
သောစကားကို ဒေါ်မာလာစည်သူက ပြောလိုက်သည်။

“ငါက အကြွေးမလိုချင်ဘူး မာလာ၊ မေတ္တာတရားကိုပဲ
လိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး... . ပြောပါခင်ဗျာ”

ခေါင်ဖခင် ဦးကျော်စွာစည်သူက ပြောလိုက်သည်။

“ငါ မင်းတို့ အနွယ်တော်တွေအားလုံးကို သစ္စာတရား
ထက် မေတ္တာတရားကို အလေးထားပြီး ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သလို

ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံး ဒုက္ခိတ မြေးသင်္ဃေကိုလည်း မင်းတို့မောင်နှမစာရင်း
ထဲ သွင်းပြီး ငါမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ စောင့်ရှောက်ပေးကြပါလို့
ပြောချင်တယ်၊ အဲဒီကတိပဲ ငါလိုချင်တာ”

“စိတ်ချပါ ဘိုးဘိုး”

“မာလာ ကတိပေးပါတယ်”

ရွှေရုပ်သွင် ဘာမှပြောမနေ၊ အပြောထက် လက်တွေ့
ဖော်ဆောင်ရန် သူ့ရင်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ
ချထားပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။

ခေါင်က သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို တစ်စုံ
တစ်ခု ပြောစေချင်နေသည်။

သူ ဘာပြောရမည်နည်း။

ရွှေရုပ်သွင်... . ပါပါနှင့်မှ မတွေ့ရသေးတာ။ ပါပါတို့၏
ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ချစ်ပုံပြင်ကို သူ ယခုမှ တွေ့မြင်ခဲ့ရတာပဲ။ ပါပါ
နှင့် စကားပြောပြီးလျှင်တော့ သူ ဘိုးဘိုးမာယအား အဖြေတစ်ခု
(သို့တည်းမဟုတ်)ကတိတစ်ခုကို ပေးနိုင်လိမ့်မည်။

“သမီးလည်း ဘိုးဘိုးဆီ ဖုန်းဆက်မယ်၊ အန်တီဆီကောပဲ၊
အဲဒီကတိ သမီးပေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်တော့ ခေါင်က သူ့ချစ်သူလေး၏ရိုးသား
အပြစ်ကင်းမှုကို ကျေနပ်သွားပြီး ပြုံးပြလေသည်။

ဟွန်း... . အဲဒီခေါင်ဆိုတဲ့လူဟာလေ၊ တကယ်ပဲ သူ့အဘိုး
ရဲ့အဖေ(အဘေး)ဝင်စားတာများလား မသိ။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရံတွေနဲ့
တပ်မှူးကြီး ဘိုးဘိုးမာယအတွက် သူ နောက်ဆံတင်းစေဖို့များ

မပြောလိုက်ချင်ဘူး။

ယခု ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ခွဲဝေပေးတော့လည်း ဘိုးမာယ မယူ။

“ငါက သေရက်နိုးနေပြီ၊ ဒါတွေ ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှိတာတွေ ထိန်းသိမ်းရတာတောင် ပင်ပန်းလှပြီ” ဟု ညည်းတွားကာ ပြင်းဆန်သဖြင့် သူတို့မှာ မေတ္တာရိပ်မြဲ မိဘမဲ့နှင့် ဘိုးဘွားများ အတွက် အလှူငွေတွေသာ အသီးသီး လှူဒါန်းခဲ့ကြလေသည်။

နှင်းရူပါက မငိုတော့။ လောကဓံကို ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရသည်။

ရွှေရုပ်သွင်ကလည်း အားပေးခဲ့သည်။

“ရူပါတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုရင် မမဆီ အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်ပါ။ ခံစားနေရတာတွေကိုလည်း ရင်ဖွင့်နိုင်ပါတယ်” ဟု အတူအိပ်ရင်း နွေးထွေးမှုတွေ ပေးခဲ့လေသည်။

ယခုလည်း နှင်းရူပါ လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ထားလိုက်ရင်း ဘိုးဘိုးမာယ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“သခင်”

ဝရံတာထောင့် တစ်နေရာကနေပြီး သူတို့၏အပြန်လမ်းခရီးကို နှုတ်ဆက်နေသော ဆရာမကြီး ဒေါ်နှင်းပွင့်သင်္ဃန်းခိုင် ရှိရာသို့ ဒေါ်မာလာစည်သူက လျှောက်သွားပြီး သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

ဒေါ်မာလာစည်သူ(ကြီးကြီးမေ)က မျက်ရည်များ ကျပေမယ့် အန်တီသင်္ဃန်းခိုင်က မကျချေ။ လောကဓံကိုလည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပြီ။ နှလုံးသား ပဲ့ကြွေခြင်းကိုလည်း ခံစားခဲ့ရဖူးပြီဆိုတော့ အရေထူနေပြီ

ထင်။

“တို့ မှားသွားခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် တို့ဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီ၊ နောက် ဒီလိုအမှားမျိုး တို့ ဘယ်တော့မှ မကျူးလွန်တော့ဘူး၊ ဒီအတွက် ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ပဲ တို့ဘဝကို ရှင်သန်သွားရမှာပါ။ တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“အားလုံးဟာ အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ မမမာလာ၊ ဒီအတွက်ဆို ကျွန်မကို တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်၊ မစွမ်းပေမယ့် လူ့လောကကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချ နေနိုင်တဲ့အတွက် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အမှောင်ထဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလင်း အမြဲရှိနေပါတယ်”

ဖလော်ဆိုဖီ ဆရာမကြီး၏ ဒဿနကို ရွှေရုပ်သွင် သဘောကျသွားသည်။

“နှင်းရူပါ... အန်တီကို စောင့်ရှောက်နော်၊ မင်းတို့ အိတ်ချိန်းကို အများဆုံး အလုပ်ပေးမယ့်လူက တို့ ဖြစ်နေပြီ”

“စိတ်ချပါ မမ၊ ရူပါလည်း လောကကြီးမှာ အကျိုးရှိရှိပဲ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင် နေထိုင်သွားတော့မယ်”

“ဒီစကားအတွက် ဝမ်းသာပါတယ် ရူပါ”

အားလုံး အသီးသီး နှုတ်ဆက်ကာ ခွဲခွာလိုက်ကြသည်။ ဖခင် ပါဂျဲရိုကို ခေါင် မောင်ပိုင်စီးလိုက်သည်။ သူနှင့် ရွှေရုပ်သွင် နှစ်ယောက်တည်းနှင့် ပစ္စည်းများ တင်သည်။

ကြီးကြီးမေ၏ တိုရိုတာ ဟိုက်အေ့စ်ကိုတော့ ဒီရိုင်ဘာခေါ်မောင်၊ ခေါင်ဖခင်က ဘေးမှာထိုင်၊ နောက်ခန်းအလယ်မှာ သမီး

ယောက္ခမနှစ်ဦး၊ နောက်၌ မစာနှင့် မစိန်၊ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းဖို့
စားစရာ သောက်စရာ ခြင်းထောင်းများနှင့် အသင့်လိုက်ပါ။

နောက်... ဘုရားစင်နှင့် အနွယ်တော်များ၏ပုံတော်
ပန်းချီကားနှင့်များ ပါသော ဟိုင်းလပ်ကားကိုတော့ အငှားယာဉ်
မောင်း၊ စပယ်ယာတစ်ဦးနှင့်။ ခေါင့်ဖခင် ဒရိုင်ဘာက ရွှေခန်းမှ
ထိုင်လျက် လိုက်ပါ။

ကားသုံးစီး ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာရာ ခေါင်က
နောက်ဆုံးမှ မောင်းသည်။

ရွှေရုပ်သွင်... ခေါင့်အကြံကို သိနေသည်။

“ခရီးလမ်းက ကြမ်း၊ လူက ပြတ်နဲ့နော်၊ ရွှေကားတွေ
မျက်ခြေပြတ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“စက်အကောင်းဆုံးကားကို ကိုင်ထားတာ၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊
ကားသမားတွေက နောက်ကား ပါမပါဆိုတာ သူတို့ သိပြီးသား၊
စောင့်ခေါ်ရမယ်ဆိုတာလည်း သိပြီးသားမို့ ဘာမှမပူပါနဲ့ ရွှေရုပ်
လေးရယ်”

ရွှေရုပ်သွင် ဘာမှပြောမနေတော့။ ဘီးစလှိမ့်သည်နှင့်
မှန်ချ ခေါင်းထုတ်ပြီး သူတို့အား နှုတ်ဆက်နေသူအားလုံးကို လက်ပြ
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဘိုးမာယတို့အိမ်သားများ၊ ဒေါ်ကျည်းတန်၊ ဦးရုပ်ဆိုး၊
အပါအဝင်နှင့် မေတ္တာရိပ်မြို့မှ ဆရာမနှင့် ဝန်ထမ်းအချို့၊ နောက်
ဝရံတာမှ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို ရုပ်နေသော ဒေါ်နှင်းပွင့်သင်္ဃင်ဦး။

အားလုံးကို လက်အပြည့် မျက်ရည်များက ဘယ်ကဘယ်လို

ခုန်ပေါက်ဆင်းလာရသည် မသိချေ။

“အရူး... ဒါ ငိုစရာလား”

သမင်လည်ပြန် လိုက်ပါရင်း လူအုပ်စုကို မြင်ကွင်းမှ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေမိသည်။

ခေါင်က သူ့အား “အရူး” ဟု ထောပနာ ပြုမှုကိုလည်း
ပြန်လည် မချေပနိုင်အားသေး။

အကြားအမြင် ဆရာမများသည်ကော သူတို့၏ကံကြမ္မာ
ကို သူတို့တွေ မြင်ထားပြီးပြီလား။

ချစ်ဦးသူနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့် ရနိုင်မရနိုင်ကို ဖြစ်
သည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ မိဘနှစ်ပါး၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြားမှ
ပေါက်ဖွားလာခြင်း မဟုတ်သော သူ၏အတိတ်ကိုကော နာကြည်း
ခံစားမိမည်ဆိုပါက ဘာအကျိုးထူးမည်နည်းဟု ရွှေရုပ်သွင် တွေး
ကာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အာရုံထဲသို့ ဝင်လာသော စိတ်ရှုပ်စရာ အမှိုက်
ဟူသမျှတို့ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီး...

“လောကကြီးမှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်
သလဲ ခေါင်၊ ခေါင်ကော ပြီးပြည့်စုံသလား”

“အင်း... ခေါင့်အနားမှာ ရွှေရုပ်သွင်ဆိုတဲ့ ချစ်သူလေး
ရှိနေရင် အရာရာ ပြီးပြည့်စုံပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ဖက်က သူ့အား ရစ်ပတ် ဆွဲငင်
လာသောအခါ ရွှေရုပ်သွင် တွန်းထိုး ဆိတ်လွှတ်ရင်း...

“မြို့ထဲမှာ လူတွေနဲ့ ကူနေရရ နေစမ်းပါ ခေါင်ရာ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို မြို့လွန်မှပေါ့နော်”
“သွား”

ရွှေရုပ်သွင် ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် အချည်အတုပ် ခံလိုက်ရ ပြီမို့ မျက်စောင်းထိုးရုံမှအပ ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။ အချစ် လူကြမ်း၏အနမ်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်မှုကို မကြာခဏ ခံရတော့မည် ကို သိသိကြီးနှင့်ပင် ရင်ထဲမှာ တုန်ခါလှိုက်မောရင်း ကျေနပ်နေမည် မှာတော့ ချစ်သူတို့၏ကျေနပ်ကြည်ဖြူသော အချစ်ကွန်ယက် ယှက်နွယ်မှုတစ်ခု ဖြစ်မည်ထင်။



ထိုစဉ်...
ခေါင်တို့ ကားလေး စူးစူးပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိကို ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်နေသူနှစ်ဦး ရှိသည်။
တစ်ဦးက နှင်းရွာပါ။

သူက နှလုံးသား ဗလာမဲ့သွားသူပမာ ခံစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ ရရှာသည်။

နောက်တစ်ဦးက ဒေါ်နှင်းပွင့်သင်ခိုင်။

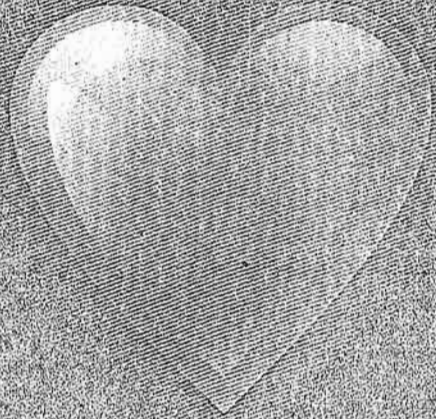
သူကတော့ လောလောဆယ် အမြင်အာရုံပေးသည့် စက္ခု နှစ်ကွင်း အလင်းမရသော်လည်း သူ့မြင်နေရသည်။ သူ့စိတ်အာရုံထဲ မှာ အလင်းရောင် ထွန်းလင်းနေသည်။

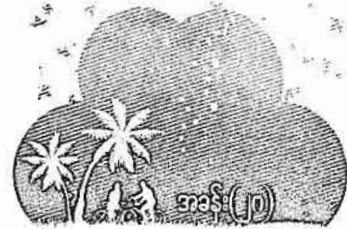
ထို့ကြောင့်... သူ့နှုတ်ခမ်းစွန်းလေး တွန့်သယောင် ပြီး သွားလေသည်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ချေ။



အပိုင်း(၅)

မြန်မာ့ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်းမှတစ်ဆင့်
အနာဂတ်ဆီဖို့





“ဟယ်လို... သမီး”

“ပါပါ”

“ပါပါနဲ့ မမမာလာ စကားတွေ အများကြီး ပြောပြီး ကတည်းက ပါပါ အပြီးပြန်လာဖို့ လုပ်နေပြီ”

“ဟာ... တကယ်”

ရွှေရုပ်သွင်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်များပင် အတားဆီးမဲ့ စီးကျလာသည်။

➔ အချစ်၏စွမ်းပကားများ တယ်ကြီးပါလားနော်ဟုလည်း တွေးမိသော်လည်း ဖခင်အပေါ် အပြစ်မဆိုသာချေ။

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ပါပါ ပြန်လာပြီးမှ သမီးတို့ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို လုပ်နေနော်”

“ခေါင့်ဘက်က ပါပါ ပြန်လာမှ စေ့စပ်မယ် ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... စေ့စပ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာ တစ်လနှစ်လပဲ ခွာပေါ့၊ ပါပါက ရှေ့လထဲ ရောက်မှာ၊ သမီးတို့က ဝါမဝင်ခင် လက်ထပ်ချင်တာလား”

ဖခင်တစ်ဦးအပြင် မိခင်တာဝန်ကိုပါ ပူးတွဲယူနေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပါပါသည် ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားကာ မေးလိုက်ပုံ ရသည်။

“အဲဒါ စေ့စပ်မှပဲ ပြောတော့ ပါပါရာ”

ရွှေရုပ်သွင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဖြင့် သမီး ဘာပြောချင်တာလဲ”

“အန်တီသင်အကြောင်း... ပြီးတော့ ပါပါနဲ့ မာမိ အကြောင်း”

တစ်ဘက်မှ အသံလှိုင်း အတန်ငယ် ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိသဖြင့် ရွှေရုပ်သွင် မအောင့်အညှိုးနိုင်ဘဲ...

“ဟယ်လို... ပါပါ... ပါပါ”

ပင့်သက်ချသံနှင့်အတူ...

“မေး... သမီး... ဘာမေးမှာလဲ”

“ပါပါ... သမီးကို ချစ်ရဲ့လား”

“ချစ်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဘယ်မိဘမှ သားသမီးအပေါ် မချစ်တဲ့ မိဘရယ်လို့ မရှိပါဘူး”

ရွှေရုပ်သွင် ယောင်ယမ်းကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း မေတ္တာရိပ်မြုံ့ဂေဟာရှိ အရွယ်စုံ ဆိုက်စုံ၊ မိဘမဲ့ ကလေးများကို မြင်ယောင်သလို သားသမီးများ မကျွေးနိုင် မမွေးနိုင်သဖြင့် ခိုကိုး ရာမဲ့ဘဝကို ရောက်နေသော ဘိုးဘွားများကိုလည်း မြင်ယောင်ရင်း ပင့်သက်ချလိုက်သည်။

သူသည် အများကြီး ကံကောင်းသူပါလား။

အဖေ ခေါ်စရာ အမေ ခေါ်စရာ ရှိသည်။ မိဘများ၏ ချစ်ခြင်းကို အပြည့်အဝ ရရှိခဲ့သည်။

တော်ပြီပေါ့... အတိတ်ကို ပြန်လည်တူးဆွစရာ မလို တော့ချေ။

ဖခင်၏ရင်မှာ ကိန်းဝပ်ခဲ့သော အနာဟောင်းလေး ပြန်လည်ကုသပါစေတော့ဟူသော စေတနာ စိတ်ရင်းလေးဖြင့်...

“ပါပါ”

“ပြောလေ သမီး”

“အန်တီသင်ကိစ္စက အရေးကြီးပါတယ်၊ သမီးတို့စေ့စပ်ပွဲနဲ့ လက်ထပ်ပွဲမှာ ပါပါ ရပ်တည်ပေးရင် လုံလောက်ပြီ၊ ပါပါ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ခြင်းနဲ့အတူ ပါပါကို ရင်ပှာ တိတ်တခိုး တမ်းတမျှော်လင့်နေတဲ့ အန်တီသင်ဆီကိုသာ အပြန်ဆုံး ရောက်အောင် သွားခေါ်ပြီး မျက်ကြည်လွှာကိစ္စ စစ်ဆေးပေးပါ ပါပါ”

“သိုင်ခိုကျူး သမီး၊ ပါပါအပေါ် နားလည်ပေးနိုင်သလို ခေါင့်ဖုန်းနံပါတ် ပါပါကို ပေးထားပါ၊ ပါပါ သူနဲ့ စကားပြောပေးပါ”

ရွှေရုပ်သွင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အယ်လ်အော့ဌ် အနေများသော ပါပါကို အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုများ လွှမ်းမိုးနေပြီလား။ ဘာစကားတွေ ပြောမှာလဲ။ သမက်လောင်း ဖုန်းနံပါတ်ကိုများ တောင်းရတယ်လို့ မျက်နှာမပူဘူး လား မသိ။

“ဟာ... ပါပါကလည်း ပြောစရာရှိ သမီးက တဆင့် ပြောလို့ရတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဖြင့် ပါပါက မှာတယ်လို့ ဒါ မြန်မာပြည်လို့... လက်မထပ်ခင်အထိ ငါ့သမီးကို မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းအောင် စောင့်ထိန်းရမယ်လို့”

“အာ... ပါပါကလည်း”

ရွှေရုပ်သွင် မျက်နှာပြင်သို့ ဖုန်းလိုင်းထဲကများ မီးစွယ်တွေ ထိုးထွက်ကာ ဟပ်လိုက်လေလား မသိ။ ပူလောင်သွားလေတော့ သည်။

“ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်မှာစိုးတယ် သမီး၊ နောက်ပြီး မာမိ မရှိတော့ မာမိကိုယ်စား၊ အင်းလေ... သူရှိလည်း သမီးကို ဒီလိုဆုံးမမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပါပါ... မာမိအပေါ် နာကျည်းချက်တွေ ခုထက်ထိ မပြယ်သေးဘူးလား၊ သေသူက သေသွားပြီပဲ”

“ဆောရီး သမီး၊ ပါပါ မှားသွားတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်... ပါပါ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီ၊ သမီးလည်း ပါပါတို့ ကိစ္စတွေကို Story(ပုံပြင်)တစ်ပုဒ်လို သဘောထားပြီး မေ့ပစ်လိုက်

တော့ ဒါပေမယ့် အန်တီသင်နဲ့ ပါပါရဲ့အနာဂတ်ခရီးလမ်းကိုတော့ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်ခွင့်ပေးရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ... ပါပါ”

ရွှေရုပ်သွင် ခေါင်းကလေး ညိတ်ရင်း စိတ်ရင်းအမှန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

တဆက်တည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော မိခင် ဒေါ်ကြွေကြွေ ဓါတ်ပုံမှန်ဘောင်လေးကို စားပွဲပေါ်မှ ယူကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းထောင့် စွန်းမှ မျက်ရည်ဥလေးများ လိမ့်ဆင်းလာလေသည်။

ပါပါ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရဲခွဲပြီး ပါပါနှလုံးသားကို မရခဲ့သော မာမိ၏ရင်ထဲ ခံပြင်းစိတ်များက မာမိအား အသေစောခြင်း ဖြစ်စေ သည်လား။

“သမီး ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ပါပါက သမီးအတွက် သတိုးသမီးဝတ်စုံ ချုပ်ဖို့

ပိုးသားစ အစအကောင်းဆုံးတွေ ဝယ်ခဲ့မယ်”

“အို... ပါပါကလည်း ဒါ မြန်မာပြည်လေ၊ သတိုးသမီး ဝတ်စုံအတွက် သတိုးသားဘက်က အကုန်အကျ ခံရမှာလေ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါပါက ပါပါသမီးကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးသော သတိုးသမီးလေး ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတွက် ပါပါကိုယ်တိုင် ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော် သမီး... ဘိုင်”

“ဘိုင်ဘိုင် ပါပါ”

ပါပါနှင့် ဖုန်းပြောအပြီးတွင် ရွှေရုပ်သွင် ပုံရက်အေးလေး

ကုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ၌လည်း မောဟိုက်သွားလေ တော့သည်။

တစ်ဖက်သတ် အချစ်ဝေဒနာဆိုးနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့သော မာမိကို ပါပါ စာနာ နားလည်နိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်သွားသည်။

တူနှစ်ကိုယ်အချစ်နှင့် ပြန်လည် ပေါင်းဆုံစည်းကြမည် အန်တီသဇင်နှင့်ပါပါ၏အချစ်ခရီးလမ်း၌လည်း သူသည် ဘယ် သောအခါမှ ဆူးညောင့်ခလုတ် မဖြစ်စေရန် သတိထားတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် မျက်စိ စုံမှတ်လိုက်သည်။

သို့သော် အာရုံအမြင်ထဲ ကြည်လင်နေသည်က "ခေါင်" စပ်မင်းခေါင်ကျော်စွာ၏ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်လေး။

ခေါင်ကို သတိရလွန်းသဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူကာ ကုတ်နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်လေသည်နှင့် Screen(ဖန်သားပြင်)၌ ခေါင်၏ခန့်ညားသောရုပ်အသွင်က ပြုံးစတုနှင့် ပေါ်လာလေသည်။

"ဆို... ချစ်လေး၊ ခေါင်ကို သတိရလို့ အိပ်ပျော်ဘူး လား၊ ခေါင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ သိချင်ဆိုပြရမလား... ပုံပြောပြ ရမလား"

မိမိထက် လပိုင်းသာ ကြီးပေမယ့် ခေါင်းကိုတော့ သူ နှိုးချင် နေမိသည်။ ခေါင်သည် သူ့ဘဝအတွက်ကို တကယ့်ကို မဟာ အင်အားတစ်ရပ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်စွမ်းရှိသူ စေတစ်လုံးပိုင်ရှင်တစ်ဦး ပင်။

"ပုံပြောပြ"
"ဘာပုံပြင်လဲ"

"လူဝင်စား ခေါင်က ခေါင်းအားရဲ့ဖေဖေ၊ အင်း... အဘေးတော် ဝင်စားတာဆိုတာကို ခေါင်းအနွယ်တော်တွေက ပြောနေတာ ခေါင် နည်းနည်းမှ မခံစားရဘူးလား"

အမှန်တော့ ရွှေရုပ်သွင်သည်လည်း ခေတ်၏သမီးပျို ဖြစ်သည်။ လူဝင်စားတို့ဘာတို့ အကြားအမြင်တို့ မှော်ပညာ၊ ဂန္ထိရ ပညာတို့ကို ကြားဖူးသည်။ ကိုယ်တွေ့မကြုံရသေးတော့ အယုံ အကြည် မရှိခဲ့၊ စိတ်မဝင်စားခဲ့။

ယခုတော့ ကြုံတွေ့နေရသည်။ သူ့ လက်ထပ်ရမည့်သူက လူဝင်စားတဲ့။ သူ့ဖခင်၏ချစ်သူက ခေါင်းစွဲနှင့် အကြားအမြင်ဆရာမ။ ဘိုးဘိုးမာယက ဂန္ထိရပညာနှင့် သူတို့အား အတပ်ဟော ထားသည်။ နိမိတ်ပုံလည်း ကြီးမောထားလည်။

"နိုး... နိုး... ငယ်ငယ်ကတည်းကလည်း မသိဘူး၊ ခုလည်း ဘာမှမသိဘူး၊ အိပ်မက်တွေသာတွေ့ မက်လည်း နိုးလာတာနဲ့ မျောက်ပဲ၊ ခေါင်က လက်တွေ့သမားပါဆို ဒီနေ့ညနေပဲ ထမင်းခိုင်း မှာ ဖေဖေနဲ့ဖေဖေကို ကြေညာလိုက်ပြီ"

ရွှေရုပ်သွင် စိတ်ထဲ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားသည်။

"ခေါင် သင်္ဘောမလိုက်တော့ဘူး၊ နိုင်ငံတကာ လှည့်ပြီး ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းကို ယူပြီး ဟိုတယ်တစ်ခု ဖွင့်မယ်၊ ဖေဖေ တုမ္မကီထဲလည်း ရှယ်ယာဝင်မယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းမတောင်းပေးတော့ လို့..."

"အို... များလိုက်တဲ့ဆန္ဒတွေ"

“နေဦး . . . ကျန်သေးတယ်၊ မိန်းမယူပြီးရင် ဖေဖေတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ မိဘဝတ္ထုရားအရ နှစ်ခုစလုံး တပြိုင်နက် ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်လို့”

ရွှေရုပ်သွင် ဇဝေဇဝါနှင့် စဉ်းစားလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ကျန်နှစ်ခုဆို . . .

ပေးဝေနှီးရင်း ထိမ်းမြားခြင်းလျှင်ပဲပေါ့။

“ဒါဆို . . . ခေါင်က . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဖေဖေတို့ ရှိတဲ့အမွေ သားကို ပေးပါဦး၊ ပြီးတော့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဘယ်လောက် မှန်းထားသလဲ၊ သားစိတ်ကြိုက်ရွေးမှာလား၊ ဖေဖေတို့ စိတ်ကြိုက် ရွေးမှာလားလို့”

ရွှေရုပ်သွင် ငြိမ်မနေနိုင်တော့။

“အဲဒါ ခေါင် မှားသွားပြီ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီကိစ္စက ရွှေရုပ်သွင် ရွေးချယ်ရမှာ”

“ဟုတ်သားပဲ . . . သတို့သမီး ဦးစားပေးရမှာပဲ၊ ကဲ . . . တောင်းဆိုစေဗျာ”

“အိမ်မှာ တရားသူကြီးတွေ ပင်ဖိတ်ပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးလက်ထပ်မယ်၊ ပြီးတော့ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်သင်္ဂဟလောက်နဲ့ပဲ စာသင်တိုက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သံဃာကုန်ကို မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးမယ်၊ နောက် . . . ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာတွေနဲ့ သံဃာဆေးရုံကို ဟိုတယ်ကုန်ကျမယ့် စရိတ်မှန်သမျှ လှူပစ်ရမယ်၊ ဒါ ကျန်မရဲ့ဆန္ဒပဲ ခေါင်”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ၊ ရွှေရုပ်လေးရာ၊ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ကျင်းပရတဲ့ မင်္ဂလာအခမ်းအနားလေ၊ နောက်မနေပါနဲ့ကွာ”

“ခေါင် . . . မော်ဒန်အောက်လှချည်လား”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“ရွှေရုပ်သွင်ရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကမှ တကယ့် မင်္ဂလာ ရှိတာ ဟုတ်မဟုတ် ခေါင်မိဘတွေကို သွားမေးကြည့်လိုက်ပါ”

“မေးကြည့်စရာ မလိုပါဘူး စေတနာမေတ္တာရှင်လေးရယ်၊ သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါဗျာ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း၊ လူကြီးကျနေတာပဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေ မဝတ်ရပါဘူးနော်”

“မဝတ်ပါဘူး . . . မနှစ်ကပဲ ပခွင်းတက်မိပြီးလို့ တော်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်ဆန္ဒတစ်ခုကိုတော့ ချစ်လေး လိုက်လျောရမယ်”

“ဘာလဲ . . . ပြော”

“Bachelor Night (လူပျိုည) ကျင်းပခွင့်လေကွာ”

“ဒါကတော့ ခေါင်ရဲ့နောက်ဆုံး လူပျိုည လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ၊ ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်နေ့စပြီးတော့ ခေါင်ဘဝကို ရွှေရုပ်သွင် ပိုင်သွားပြီပဲ ကျွန်မ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲတော့ နေ့ညသည်တွေ လာမှာမို့၊ သူငယ်ချင်း နှုတ်ဆက်ပွဲမို့ ဆိုပြီး ဟိုတယ်တစ်ခုနဲ့ နိုက်ကလပ် တက်တာမျိုးကိုတော့ လက်ခံလိမ့်မယ် မထင်ဘူးနော်”

“အောင်မယ်လေး . . . ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ မိန်းမယူ

ရမှာတောင် ကြောက်လာပြီ၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးဖို့ လုပ်ရမလားဟင်”

“သွား... လူဆိုး၊ တော်ပြီကွာ... အိပ်တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရွှေရုပ်သွင် ဖုန်းစက်ကို အပြီးပိတ်ပစ် လိုက်ပြီး အိပ်ပျော်ခြင်းကို ဖိတ်ခေါ်ရန် မျက်ဝန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက် လေသည်။

နို့မို့ဆိုလျှင်...

ခေါင့်ဆီက အနမ်းပျံလေးများနှင့် ချွဲနို့မှုနှင့် စကားကလိမ္မာ တွေကို ရွှေရုပ်သွင် ခံစားရမည်ကို ကြိုတင်သိနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။



“အနံ့တိလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ရွှေရုပ်သွင် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အနံ့တီ၊ အနံ့တီအတွက် သမီးဘဝရဲ့အရေး ကြီးဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးအရှိဆုံး လက်ဆောင်ကြီးကို ပေးလိုက်ပြီနော်၊ ဒါကြောင့် သမီးမာမိ အနံ့တီအပေါ် တင်ခဲ့တဲ့အကြွေး ရှိရင်လည်း ဒီဘဝ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပဲ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ မှတ်ယူပေးပါ အနံ့တီ”

“အနံ့တီ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ အာဃာတတွေ မထားခဲ့ သလို အပြစ်လည်း မယူခဲ့ပါဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာအပေါ်အညည်း အပြစ်မတင်ဘူး၊ ကိုယ် အတိတ်ဘဝက လုပ်ခဲ့တဲ့အကြွေးအတွက်

ကိုယ် ပြန်လည်ပေးဆပ်နေရတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူပါတယ်။ မမမာလာ တို့ ခေါင်နဲ့ ခေါင့်မိတာနှစ်ပါးကော နေကောင်းကြရဲ့လား၊ အန်တီ မေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။

“ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ ခေါင်နဲ့သမီး ဒီနေ့ပဲ စေ့စပ်ပြီးပါ တယ်။ ခု... ပါပါက ကားနဲ့ အဖော်(၃)ယောက်နဲ့အတူ အန်တီဆီ ထွက်လာပြီ။”

“အို... ခရီးကြမ်းနဲ့ ပင်ပန်းတော့မှာပဲ”

ရွှေရုပ်သွင် ကျေနပ်သွားသည်။ ဒေါ်နှင်းပွင့်သင်္ဃိုင် ဟူသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေပြီ။ ချစ်သူအတွက် ပူပန်ဖော် ရလာပြီ။

“အန်တီ... ပါပါအတွက် စိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ သမီး၊ သမီးရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဖခင်ကို အန်တီကလည်း တန်ဖိုးအကြီးဆုံး ထားပြီး မြတ်နိုးသွားမှာပါ။ ဒါပဲနော် သမီး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို သူရိပ်မိမှာ စိုးရိမ်သည်ထင်၊ ဒေါ်နှင်းပွင့် သင်္ဃိုင်ဘက်မှ ဖုန်းစတင်ချလိုက်လေသည်။

ရွှေရုပ်သွင်... ဖုန်းအဖုံးလေးကို ပြန်ပိတ်အပြီးတွင် အမြင်က ဝေဝါးလာသည်။

မျက်ဝန်းရိပ်ဝယ် ကြေကွဲပွင့်တို့ ဝေ့သီနေလေပြီ။

“ချစ်လေးရယ်”

အနားမှာ ငြိမ်သက်ပြီး ရွှေရုပ်သွင်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေ သော ခေါင်က မနေသာတော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ဝပ်ကျင်းထဲသို့ ချစ်သူကို

ဆွဲသွင်းလိုက်လေသည်။

ရွှေရုပ်သွင် ခုမှ နားခိုရာတစ်ခု ရရှိသွားသလို ကျေကျေ နပ်နပ်ပင် တိုးဝင် ငိုချလိုက်သည်။

ခေါင်က ချစ်သူကျောပြင်လေးကို အသာပွတ်သပ်ပေးရင်း ပါးစပ်ထဲ ပေါ်လာသော သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို သီဆိုလိုက် သည်။

“အဘိုးကလည်း အဘွားကို ချစ်တယ် ပြောမှာပဲ xxx အဖေကလည်း အမေ့ကို ချစ်တယ် ပြောမှာပဲ xxx ခေါင်ကလည်း မင်းကို ချစ်တယ် xxx

ချစ်တယ် xxx ချစ်တယ် xxx သိပ်ချစ်တယ် အရမ်းချစ် တယ် xxx A lot of (အများကြီး)ချစ်တယ် မိုးလောက်ကြီး ချစ် xxx ”

“ဟာ... တော်ပါတော့”

ရွှေရုပ်သွင် မျက်ရည်ကြားက ရယ်ကာ ချစ်သူ ခေါင့် ရင်ဘတ်ဝပ်ကျင်းထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ခေါင့်အား မော့ကြည့် လိုက်သည်။

ခေါင်က သူ့မျက်ရည်စလေးများကို သုတ်ပေးရင်းနဲ့...

“ပါပါကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ပေးနိုင်ရက်နဲ့ ဘာလို့ ငိုတာလဲ ရွှေရုပ်လေးရယ်”

“မသိပါဘူး... မျက်ရည်တွေက သူ့အလိုလို ကျလာတာပဲ ပါ ခေါင်ရာ”

ခေါင်က ချစ်သူ၏အပြစ်ကင်းသော ဖြေဆိုမှုကို သဘော

ကျွန်ုပ်တို့ နဖူးလေးကို ဖွံ့ဖွံ့လေး ထုလိုက်ရင်း ချစ်စနိုးနှင့် . . .

“အရူးလေး ကျနေတာပဲ”

“ဪ . . . ပါပါများ ရောက်တာနဲ့ သမီးကို အမြန်ဆုံး စေ့စပ်ပေးပြီး သူ့ချစ်ဦးသူကြီးဆီကို တန်းပြေးသွားတာပဲ။ ဘယ် အချိန်လောက်ကတည်းက ပြေးသွားချင်နေသလဲ မသိဘူးနော် . . . သနားပါတယ်လို့ ရွှေရုပ်သွင် တွေးမိလို့ပါ”

ခေါင်က ချစ်သူ မနောဖြူလေး၏ပခုံးကို အသာဖက်တွဲကာ မြက်ခင်းပေါ်ရှိ ဒန်းလေး၌ ယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် . . . မိဘတွေကသာ သားသမီးတွေရဲ့ဆန္ဒ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြတာများတယ်။ သားသမီး တွေကတော့ မိဘဆန္ဒ၊ မိဘ ခံစားချက်တွေကို နားလည်ပေး၊ စာနာ ယေးရမှန်း မသိတတ်ကြဘူး။ ခု ရွှေရုပ်လေးက နားလည်စာနာပေးတဲ့ အတွက် ခေါင်ကလေး ချစ်လေးကို တွေ့စက ချစ်မိတာထက်ကို အဆပေါင်းများစွာ . . . များစွာ . . . တိုးပြီးချစ်သွားမိတာ သံသရာ အဆက်ဆက်ထိတောင် ပြီးဆုံးမယ် မထင်ပါဘူးကွာ”

“ခေါင်ရယ် . . . သံသရာဆိုတာကြီးကို ထည့်မပြောနဲ့ တော့ ဒီဘဝတစ်ခုထဲမှာပဲ ရွှေရုပ်သွင်ကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သွားရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ ခေါင်ရယ်”

“ဟင့်အင်း . . . မရဘူး . . . မရဘူး။ ဒီဘဝတစ်ခုထဲအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဘဝပေါင်း အသင်္ချေအတွက် ကိုယ်ရဲ့ပါရမီဖြည့်ဘက် အဖြစ် ရပ်တည်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုကွာ”

ရွှေရုပ်သွင် . . . ခေါင့်ပခုံးကို ထုကာ ရယ်တော့ ခေါင်က

လည်း ရယ်ကာ . . .

“အလကား စတာပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ခံယူချက် ဆိုတာ ကို ဇွတ်ဖန်တီး တောင်းဆိုတယ်ဆိုတာ အဏှအလုပ်ပဲ။ ခေါင် ရွှေရုပ် လေးကို ဒီဘဝမှာ ရိုးမြေကျ ချစ်မြတ်နိုး ပေါင်းသင်းခွင့် ရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ခေါင့်မြတ်နိုးမှုက ဘဝပေါင်း အသင်္ချေ အတွက် လောဘရှိနေတော့ ဘုရားမှာတော့ ဆုတောင်းနေမိမှာပါ”

“ဘယ်လို ဆုတောင်းမှာလဲဟင်”

ခေါင်က ဒန်းကို ခြေကို အားပြုလှုပ်ယမ်းလိုက်ရင်း ပြုံးပြီးပြီးနှင့် . . .

“ဪ . . .

“ပန်းဖြစ်လျှင် တစ်ခိုင်တည်း . . .

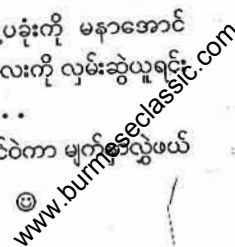
ငှက်ဖြစ်လျှင် တစ်ကိုင်းတည်း . . .

လူဖြစ်လျှင်တော့ တစ်အိပ်ရာထဲ အိပ်ပါရစေလို့ . . .” ရွှေရုပ်သွင် မျက်နှာပြင် ထူပူသွားပြီး ခေါင့်ပခုံးကို လက်သီးနှင့် ထုကာ . . .

“အာ . . . ဒီက အကောင်း အောင်းမေ့နေတာ၊ ခေါင်နော် အားကြီး ရွတ်ရွတ်နောက်နောက် ပြောတယ်။ မကောင်းဘူး . . . သွား”

ခေါင်က ရယ်မောလိုက်ရင်း သူ့ပခုံးကို မနာအောင် ထုရိုက်နေသော ရွှေရုပ်သွင် လက်သီးဆုပ်လေးကို လှမ်းဆွဲယူရင်း သူ့ဘက်သို့ ယိမ်းထိုး ဝှေ့လိုက်သောအခါ . . .

ပန်းမာလာလေးများက ရှက်ယောင်ဝဲကာ မျက်နှာလှုပ်ဖယ်



သွားကြသည်။

ဤသည်ကို...

ပျားပိတုန်း၊ လိပ်ပြာတို့က မျက်နှာလွှဲသွားသော ပန်း
ကလေးများ ရှိရာသို့ ဦးစိုက် ပျံသန်းရင်း ရစ်ဝဲလျက် ပန်းဝတ်ရည်
သောက်သုံးရန် အားထုတ် ရှာဖွေနေကြသည်။

ထိုမျှ မကသေး...

“အချစ်နှင့် စသော ဤသတ္တလောက မြေမဟိဝယ် အချစ်
ရှိမှသာ ပြီးပြည့်စုံသည်” ဟု ငှက်ကလေးများကလည်း သူတို့
ဘာသာစကားအရ “ပိကျစ်... ပိကျစ်” မြည်သံပြုကာ ချစ်သူနှစ်ဦး
အား ဩဘာသံ ပေးလျက်...



မြပုလဲခင်

ညနေ - ဇန်နဝါရီ ၄၅မိနစ်

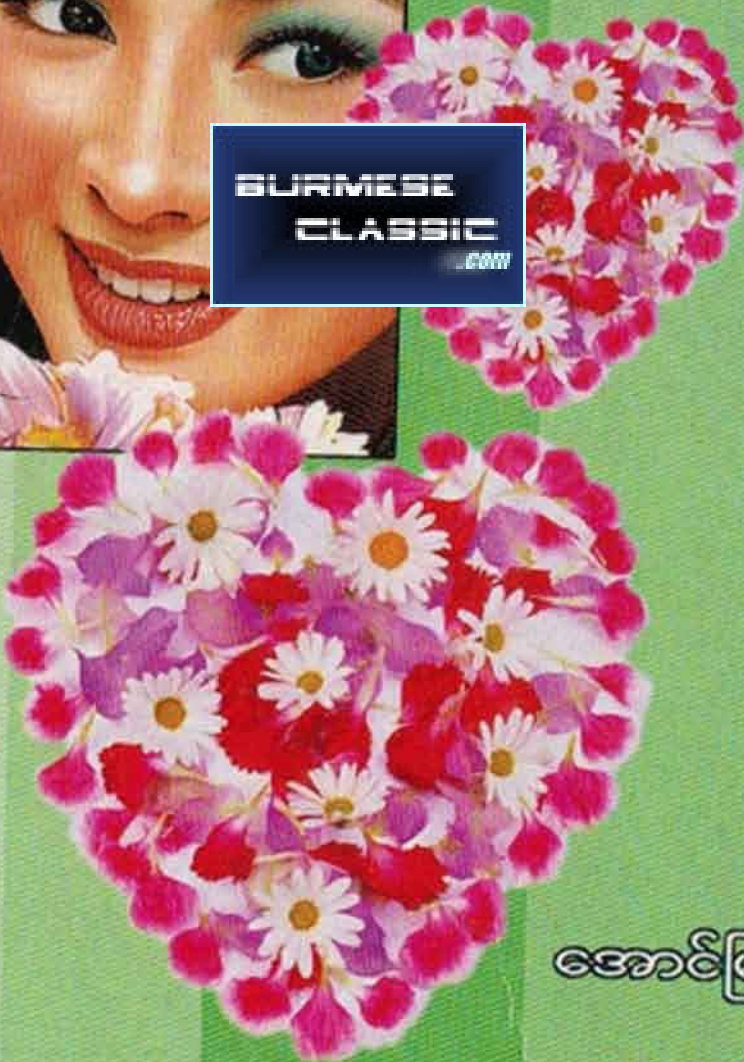
၂၀. ၈. ၀၇

မြပုလဲခင်

ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း နယ်မြေသစ်သို့



BURMESE
CLASSIC
.COM



အောင်မြင်စာရေး